

Nương Tử Không Mặc Giá Trời Y

Contents

Nương Tử Không Mặc Giá Trời Y	1
1. Chương 1	2
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2-1	9
4. Chương 2-2	12
5. Chương 3-1	15
6. Chương 3-2	17
7. Chương 3-3	20
8. Chương 4-1	22
9. Chương 4-2	24
10. Chương 4-3	26
11. Chương 4-4	28
12. Chương 5-1	30
13. Chương 5-2	32
14. Chương 5-3	34
15. Chương 5-4	37
16. Chương 6-1	39
17. Chương 6-2	43
18. Chương 7-1	45
19. Chương 7-2	49
20. Chương 8-1	51
21. Chương 8-2	53
22. Chương 9-1	56
23. Chương 9-2	59
24. Chương 10	62

Nương Tử Không Mặc Giá Trời Y

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, Sủng, Truyện nam mạnh mẽ, HEĐộ dài: 10 chương. Giới thiệu:”Truyện kể về một n

1. Chương 1

Ban đêm.

Hoàng thành Li kinh, trong phòng phủ chính

Đã lên canh hai, người gõ mõ xuyên qua khu phố lớn, ở một góc sân nhỏ nằm phía đông bên trong phủ, không có ánh đèn xuyên thấu qua một bên hiên cửa sổ, còn có thể mơ hồ nhìn phong cảnh ở bên ngoài.

Phong cảnh buổi tối đẹp lắm, những gốc cây hải đường trong viện bốn mùa đều nở hoa, khai náo nhiệt, màu sắc với ánh sáng mềm mại, đóa hoa thành một chùm, ngàn đóa vụn đóa mềm mại diễm lệ.

Chân trời ánh trăng non tà tà lộ vẻ, ánh sáng nhu hòa hướng nhân gian vạn vật, cũng chiếu vào phòng chính bên trong đình phủ lâu đài các, hợp với đá vũ thạch, phát mị liễu khai thanh, ánh trăng chiếu bên sông... Cảnh đẹp như vậy, thật sự miêu tả được sự an nhàn giống như câu thơ:

”Trăng sáng chiếu lầu cao,

Dãi sáng chảy bồi hồi”

Nhưng:”Chàng như bụi bên đường

Thiếp như bùn trong nước đục,

Chìm nổi mỗi người mỗi khác,

Khi nào mới có thể gặp nhau?”

Vừa nghĩ đến điều này Cảnh Sở Nhụy cảm thấy có một chút phiền muộn, mở ra một nụ cười nhẹ, tình hình trước mắt thật giống với bản thân nàng.

Nệm chăn hỗn độn, gối đầu thêu hình hai con cá chép sắc sảo nằm trên đầu giường, quần áo của nàng không chỉnh tề, mềm mại nằm ngửa một cách thoải mái khắc họa trên giường lớn, thân hình nhỏ nhắn mềm mại của nàng bị một nam nhân áp chế, toàn thân chỗ nào cũng không bỏ qua cho nàng, đều bị hơi thở nam tính bao phủ toàn bộ!

Tầm mắt nhàn nhạt nhìn về phía cửa sổ, làm thế nào cũng không bỏ qua vật nam tính để trên người nàng làm người nam nhân vui thích, ở góc độ của nàng cũng chỉ có thể nhìn về phía đầu hoa sen ngay góc.

Người nam nhân tính tình lạnh lùng một chút cũng không ôn nhu, động tác mãnh liệt đã không nói nhìn ra được nàng không chuyên tâm, môi nóng bỏng không một chút khách khí hôn lên gáy thanh tú cùng với bộ ngực đầy đặn của nàng vừa hôn vừa cắn, cảm giác đau đớn thay thế bằng khoái cảm chạy đến dây thần kinh của nàng, vẫn không nhận được khe rên rỉ.

Phản ứng của nàng làm cho người nam nhân chút cao hứng, cười nhẹ một tiếng, tiếp tục vùi đầu của mình trên da thịt bóng loáng vừa hôn vừa liếm, thậm chí còn trút bỏ hết quần áo của hai người.

Quần áo bị ném ở dưới giường, da thịt trắng tuyết bị lộ ra ngoài giống như báu vật dùng để làm vật cống phẩm!. Vô luận quá trình có như thế nào thì kết cục cũng chỉ có một, làm cho người ta chiếm đoạt....

Hai thân thể trần trụi thân mật triền miên ở một chỗ, vật nam tính đặt ở nơi nữ tính làm cho mặt của Sở Nhụy không tự giác được đỏ lên, cắn môi anh đào, nàng không dám nhìn dứt khoát nhắm mắt lại để mặc cho hắn làm sẵn làm bậy.

Lẽ ra, nàng bị hoàng hậu nương nương liên mang nàng trở thành lễ vật tặng cho hắn đã hơn nửa năm, hai người ở trên giường đối đãi thành khẩn đến cỡ nào, hắn bao nhiêu lần trở về đều làm vậy, nhưng nói như thế nào nàng vẫn không có thói quen này.

Người nam nhân này trở lại liền này nọ, loại chuyện này vô luận đặt ở trên người nào, thì trong lòng cũng có chút vướng mắc.

Huống chi, người nam nhân này cũng không khác gì tướng công... Thân thể hiềm hách, thê tử chính thức còn chưa cưới về, nhưng có hai người thê thiếp đã vào cửa.

Nàng tự trải nghiệm hiểu biết đến như vậy, hẳn đối với nàng chỉ có ham thích, nàng oán hận thâm cầu nguyện hân sớm ngày hết hứng thú đối với nàng.

Nàng nói như vậy không phải không có đạo lý, mỗi lần sinh hoạt vợ chồng đều làm cho Sở Nhụy có cảm giác chết đi sống lại, cổ tình còn phải lộ ra một nụ cười mê người, phối hợp với hân muốn làm gì thì làm.

Không có biện pháp nào khác. Chàng như bụi trên đường; Thiếp như bùn trong nước đục...dùng để hình dung thân phận địa vị của hai người.

Nghĩ đến đây, Sở Nhụy cảm thấy khinh thường, nhần nhịn một cách hèn mọn, bắt đầu kỹ lưỡng... giả chết.

Đáng tiếc, đối với bộ dạng của nàng không chỉ không làm cho hân cảm thấy vô vị, mà ngược lại quyến rũ càng muốn hân chinh phục.

“Cách mới sao?” Hân lạnh giọng cười nhạt, bàn tay to cổ tình gia tăng lực đạo chuyển hướng trêu chọc vùng mẫn cảm của nàng, đôi môi khẽ cắn vành tai và chuyển đến xương quai xanh, rồi đến đôi gò bồng no đủ, lưng trắng tuyết... Không có chỗ nào không chạm vào.

Nàng không phải không muốn chống cự mà lực bất tòng tâm. Người nam nhân ở trên người nàng trêu chọc, làm cho nàng dần dần vui thích, cùng hân tận lực dụ dỗ, bắt đầu càng lúc càng nóng.

Hôn môi nàng, trên môi nàng bắt đầu hạ xuống phía dưới, hôn đôi gò đào một ấn ký đo đỏ và ướt sũng một mảng.

Đột nhiên ngọn lửa nhẹ nhàng hướng về phía trước, nàng nhẹ nhàng mở cánh môi, thỉnh linh xảy ra sự ôn nhu hiềm thấy khiến nàng một chút thất thần.

“Mở miệng” Phát hiện nàng chống cự, người nam nhân thấp giọng nói ra hai chữ.

Nàng suy nghĩ vẫn nên nghe lời của hân, chọc giận hân người xui xẻo là bản thân mình. Vì thế liền chậm rãi mở miệng nhỏ nhẩn của mình ra.

Môi hân lập tức phủ lên, không có ôn nhu, lấy hết sức lực của mình đốt cháy nàng, công thành chiếm đất, khiêu khích đến cực điểm, đầu lưỡi của hân cùng nàng dây dưa không dứt, thân mật đến mức không thể nào thân mật hơn được nữa.

“Ngô...” Nàng quả thực không thở nổi, vận vẹo trán theo bản năng tránh né.

Hân mang theo ý cười trầm thấp, cũng không buông ra, trần trọc mút vào, chế trụ miệng của nàng trong mọi ngõ ngách nào, mỗi một góc, cắn nuốt hơi thở của nàng.

“Ngô!” Hân cuối cùng ép nàng nóng rực, rên rỉ kháng nghị, không thể nào không phục tùng, bàn tay mềm mại của nàng kháng cự giúp người nam nhân trên người nàng càng ngày càng thêm hưng phấn.

Buồn cười, kiến làm sao có thể lay động cây đại thụ lớn cơ chứ? Nàng giãy dụa bất quá cũng chứng minh ‘không biết lượng sức’ thôi.

Bên trong phòng an tĩnh, bên trong không rõ ý loạn mê tình, cùng với tiếng thở dốc, càng ngày càng rõ, càng ngày càng vội vã, ra vào nơi tư mật một lúc một nhanh, âm thanh va chạm vào nhau thật là ái muội không rõ.

Nghe được tiếng rên rỉ của nàng, người nam nhân rất vừa lòng.

Hân thích nhìn thấy nàng đầu hàng, đánh hơi bởi, hoàn toàn nghe lời hân mà thôi.

Đầu lưỡi của hân vẫn nằm trong miệng của nàng, làm cho miệng nàng tiết ra nước bọt, nên mới ngán đầu lên tạm thời buông tha cho nàng, bàn tay thô ráp bá đạo của hân vuốt ve đôi chân thon dài của nàng, đem vật nam tính đặt ở hoa huyệt của nàng.

” Gia...” SỞ NHỤY mạnh mẽ co rúm lại, thật vất vả mới mở miệng hô hấp được hít thở không khí, nhất thời yêu cầu thở hổn hển, nhưng lại nói không được lời nào khác.

“Gọi tên ta” Môi mỏng cắn lên bộ ngực sữa, ngón tay thuần thực vỗ về chơi đùa tại hoa huyết của nàng phát hiện phía dưới đã ẩm ướt, lòng bắt đầu nóng lên, ở bên tai nàng nói, âm thanh nhỏ nhẹ cất dấu dục hỏa.

Trong bóng đêm, thân thể của nàng tim đập thành thịch và loạn nhịp nhìn chằm chằm ở phía trên, cơ hồ không nhìn rõ khuôn mặt anh tuấn, thật không biết làm như thế nào, thật lâu mới ngáp ngừng nói: ” Thiếp... Không dám”

Đây là lời thật lòng tự đáy lòng của nàng, chân trời vạn xác, nàng không dám.

Nàng từ nhỏ đến lớn sống trong hoàng cung, có một số chuyện đã định, nàng sớm thấy được cái gọi là phân chia giai cấp.

Đối với một người cao cao tại thượng các chủ tử mà nói, nha đầu, nô tài cùng so sánh với cẩu không có gì khác nhau cho lắm, chủ tử cao hứng đối với mọi người là ngàn ân vạn hảo, nếu như không vừa ý không cần thậm chí người sẽ trở thành không tuân thủ bốn phận của mình, trong mắt không tôn trọng chủ tử này nọ.

Hiện giờ trong phủ nàng vốn không có địa vị, chẳng lẽ hần còn không vừa lòng, vẫn đem nàng đuổi ra khỏi nhà?

“Không dám?” hần lạnh giọng lặp lại lời của nàng, mà âm thanh rất mỉa mai, cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại:” Nàng còn dám nói nàng không dám?”

“Thiếp... không hiểu Gia nói như vậy có ý gì?” Nàng thật sự không biết mình nơi nào trêu chọc hần, hoặc nơi nào lộ ra chân tướng bị hần nhéo bím tóc, giống như đêm nay tùy tiện nói một câu có thể làm cho hần nghe như đại nghịch bất đạo.

“Không hiểu thì đừng lo, an phận thủ thường là được.” Hần không đem lời nói rõ ràng, như phiền muộn, liền há miệng cắn một cái trên nụ hoa đỏ của nàng.

“A..” Nàng đau, lại không dám động đây, chỉ có thể gắt gao nhắm mắt lại, không cho nước mắt của mình rơi xuống.

“Còn biết đau? Sao lại không giả chết?” Nam nhân nói móc, liền buông tha nụ hoa đang cắn rất mê người, bàn tay to nhào nặng xoa bóp bên phần đầy đà còn lại, nữa như nói đùa nữa như nghiêm túc nói:

“Không cho gia ăn no, đừng để hoàng hậu nương nương thất vọng a! hoàng hậu đưa nàng cho ta, không phải nhiệm vụ của nàng là làm ấm giường hay sao?”

Sở Nhụy một trận trầm mặc không lên tiếng nói gì.

Hần thấy nàng không lên tiếng, lại tiếp tục nói thêm một câu:“Bất quá, nàng đối với hoàng hậu nương nương trước sau như một, cam tâm tình nguyện đem trong trắng của mình dâng hiến đi hết, thực ra làm cho ta không đoán ra được! Trong mắt nàng trừ hoàng hậu ra, còn có ai?”

Nói một chút cũng không sai, nàng chính vì hoàng hậu mượn sức lực của hần, cố ý phái nàng tới hầu hạ, công cụ hoặc theo dõi thám thính tình hình.

Về chuyện này, nàng cho rằng bọn họ có thể ngầm hiểu nhau không nói.

Thân là mệnh quan triều đình, hần không có khả năng đắc tội với hoàng hậu, mà hoàng hậu còn phải dựa vào hần thay đại hoàng tử nói tốt với hoàng thượng, cùng Thích gia chống lại.

Như vậy nhờ quan hệ hợp tác, đối với hai bên, xem xét thời thế, thấy thế nào đôi bên đều có lợi, cho nên hần không đề cập đến giả bộ không biết, mà nàng cũng không đề cập rất thần nhiên,

Nhưng là hần lại ở với nàng phủ sau, lại giống trống khua chiêng nạp thêm người thiếp khác hơn nữa đối với hoàng hậu nương nương đầu một mất một còn. Thích quý phi là bên mẹ ruột hiển đến, một phương diện khác làm cho hoàng hậu nương nương biết nàng Cảnh Sở Nhụy sẽ không được sung ái a...

Về phương diện khác hần đối với nàng là đề phòng, thường ngày đối với nàng mỗi câu đều rất lạnh lùng, giọng điệu mỉa mai lãnh khốc, làm cho nàng hiểu được quân cờ không được dùng kỳ thực rất sai lầm khi đi bước này.

Đúng vậy! trong tay quyền cao chức trọng, thế lực rất lớn, không cam tâm vì một người nữ nhi tùy tiện an bày? Mặc dù đương kim hoàng hậu cùng quý phi cũng không thành!

Cho nên có một câu nói ‘Thân như lục bình, lúc nào cũng trôi nổi’ người đáng thương từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình nàng mà thôi!

“Nếu gia đã nói, kia...” Mây liễu nhướng lên, cười như không cười không trả lời hỏi lại “Thần thiếp xin hỏi người, giúp hoàng hậu nương nương một tay sao?”

Hắn lạnh lùng xem xét nàng “Giúp hay không giúp... Nếu trông cậy vào nàng có thể thành chuyện gì được đây? Về phần hoàng hậu nương nương đã nhọc lòng, gia chỉ có thể nói người chọn nhầm người.”

Hắn quả thực không thích nàng, cho nên có thể không lưu tình nói như vậy đã thương lòng tự trọng của người khác.

Những lời này không nói là kết quả, nói liền biến thành một vướng mắc ở trong lòng.

Sở Nhụy trong lòng ngực rất đau, trong lòng một cỗ khó có thể hình dung là chua xót, má lúm đồng tiền hiện ra một nụ cười quyến rũ: “Thì ra là vậy, gia có thể đem thiếp về cung đi cũng được, bản thân thiếp không có lá gan lớn, vạn lần không dám làm cho gia phiền lòng.”

2. Chương 1-2

Nam nhân không nói lời nào, hình như có một chút phần nộ trừng mắt nhìn nàng, nàng một lòng nhìn chăm chăm trong bóng đêm đôi mắt u ám rất mâu thuẫn, như lửa mà cũng giống như tình, lóe ra làm cho người nhìn không hiểu nàng đang nghĩ gì, có uất giận, trào phúng, dục vọng, tựa hồ có một chút khác...

Nhưng nàng không muốn nhìn lại, rất nhiều sự tình không thể lộ ra bên ngoài, rất nhiều người không đáng phó thác, thân thể nàng đã không còn trong trắng, ít nhất lòng của nàng rất trong sạch.

Vì thế rõ ràng đã nhắm mắt lại, không nhìn không nghe, không nói, mặc cho hắn xem mình mà phát hỏa.

“Nàng thật ra thì nhanh mồm nhanh miệng nhỉ, bất quá...” Hắn lạnh giọng nói: “Có một người nữ nhân làm ấm giường cho ta, gia vì sao phải cho nàng ra ngoài cửa chứ? Thân thể của nàng như vậy,... coi như miễn cưỡng hợp khẩu vị của gia.”

Vừa dứt lời, một giây tiếp theo liền động thân một cái, tiến vào trong cơ thể ướt át của nàng, nắm lấy thắt lưng và hông của nàng mạnh mẽ dùng sức, đem vật nóng bỏng của mình tiến vào hoa huyệt của nàng.

“A...” Sở Nhụy không chịu nổi vật to lớn của hắn, thân mình không khỏi cứng đờ, bàn tay mềm mại nắm chặt chăn niệm.

Không biết có phải hay không hay là ảo giác, vật nam tính xâm nhập vào hoa huyệt của nàng, đâm vào tốc độ đột nhiên chậm lại, chậm rãi co rút, bàn tay xoa nắm bộ ngực no đủ, ngón tay vuốt ve núm hoa đỏ đỏ.

Thẳng đến nghe được từ trong miệng nàng nhỏ giọng rên rỉ, hắn mới chuyển động hông, hơi hơi rời khỏi, lại đâm mạnh vào, ở hoa huyệt nàng dầy dụa qua lại.

Người nam nhân càng ngày càng thâm nhập chiếm đất, cơ thể của hai người cùng nhau dong đưa, trên giường lớn, âm thanh ‘kéo kẹt kéo kẹt’ vang theo tiết tấu làm cho người ta mặt đỏ tim tối mang tai.

Sở Nhụy nghe được âm thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng khuôn mặt nhỏ vùi vào trong chăn đệm, bắt đầu dĩ lại không thể động đậy được.

Không dám nắm chặt vòng eo, bị một bàn tay cố định mà yếu ớt ở hoa tâm mềm mại bị vật nam tính xâm lược cường hãn mà luật động dưới bụng cảm thấy cảm ác quên thuộc.

Đã hơn nửa năm, vào ban đêm nàng lãnh hội rất nhiều khoái cảm làm cho người ta hít thở không thông, giống như ở một chỗ có ngọn lửa hướng về chi bách hải, nàng chỉ cảm thấy một trận hoa mắt choáng váng, trên đầu sắp gặp tai ương, rốt cuộc vẫn không khỏi khóc nức nở.

“Khóc cái gì?” Âm thanh của hắn không lạnh lùng, mà ngược lại khàn khàn mang theo một tia dục vọng, bàn tay to nặng nề vịn về hướng đến hoa huyết của nàng, nàng rên rỉ, một lát càng lúc càng ẩm ướt một mảng một lượng lớn tại hoa huyết của nàng.

“Gia,...Ừm, dừng lại,...” Nàng không chịu nổi, toàn thân đều phát run giống như tản băng tùy thời sẽ ‘tan’ chảy.

“Nàng dám ra lệnh cho ta sao?” Hắn cuối đầu cười, động tác thực sự dừng lại, nàng vừa nói ra yêu cầu, đột nhiên liền gặp một khuôn mặt anh tuấn đen gần mình, gần trong gang tấc.

“Được nàng nói thì ta nghe!” Hắn nhìn thẳng vào cặp mắt mê ly của nàng che giấu sự kinh hoàng, trầm giọng cảnh cáo nói “Mặc kệ nàng cùng hoàng hậu cùng chung mục đích gì, đã làm nữ nhân của ta, sống là người của ta, đã chết cũng chỉ có thể là ma của ta, về phần hoàng hậu nương nương,...Hừ, đừng tưởng bà ta có năng lực thực sự thay nhà nàng lật lại bản án!”

Câu nói cuối cùng kia khi nghe vào tai Sở Nhụy, trên trán nhất thời mỗi hơi lạnh tuôn ra rờn rờn, trải nghiệm lời nói ác ý trong lúc nhất thời vừa hoảng vừa sợ, vừa đau trong đầu trống rỗng..

Hắn chưa cho nàng có thời gian tiêu hóa hết những lời nói của mình kéo đôi chân ngọc của nàng ra, đặt tại khuỷu tay phía trên vật nam tính lại một lần nữa dùng sức sáp nhập vào hoa huyết một lần nữa.

Hắn cuộn đã đi vào, một chút cũng không cho nàng một cơ hội phản kháng, lập đi lập lại va chạm vào chỗ sâu nhất, có một chút ác ý vùn vùn.

Tiếng thở dốc tràn ngập ở trong phòng, nàng bị giữ lấy đến cực hạn, khoái cảm như thủy triều đánh vào trong cơ thể Sở Nhụy, tiếng nức nở của nàng tràn ngập cả gian phòng, hắn cuối xuống, đâm vào thật sâu vào hoa huyết của nàng một lúc càng lớn.

Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cuối đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào ấy, giống như muốn nuốt trọn nàng vào trong cơ thể mình, vừa hôn vừa cắn, tạo ra từng đợt kích tình. Lửa nóng của vật nam tính đặt ở bờ mông trắng tuyết của nàng, một chút va chạm vào nàng, toàn thân từng trận từng trận đánh tới hoa tâm của nàng vào nơi sâu nhất trong cơ thể.

“A,...A” Sở Nhụy chợt hét lên một tiếng, toàn thân nàng run rẩy mãnh liệt, làm cho nàng không tự chủ được co đứng lên.

Dừng lại đây! Không cần! Không cần!

Sở Nhụy gắt gao cắn môi, giãy giụa một cách tuyệt vọng, hắn gầm nhẹ đoạt lấy, nàng biết hắn sẽ không bỏ qua cho mình..., nàng biết...

Cao trào mãnh liệt tiến đến, đồng thời thể xác và tinh thần của nàng triệt để bị hắn vây quanh.

— — — — —Tuyển phân cách— — — — —

Giật mình, nàng phản phát vòng qua từng quỹ đạo, nhất trùng trùng bức tường đỏ ngoài hoa viên, quen thuộc nhớ đến Trọng Hoa Cung.

Nàng nghĩ nhiều nhìn xem nơi đó là hà, có phải hay không vừa vặn năm này qua năm nọ, Nàng liền nghĩ một phen hái lá xanh biết trên cây, coi trọng mặt mũi hay không mãn nhuế trong triều bọt nước...

Còn chưa ở trong phòng chính thức trong phủ, Sở Nhụy ở trong Trọng Hoa cung làm nữ quan.

Đến giờ thượng triều, nhóm nữ quan bắt đầu cùng chủ quản trong cung bắt đầu chuẩn bị công cụ để làm sự vụ, cao hơn là nữ hầu trung, thư nữ cùng nữ tài tử, vào buổi tối nữ hầu rượu, ca nữ và cùng nữ no.

Sở Nhụy nhờ Hoàng hậu đưa vào trong cung làm cung nữ, nàng hiểu biết lễ nghĩa, tính tình lương thiện, lại được nhận đến thân giáo tập, tinh thông nghệ thuật, cho nên mười tám tuổi được đặc cách được thăng làm nữ quan.

Chức trách của nữ quan ngày thường hầu hạ hoàng hậu, làm bạn và đọc sách sử thi, sao chép văn theo chỉ thị của hoàng hậu, ghi lại các quy định trong cung đình, lễ nghĩa của các phi tần cùng với tuân thủ các chế độ, nàng trời cho rất thông minh, có lẽ có độ, thập phần nghe theo chỉ thị của hoàng hậu và được hoàng hậu rất chi là yêu thích.

Thời tiết vào đầu mùa hạ, hoa sen trong hồ rất quyến rũ cùng nhau đua nở, cánh hoa màu hồng phấn duyên dáng yêu kiều làm sao, lẳng lặng sinh sôi nảy nở trên mặt nước.

Phật đường lý nằm ở trên đài, ngồi ngay ngắn trên hoa sen của tòa bách ngọc Quan Âm cầm trong tay một bình dương liễu, sắc mặt hiền lành nhìn xuống nhan gian. Được bày ở trên bàn thờ, lư hương khói nhẹ nhàng lượn lờ trong không trung, chỉ nghe âm thanh tiếng mõ, lộ ra một mảnh tường hiền hòa trong yên tĩnh.

Hoàng hậu không đến bốn mươi tuổi đã được phong làm hoàng hậu, y phục long phụng từ trên xuống dưới sắc màu rất đẹp, trên đầu cài cây trâm vàng phượng hoàng, một thân mười phần trong trắng thuần khiết đoan trang, nàng nhắm mắt lại, long mi dài sâu sắc, đang quỳ chuyên tâm tụng kinh:” Xem tự tại bồ đề tát, đi thâm Bàn Nhược mật lâu ngày, chiếu gặp ngũ uẩn chiều không, phổ độ hết khổ ải. Xá lợi tử, lả chư pháp không tướng, không sinh bất diệt, không cấu thành tịnh, không tăng không giảm...”

Nàng yên lặng nhớ đến kinh văn, cũng không tự chủ được nhớ tới những ngày gần đây trong triều đình tranh chấp, nhìn hình thường thi đang tranh cãi, kỳ thực ở sau lưng khá nhiều vấn đề.

Thật sự rất buồn cười, đường đường là một quốc gia, khi bảy tuổi là trưởng hoàng tử, nhưng lại muốn cùng Thích thị ra đời còn chưa đầy ba tháng tranh đoạt ngai vị thái tử! Nghĩ đến chính nàng cảm thấy buồn cười.

Ngón tay không nhanh không chậm sâu chuỗi một trăm lễ tám viên Phật châu, Phù Hoàng hậu tụng kinh đến câu cuối cùng, đột nhiên quay sang, ánh mắt ưu sầu nhưng không mất khôn khéo, như bình thường nhìn về phía người đứng ở một bên hầu hạ mình là Cảnh Sở Nhụy.

Tuổi thanh xuân của thiếu nữ, hoa tâm kiều diễm, tốt đẹp không thể hiểu nổi như vậy niên niên kỷ, chính mình thanh xuân như vậy cũng chưa từng quá phận. Lúc này đây như dòng dòng nước chảy bình thường, không bao giờ có khả năng trở lại một lần nữa...

Lẳng lặng nhìn nàng một lúc thật lâu, Phù hoàng hậu cân nhắc một lát, mới nói một tiếng:” Sở Nhụy ”

” Dạ ” Nàng cúi người, lập tức tiếng lên một bước, nhỏ nhẹ lên tiếng đáp:” Có nô tỳ ”

” Người đi theo bốn cung bao nhiêu năm rồi?”

“Dạ” Sở Nhụy cung kính đáp:” Bẩm nương nương, nô tỳ đi theo nương nương đã năm năm ba tháng.”

“Lâu như vậy? Thời gian qua nhanh thật.” Phù hoàng hậu thở dài, vươn đội chỉ màu vàng móng tay giả đeo ở bên tay phải, làm tăng thêm cổ tay trắng nõn, trên tấm nệm chậm rãi đứng lên.

Đúng vậy, thật là nhanh! Bừng tỉnh thời gian trôi qua thật nhanh. Mười năm trước Cảnh gia bị tiên hoàng giáng tội, liên lụy cửu tộc đều bị chém đầu còn lại những là những đứa trẻ được đưa vào cung làm nô tỳ, mà hiện giờ nàng từng ở hậu cung trung thành nhận hết những lời khi dễ, lớn lên trở thành một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Là phụ nữ vốn trời sinh khí chất diễm lệ, khi lớn lên trở mã xinh như hoa như ngọc, khuôn mặt giống như trăng tròn, da thịt trắng nõn nà, một đôi mắt bồ câu long lanh như nước. Mái tóc đen như mực, mặc trên người một y phục trắng thướt tha, trang phục cũng như những cung nữ bình thường khác lại làm cho nàng toàn thân cao thấp tản mát ra hương thơm thanh mát nhẹ nhàng, thấy thế nào cũng không giống mệnh nô tỳ.

Phù hoàng hậu cười một tiếng, ánh mắt hướng ra đình hoa sen, tịch mịch nói:“Nữ quan ở bên người bốn cung, cũng liền đếm người tâm tởm... Nghe nói không? Hôm qua, hoàng thượng lại sắc phong Thích thị làm quý phi, xem ra...”

Sở Nhụy nghe xong, an ủi khuyên giải nói “Nương nương, Không cần suy nghĩ quá nhiều, từ xưa đến nay, ngôi vị thái tử ‘lập trưởng không lập thứ’, đạo lý này khắp thiên hạ ai đều cũng biết, hoàng thượng như thế nào lại không biết?”

“Tuy là như thế, nhưng mà Thích quý phi kia cũng thật sự khinh người quá đáng?” Phù hoàng hậu trong mắt hiện lên một tia chán ghét, là một ca nữ nhỏ nhỏ bị Thích thái sư mang dâng hiến cho hoàng thượng, bất quá sống hơn một năm trong kỹ nữ, dựa vào thủ đoạn dụ dỗ có thai long chủng liền liền ngồi trên ngai vị quý phi.

Là ca nữ hết sức lông bông, xưa nay hoàn toàn không được đứng đầu ở lục cung, hiện giờ việc làm này hơi bất kính... Nay hết thấy, bất quá ỷ vào hoàng thượng sủng ái cô ta!

Cũng phải thôi, nàng là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, tấm lòng rộng lượng dễ dàng tha thứ, không cùng cô ta chấp nhặt, ai biết nữ nhân kia thế lực thật lớn, không chỉ được hoàng thượng sủng ái, đánh chủ ý lên ngay vị thái tử kia cơ chứ!

Thích gia ‘Một người dắc đạo, chó gà lên trời’, ở trong triều đình, Thích gia là một chuyên quyền, người người thân thích chức vị quan trọng trong tay, trước mắt cũng có vài người muốn chống lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hiên Viên thái hoàng thái hậu tức là mẹ của hoàng thượng có một người đệ đệ... Đáng tiếc cũng đã sớm cáo lão hồi hương không màn thế sự.

Phù gia quân... Đáng tiếc nhà nàng làm quân nhân động tác quá lớn sẽ khiến hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ chán ghét.

Tính đi tính lại, chỉ còn lại một người duy nhất vừa mới lập công lớn, được thăng lên làm phòng chính chỉ chức Nhiep Thư Thần, Đáng tiếc người ta có thái độ không rõ, làm như không có dự tính tiến vào.

Phù hoàng hậu buông tiếng thở dài, hỏi:” Hôm kia Nhiep đại nhân dẫn theo binh lính vào thành hồi kinh, được thăng thành phòng chính, việc này người nghe nói chưa?”

“Dạ” Sở Nhụy sờ cằm trầm ngâm.

Sự kiện kinh thiên động địa như vậy ai mà không biết chứ?

Một tháng trước, Chương quân hình bộ Nhiep Thư Thần được hoàng thượng phong làm hộ quốc tướng quân, tự mình suất lĩnh hai vạn binh mã chinh chiến phía nam, lại không uống công đem lũ phạm nhân ngoài biên cương trấn áp, thậm chí ngay cả bắt sống những người đó.

Sự tình còn chưa lắng xuống, toàn bộ kinh thành đều truyền nhau buôn lời, đại học sĩ vuốt bụng, vuốt râu, rung đùi dắc ý thở dài:” Nhiep đại nhân không cần một binh một tốt liền đại toàn thắng, có thể nói rằng không đánh mà thắng, cũng là đa mưu túc trí, còn ta đây là rất may a!”

Trong kinh thành người người nhà nhà đều nói về vấn đề này thảo thao bất thuyết tán thưởng đại nhân Nhiep Thư Thần này là một vị thần, cho rằng hắn là mang thiện niệm ý, so với ban nhóm vũ phu cường tráng dã mang kia không biết ai cao hơn ai đoan đếm.

Phật giáo, đạo gia còn lại là nam nhân rất vô tội được dân chúng cảm khái, nếu lúc đó lãnh binh không phải là Nhiep đại nhân mà là đổi thành một người khác chỉ sợ một ngọn cỏ cũng không chết chứ nói chi là thắng trận..

Người ngoài? Chính là nói đến người đóng quân ở phía tây biên cương Anh vương gia, cùng với hộ vệ lo cho an nguy trong kinh thành là Phù gia quân.

Chủ nhân hai phái không dễ dàng nào chọc đến, một vị là công cao cái chủ tâm chịu kiêng kị thân ương, một vị là suất lĩnh Phù gia quân giết người như cỏ rác, có ‘Chiến trường la sát’ Xưng danh thị huyết lãnh tướng, giống như văn võ song toàn như Nhiep đại nhân?

Nhiep Thư Thần không chỉ có văn thao vũ lược, hơn nữa võ công cao cường, mưu lược hơn người, bên ngoài có hể lĩnh binh đánh giặc, bên trong có thể tiếp quản Hình bộ nhiều năm, quân trường chính sự, đều để ý gọn gàng ngăn nắp, được đương kim hoàng thượng khen thưởng.

Ở một mảng được mọi người ca tụng, đại quân khải hoàn trở về, hoàng thượng trong lòng thật vui mừng, lúc này thăng Nhiep Thư Thần phong chính chỉ chức.

Hai mươi sáu, hai bảy tuổi liền đã được phong cực phẩm nhân thần, từ trước giờ đến nay chưa từng có, kiêm văn võ, đem nhập tướng đệ nhất nhân

Thật sự là chưa từng có ai, sau này không biết có vô số người tấn kiến.

3. Chương 2-1

Kể từ lúc đó, thái giám và cung nữ đều truyền tai nhau nói về ‘người thần thoại’ này. Có thể nói mọi người đối với Nhiếp đại nhân càng thêm kính trọng và ngưỡng mộ như nước sông Hoàng Hà chảy cuộn cuộn không dứt.

Trong lúc vô tình Sở Nhụy liền chính tai nghe được một ít.

Đó là Nhiếp Thư Thần dẫn đại quân hồi kinh diện kiến hoàng thượng, lúc buổi trưa nghỉ ngơi, trong hậu cung thái giám và cung nữ ở ngoài hành lang cạnh tường nói chuyện phiếm với nhau, còn nói về Nhiếp đại nhân dẫn binh khai hoàng trở về.

Lúc đó, nàng ngồi bên cạnh tường dưới giàn hoa đang thêu một bông hoa, chợt nghe tiếng của cung nữ và thái giám thao thao bất tuyệt nói: “Hôm nay ta có khả năng được mở rộng tầm mắt, thật là may mắn a! Buổi trưa hoàng thượng ở ngự thư phòng triệu kiến Nhiếp đại nhân vừa vặn đúng lúc ta trực ban, có thể nghe được hoàng thường và Nhiếp đại nhân nói chuyện là như một chữ cũng không phải là giả a!”

Vị thái giám kia có vài phần lạnh lợi, tăng hắng giọng giả thành tiếng hoàng thượng: “Hoàng thượng lúc ấy hỏi: ‘Nhiếp ái khanh, khanh đi không đến một tháng có thể giành về thắng lợi. Khanh tại sao có thể nắm chắc phần thắng?’”

“Nhiếp đại nhân trả lời rằng: ‘Hai năm trước, thần từng phụng chỉ dẫn binh tấn công phía nam, lúc ấy phía nam đại bại, giết địch ba vạn binh mã, sau đó các quan viên đề nghị đem ba vạn binh mã đi mai táng, thần lúc ấy không làm vậy mà dự định đem thi thể của họ trả lại cho phía nam’”

“Hoàng thượng nghe xong rất thấy lạ liền hỏi tại sao lại làm như vậy?”

Mấy vị cung nữ nghe được cũng thấy rất kỳ lạ, bọn thái giám nghe đến đó ào ào truy vấn hỏi: “Là nha, vì sao Nhiếp tướng quân lại đem thi thể của ba vạn quân địch trả lại cho nước nam?”

Một người dùng giọng điệu ngưỡng mộ kính trọng tiếp lời: “Nhiếp đại nhân nói đem thi thể trả lại cho nam quốc là một thủ đoạn, nam quốc rất xa, khi chiến giáp dùng cho chiến đấu làm cho quốc khổ lương thực dùng cho mai táng, hơn nữa quân địch ở phía nam không mai táng các thi thể là tội càng thêm tội”

” Hoàng thượng lại hỏi: ‘Cái gì mà tội càng thêm tội?’”

” Nhiếp đại nhân nói: ‘Đánh trận mà không chiến thắng là tội thứ nhất, Binh lính đi đánh trận không trở về là tội thứ hai, trả lại thi thể cho bọn họ mà không tới nhận là tội thứ ba. Bởi vì tội thứ ba mà dân chúng càng thêm oán hận các tướng quân, mà tướng quân không trấn an được dân chúng đây được gọi là thù trong’”

Thái giám hạ giọng xuống, không một người nào nói tiếp, chỉ nghe âm thanh trong không khí.

” Một lần kia, phía nam kéo dài lại kéo dài, cũng không qua lấy binh lính tử vong trở về, mà là Nhiếp đại nhân hộ tống bọn họ trở về phía nam, ngẫm nghĩ lại lúc đó dân chúng lòng có nhiều hảo ý”

” Cho nên lúc này Nhiếp đại nhân hồi kinh sớm hai năm trước thu hồi gì gì đó, trong lòng dân phía nam quả nhiên không vừa lòng nam quốc nhiều lần chinh chiến đánh giặc, vừa nghe nói hoàng thượng chúng ta phái Nhiếp đại nhân tới đây liền ào ào khởi nghĩa, không chỉ có sát vào nam hoàng cung, còn đem quân nam bắt sống hiến cho bên ta”

“Hoàng thượng vừa nghe liền vui mừng, phong Nhiếp đại nhân làm phòng chính, không chỉ ban phủ quốc, ngân lượng châu báu, một trăm mẫu ruộng đất, còn nói đùa nói muốn làm mối cho Nhiếp đại nhân...”

Sắc trời vừa vắn, gió nhẹ phất qua, nhân duyên mộc mà đến, trên giàn hoa, cánh hoa bay trong gió, bầu trời màu xanh mây bông bồng bênh mà bay.

Sở Nhụy yên lặng nghe rồi suy nghĩ, thật lâu sau mới ngẩn đầu, xa xa nhìn bầu trời.

Ánh sáng ấm áp trùng trùng điệp điệp theo khe hở sau hoa lá sa sút, chiếu nhỏ vào trên mặt, chiếu trên da thịt trắng mịn, đôi môi đỏ mọng thản nhiên nở ra một nụ cười.

Trong lòng mang thiện ý, bi thiên mẫn nhân? Từ ngữ này hẳn là không thích hợp dùng ở trên người Nhiếp Thư Thần đi!

Người này như thế nào biết dùng văn lại biết dùng võ? Dùng võ để lấy lực đánh người, dùng văn để lấy đức cho người phục,...Vị Nhiếp phòng chính này thật sự là một thiên tài.

Ở trong cung kỳ thật nàng đã từng gặp qua Nhiếp Thư Thần một hai lần.

Người này là truyền nhân của danh môn, ngày thường cao lớn anh tuấn, nhưng tính tình thì có một chút lạnh lùng không hợp với quần thần.

Người trong triều đình có nếp sống phóng khoáng, quan hệ quân thần hài hòa, thường trong các buổi yến hội, uống rượu no say, ngoại thần cùng với mệnh quân triều đình rất hòa thuận và vui vẻ, vào những trường hợp náo nhiệt ít khi thấy hấn xuất hiện vào những nơi như vậy, cho thấy được hẳn không thích những nơi náo nhiệt.

Nhưng trong triều đình người này cũng là một nhân vật lợi hại a! Những việc khác không nói, hẳn đề ra phương pháp chăm học, gián điệp, gia tăng binh tướng, phòng thủ biên cương, thẩm tra quan ô lại, rất kính trọng và tôn sùng thần thánh rộng khắp thiên hạ nhờ pháp sư giải bày bát hạng năm đó nhất thời van động van danh khắp thiên hạ.

Làm quan nhiều năm, chức quan càng làm thì càng lớn, con đường sự nghiệp càng ngày càng thuận lợi, không chỉ được hoàng thượng coi trọng, văn võ bá quan trong triều bái phục, người dưới kính nể, dân chúng trong nước đều tôn sùng,...Có thể nói, người này rất được mọi người quan tâm.

Nhìn ở bề ngoài dốc lòng quan sát hoặc là nghe người ta nói Sở Nhụy chỉ biết giấu ở trong lòng.

Cái gì nên nói, cái gì không nên nói đại khái nguyên nhân là thế nàng luôn luôn đúng mực nắm giữ vô cùng tốt, vì thế ở trong cung an ổn sống qua ngày! Cho nên hoàng hậu nương nương hỏi nàng người mới nhậm chức Nhiếp đại nhân kia là người như thế nào?, nàng chỉ nhỏ giọng đáp là không biết.

”Nương nương, nô tỳ và Nhiếp đại nhân không có duyên, chỉ sợ không cho gặp.”

“Nga...” Hoàng hậu đánh giá nàng, một hồi lâu mới đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ở phía trên dời đi, thở dài nói:“Sở Nhụy, tình cảnh hiện giờ của bốn cung người cũng có thể hiểu được, càng nghĩ có thể trông cậy chỉ có một mình người”

Trông cậy vào...nàng! Sở Nhụy nghi ngờ ngẩn đầu lên, dù luôn luôn hiểu được ý của người, nhưng bây giờ không hiểu hoàng hậu nương nương trong lời nói có ý gì.

“Huống hồ, người cũng đã lớn, vẫn là nên tìm một người tốt đứng đáng giúp gia.” Phù hoàng hậu chần chờ một chút, mới thấp giọng dò hỏi:” Nhiếp đại nhân giúp nước nhà lập công lớn, bốn cung đang đau đầu không biết ban cho hấn lễ vật gì, Sở Nhụy,... Người nguyện ý đi theo hầu hạ Nhiếp đại nhân sao?”

Hầu hạ, Hầu hạ ai?

Sở Nhụy kinh ngạc một trận, bởi vì quá khiếp sợ, nàng đứng ngây ngốc không kịp trả lời, Phù hoàng hậu cầm chuỗi ngọc châu nhẹ nhàng ngăn cản, hình như đã hạ quyết tâm:” Lời bốn cung đã quyết, người nên thu dọn một chút. Buổi tối Ngụy An sẽ đưa người ra cung.”

”Nương nương...” Trên mặt nàng một hồi kinh ngạc, khuôn mặt trắng bệch, khó có thể tin nhìn về phía Phù hoàng hậu.

“Sở Nhụy, người hãy nhớ kỹ, bốn cung chỉ tín nhiệm một mình người, vô luận như thế nào người nhất định phải giúp bốn cung.... Trợ giúp hoàng nhi ta lên ngôi vị thái tử.”

Nàng tuy là hoàng hậu, thời khắc này, cũng lấy tấm lòng của một người mẹ để tìm đồng minh.

Đúng vậy, nàng tuy là hoàng hậu, nhưng ánh mắt của hoàng thượng cho tới bây giờ vẫn không để mắt tới nàng, trong lòng chỉ dành một chút xíu tình cảm cho nàng, tình nguyện cho một người nữ nhân khác cũng không lấy vội tới nàng.

Bởi vì nàng không phải do hấn lựa chọn làm hoàng hậu, cho nên mấy năm nay luôn dùng một ánh mắt để coi thường nàng, lại dùng một người nữ nhân nông cạn tới để tra tấn nàng!

Đối với nàng, hấn luôn vô tình, nàng đã chết lặng, lại không ôm một chút hy vọng, trước mắt là đề cập đến tương lai của hoàng nhi, nàng là không muốn tiếp tục ngồi chờ chết?. Vẫn là sức cùng lực kiệt mà phản kháng?

Nếu là tuyển một người cũ, thậm chí chính mình và hoàng nhi đều có khả năng bị hậu cung cắn nuốt; Khả năng mạo hiểm nếu tuyển một người mới, nàng duy nhất có thể nắm quân cờ trong tay trước mắt chỉ có tuổi thanh xuân của thiếu nữ.

Sở Nhụy... là một người con gái tốt, muốn đem Sở Nhụy để bên người Nhiếp Thư Thần độ sâu không lường này, kỳ thật hậu quả như thế nào ngay cả chính nàng cũng không biết.

Nàng chính là muốn thử, năm đó thoáng nhìn qua kinh điểm, ẩn sâu trong đôi mắt có một chút thân thiết, lúc đó lại không hỏi, có phải hay không là ảo giác.

Hiện giờ, vì hoàng nhi ngay cả chính mình đều không cần, huống chi là hy sinh một nữ quan nhỏ nhoi cơ chứ!

Nàng phải nhắm tâm! Ở trong cung, điều gì cũng có thể có, chỉ có lòng người hiểm ác, vạn vạn sinh không được!

“Sở Nhụy” Ý vị sâu xa nhìn Sở Nhụy, nàng đưa ra một điều kiện khiến có người động tâm: “Người không phải luôn luôn muốn thay Cảnh gia lật lại bản án sao?”

Đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, khi nghe đến điều này đột nhiên lại ngẩn đầu, sóng mũi cay cay lệ trào ra mí mắt.

“Người yên tâm, giúp bốn cung lập đại công, ta sẽ giúp Cảnh gia nhà người lật lại bản án giải oan cho Cảnh gia, rồi có một ngày bốn cung sẽ làm sáng tỏ chuyện này?” Nói xong nàng lại một lần nữa quỳ ở dưới nệm, hai tay chắp lại tạo thành hình chữ thập, không nhìn qua Sở Nhụy một lần, khuôn mặt tựa như không dành lòng, cuối cùng vẫn là nhắm tâm, kiên quyết nhắm mắt lại.

Một lúc sau, phía dưới truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng: “Nương nương nô tỳ tuân chỉ,... nương nương” Âm thanh trong veo giống như đinh đóng cột hoặc là kích động đến cực điểm, sau đó quyết định nói: “Xin nương nương phải nhớ, nhất định vì Cảnh gia giải oan tình.”

Phù hoàng hậu bỗng nhiên tâm tình bình tĩnh, nàng hít một hơi thật sâu, nói chắc như đinh đóng cột: “Được”

— Tuyến phân cách —

Sở Nhụy ngồi trên kiệu được đưa đến Ly kinh thành ở phía đông sườn núi, đến tối liền ở cửa sau phòng chính phủ, nàng mới xác định hoàng hậu nương nương đối với vị Nhiếp đại nhân này thật có dụng tâm.

Mượn sức hoặc thử lòng, đây mới là ý của hoàng hậu.

Sau này, nàng sẽ là quân cờ bên người Nhiếp Thư Thần hoặc là nói à quân cờ ở bên gối.

“Sở Nhụy cô nương, ta đã đưa cô nương đến nơi này rồi, về sau xin hãy bảo trọng.” Đại thái giám Ngụy An lúc gần đi quỳ trước mặt nàng rồi nói: “Nương nương đối với chúng tôi có ơn cứu mạng đại ân đại đức này, còn chờ mong cô nương nhớ kỹ.”

” Công công xin yên tâm, Sở Nhụy hiểu được.”

Nàng làm sao có thể không rõ?

Nàng ở hậu cung đằng đằng mười năm, nàng biết rõ nội cung cấm viện lợi hại. Ngoài mặt nhìn rất xa hoa lộng lẫy, phồn hoa rực rỡ, kỳ thực bên trong khắp nơi là giang, là tà, là nước là một mãng đại dương mênh mông, là một đầm lầy,...Không nghĩ qua là sẽ chết không có đất chôn thân.

Chính mình cùng lớn lên với các tiểu thư, bệnh chết, ban tội chết, kỳ danh diêu tử, còn hòa thân công chúa đi xa dị tộc, vận mệnh lênh đênh đúng là: ' Trong cương vị cỏ xanh lô., hậu cung tà khí hồng trang mộ '

.....Nhớ tới điều đó cảm thấy chết lặng.

So với các nàng, vào năm mười tám tuổi tuy rằng biến hóa nhanh chóng được hoàng hậu ban lễ vật cho trọng thần. Nhưng điều này hẳn là một việc tốt lắm đi a! Ít nhất, nàng không chỉ ra cung mà bảo toàn được tính mạng nhỏ nhoi,...

Thừa dịp vào buổi tối, Sở Nhụy bước vào phòng chính phủ.

4. Chương 2-2

Phòng chính phủ mới được tu sửa đổi mới hoàn toàn, bên trong được bố cục hợp quy tắc, công nghệ hoàn mỹ, đình dài lâu các đan xen với nhau.Làm cho người ta thấy được một loại không khí đường hoàng, mà trong vườn có một dòng nước chảy róc rách.

Trong phủ, quần gia vẻ mặt cẩn thận, đưa Sở Nhụy vào bên trong phủ, vào một góc hẻo lánh trong viện, một lúc sau, liền dẫn một tiểu nha đầu xuất hiện lại đây thu xếp, đến đây phủ lên đầu nàng một tấm vải màu đỏ.

Trong phòng trang trí thật sự đơn giản, lịch sự tao nhã, một chút cũng không có xa hoa lộng lẫy ngược lại có một loại phong cách thanh lịch.

Có mùi thơm hoa lan, bình phong khắc hoa sau giường lớn, từ từ rủ xuống rèm che, bàn tròn làm bằng gỗ liêm bên trên đặt nền đỏ. Cùng với trên người nàng lúc này mặc một y phục màu đỏ, làm như nơi này thoát giống như đêm động phòng hoa chúc, nhưng lại không giống!

Trên người Sở Nhụy mặc y phục sang trọng, thủ công dệt tinh tế, thanh lịch lộng lẫy lấy vải gấm hoa dệt thành, gấm hoa rực rỡ.

Nền đỏ giống như rất vui mừng, y phục vừa người. Nhưng trừ bỏ những thứ này, nơi này không có hồng xa chưởng, không có lễ rượu hợp cẩn, không có gối uyên ương. Đương nhiên là không có tướng công chờ đợi nàng a...

Bất quá, cũng đã đến nơi này không có cách nào khác Sở Nhụy hiểu được hoàn cảnh của mình, nàng ăn một ít điểm tâm, uống một tí trà. Sau đó thổi mái ngả người trên giường lớn, ngủ đến trời sáng hôm sau.

Về phần tướng công.... Không là Nhiếp Thư Thần đến sáng ngày thứ hai Sở Nhụy mới thấy được hắn.

Không có biểu cảm nhiều lắm từ khuôn mặt anh tuấn, hình dáng và gốc cạnh rõ ràng, lông mi thật dài, mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, đôi mắt hỏ phách lóe ra một tia hào quang lạnh lùng.

Nàng lặng lẽ đánh giá hắn. Hắc! Người nam nhân này thật ra làm cho nữ nhân chảy nước bọt, với làn da màu lúa mạch là do luyện tập võ, thể lực to lớn rắn chắc.

Nàng đã gặp qua hắn lúc mặc võ quan phục rất uy nghiêm lắm liệt, hôm nay thấy hắn mặc văn quan phục lại có vẻ tuấn đạt như vậy.

Hắn tựa hồ mới từ trong cung trở về, thân hình cao lớn còn mặc triều phục, bên người mang sấn ký, trên chân mang đôi giày đen, bên hông mang ngọc lệnh cùng ngọc huyết,.

Vào phòng, hắn nhàn nhạt liếc về phía nàng đang cúi đầu một cái, biểu cảm cứ như lần đầu gặp mặt ở trong cung, thần sắc lạnh lùng, không nhanh không chậm:" Đến đây?"

Hiện tại Sở Nhụy đang run sợ, chợt nghe hắn gọi như vậy không nói một câu. Đúng vậy nàng không chỉ đến đây, mà là đã đến hai ngày, bây giờ gia mới nhớ tới?

“Dạ, Sở Nhụy thỉnh an đại nhân.” Da đầu của nàng có chút cứng ngắt, nói với hắn lời chào hỏi.

Hắn gật đầu, nói một tiếng: “Lại đây thay ta cởi y phục.”

Cho nên nói, ngưi đến nơi nào cũng là ngưi, nô tỳ đến nơi nào cũng là nô tỳ a!

Sở Nhụy phản ứng thật nhanh bước qua, tay chân gọn gàng hậu hạ Nhiếp Thư Thần cởi y phục, cởi quan phục rất nặng nề, hắn rất cao còn bản thân nàng rất bé nhỏ.

Không biết có phải hay không, nàng luôn cảm thấy trên đầu có một ánh mắt đang nhìn mình đánh giá, rất chi là nhiệt tình. Cảm thấy vậy nàng nghĩ thâm, hoàng hậu nương nương đã đoán trúng, vị Nhiếp đại nhân này để ý tới nàng?

Nếu như thật sự như vậy, nàng cảm thấy ít phiền toái, cũng tự mình có thể niềm nở được ‘sủng ái’.

Đổi xong quần áo, nàng cẩn thận hầu hạ Nhiếp Thư Thần rửa mặt, lúc này ở ngoài phòng mọi người đã chuẩn bị thức ăn bay đến nơi này, thì ra hắn tính ăn tại đây.

” Gia, bữa tối đã chuẩn bị xong.” Quân gia ở bên ngoài phòng cung kính bẩm báo.

Nhiếp Thư Thần nghe xong, liền phản ứng từ bàn tròn đứng lên rồi bước ra ngoài nói: ”Đều đi xuống đi.”

” Dạ ” Hai, ba người hầu đứng hành lễ, theo bà quân gia rời đi.

Nam nhân từ phía sau Sở Nhụy cũng đi ra, nàng cân nhắc một chút rồi từ từ đi theo các người hầu lui xuống, liền nghe hắn nói: ” Nàng ở lại. ”

À! Nguyên nhân là nàng còn phải tiếp tục hầu hạ...

Thức ăn trên bàn đơn giản mà tinh xảo, hai to canh, một to là canh gà, to canh bí đỏ; Món ăn mặn là thịt ngũ vị hương, Món ăn chay là tàu hũ.

Nhiếp Thư Thần là người phương Bắc, khẩu vị rất đơn giản, món ăn chính là bánh cuốn.

” Ngồi xuống đi ”

Sở Nhụy vâng lời đứng ở một bên, nghe được người nam nhân kêu mình ngồi, tiến lên một bước, rồi đáp: “Đa tạ đại nhân”, ngồi ngay vị trí bên cạnh Nhiếp Thư Thần, xem mắt, mũi nhất thời nhập tâm.

“Sao nàng không dùng cơm?” Động đũa, không biết là khách khí hay là thuận miệng hỏi, nàng nghe được Nhiếp Thư Thần nhàn nhạt hỏi một câu.

Vì thế nàng khách khí cung kính đáp: “Bẩm đại nhân, Sở Nhụy đã ăn rồi ạ.”

“Thức ăn trong phủ có hợp với khẩu vị của nàng không?”

“Dạ, đại nhân.”

“Sống có quen không?”

“Dạ, đại nhân tất cả đều tốt.”

“Nàng...” Nặng nề cầm chiếc đũa bạc trong tay, nửa ngày cũng chưa nói tiếp.

Thế nào? Nàng trả lời có chỗ nào không ổn hay sao?

Sở Nhụy nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy Nhiếp Thư Thần đang cau mày, thấy trong lòng không yên, cẩn thận kêu một tiếng: “Đại nhân...”

Hắn nghe xong, càng ngày càng tức giận “Hừ” một tiếng, nâng đôi đũa tiếp tục gấp thức ăn, hướng tới nàng quăng một câu: “Ở đây không có đại nhân.”

“Dạ,,,... gia...” Nàng nhớ tới người quân gia gọi hắn là như vậy, nhanh một chút sửa lại cách xưng hô.

Hắn nhìn nàng một cái, lạnh lùng nhếch môi, nửa đùa nửa thật nói: ” Nàng thật ra rất thông minh.”

Buổi tối trong phong chính phủ, thật yên tĩnh không có nói chuyện với nhau, không có câu trả lời.

Trên bàn, bình trà đã nguội lạnh, Nhiếp Thư Thần rót cuộc cũng thưởng thức trà xong.

Nhiếp Thư Thần chăm chú nhìn vào gương mặt trắng bệch của Sở Nhụy, trong con ngươi có vài phần hứng thú không rõ, Sở Nhụy cảnh giác trong phúc chốc rũ mắt xuống, để không nhìn thấy ánh mắt lợi hại đang nhìn nàng.

Nhiếp Thư Thần nhướn mày, đột nhiên nhìn thấu: “Nàng có phải cảm thấy Cảnh gia là vô tội? Kỳ thực là bị người khác vu oan hãm hại?”

Nàng theo bản năng muốn trốn tránh, giống như con vật nhỏ co rúm lại, nhướn mí mắt, nhìn về phía trước không hiểu ý vị sâu xa của người nam nhân, toàn thân điều động lông lên giống như một con nhím.

Nàng không hiểu rốt cuộc Nhiếp Thư Thần muốn thử cái gì?

Nhiếp Thư Thần và nàng, một là cánh tay đắc lực của hoàng thượng, một là nữ quan nhỏ ở trong hậu cung, hẳn tưởng ở trên người nàng tìm được đáp án gì cơ chứ?

“Gia...” Sở Nhụy nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, lông mi dài run rẩy, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại, người có sắt đá đến đâu khi nghe được âm thanh của nàng cũng không đành lòng.

Hắn không buông tha cho nàng, thân thủ nhanh nhẹn, nâng cằm khéo léo của nàng, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt nàng: “Trả lời vấn đề gia vừa hỏi?”

Trốn là trốn không được! Sở Nhụy cực lực chống cự lòng ngực rần rần của Nhiếp Thư Thần, cánh môi hé mở, con ngươi mở to, sóng mắt luân chuyển giống như ánh mặt trời!

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, nở một nụ cười xinh đẹp nói: “Nếu..... Sở Nhụy nói ‘là’.....gia sẽ đem Sở Nhụy nhốt vào đại lao sao?”

Thú vị? Nàng cũng không như vẻ bề ngoài của nàng kính cẩn nghe theo một chút nào, nàng giống như một con mèo nhỏ a, không có móng vuốt!

Nhiếp Thư Thần ánh mắt lợi hại, rồi cười rộ lên, thân thể cường tráng có một tia dịu dàng, chân mày rậm rạp, mũi cao môi mỏng, thật là anh tuấn.

“Ở trước mặt gia, nàng tốt nhất nên thu hồi điệu bộ ở trong cung đi a, gia không thích.” Hắn buông nàng ra và nói tiếp: “Còn có, nàng đã đến đây rồi, vậy phải sống tốt, đừng chọc giận gia.”

Sở Nhụy mím môi, nói nhỏ: “Dạ”

Nàng luôn luôn tuân thủ bổn phận của mình, cho dù hoàng hậu tín nhiệm nữ quan như nàng, nàng cũng không muốn đắc tội với vị quyền thần này.

“Hôm nay cũng đã tối, về sau nếu có rảnh, chúng ta tiếp tục tâm sự.” Hắn vừa lòng buông tha cho nàng, đứng dậy đi vào trong gian phòng: “Gia muốn tắm rửa, nàng hầu hạ cho gia.”

Bóng lưng cao lớn kia, nhìn thế nào cũng không có ý tốt, Sở Nhụy hít một hơi thật sâu, bước chân đi theo.

5. Chương 3-1

Bà quản gian mang theo bốn người hầu từ bên ngoài vào trong gian phòng, bốn người nam nhân thân hình vạm vỡ, chuẩn bị nước nóng để tắm, Sở Nhụy nhận thấy tuy rằng rất nhiều người, mọi người đều nín thở không nói một lời, không nghe thấy âm thanh nào khác.

Hơn nữa, trong suốt bên trong dưới bức bình thường phong miêu tả trúc, hoa mai, lan tứ hồ đồ, ở giữa có sông núi, cây cỏ nhỏ mười phần thanh lịch.

Bàn tranh điểm có kính cổ, bàn được làm gỗ liêm rất tinh xảo, trên ghế có tấm vải phủ lên, trên mép giường bày quần áo của nam nhân rất sạch sẽ.

Cảnh đêm lung linh, trong gian phòng cả hai không nói chuyện, không khí có một chút kỳ quái không nói nên lời là ái muội.

Bàn tay không xương nhỏ nhắn mềm mại cởi bỏ đai lưng của Nhiếp Thư Thần, cởi ngoại bào, sau đó là nội bào, trung y.....Nàng gấp biến cố không sợ hãi nhưng khi thấy thân thể trần trụi của người nam nhân, Sở Nhụy không tự chủ được đỏ mặt.

Nghe được âm thanh của quần áo vang lên, nàng có chút trốn tránh rồi xoay người, nàng đem y phục treo trên giá để liền nhân cơ hội chuyển đến bình phong.

“Lại đây.” Nhiếp Thư Thần sải bước tới hồ nước ấm, rồi nói với nàng: “Giúp gia kỳ lưng.”

Nàng trầm mặc một lát, vẫn không tình nguyện đáp ứng: “Dạ,…”

Nhiếp Thư Thần ngâm mình trong nước ấm, ở phía trước lộ ra hơn nửa người, lòng ngực rắn chắc, có một loại hơi thở nam tính cùng với khí chất đặc thù anh dũng.

Sở Nhụy cúi đầu, ngồi xổm bên bồn nước ấm, bàn tay mềm nắm khăn tắm, rồi từ từ trượt trên lưng Nhiếp Thư Thần.

Hơi nóng làm cho khuôn mặt của nàng toàn là mồ hôi, tinh tế chảy trên khuôn mặt nõn nà tạo ra không đẹp, thoát nhìn mười phần là người thường.

Nhiếp Thư Thần nhanh chóng quay đầu đi, thâm thúy mâu thuẫn không nhìn nàng nữa, xem khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái son, không nói nên lời là mê hoặc, trong lòng vừa động lòng đuổi bàn tay to ra túm lấy cổ tay đang kỳ lưng của nàng.

“A!..” Sở Nhụy không ngờ Nhiếp Thư Thần hành động như vậy, không khỏi hoảng hốt, giây dựa đứng dậy chạy ra bên ngoài trốn.

Đáng tiếc, không đợi nàng đứng dậy, người nam nhân ở phía sau chế trụ ngăn chặn toàn bộ, nước văng tung tóe làm ướt quần áo của nàng, dán vào da thịt thêm phần lung linh, làm cho Nhiếp Thư Thần tăng thêm dục vọng đoạt lấy.

Nhiếp Thư Thần gắt gao chế trụ nàng, kiên nghị bắt lấy đầu vai của nàng, luôn luôn lạnh lùng hiếm thấy một phần dịu dàng, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Nàng còn muốn chạy đi đâu?”

Sở Nhụy run cả người, chỉ gắt gao cầm lấy tay Nhiếp Thư Thần, vừa uốn éo, cầm bị chế trụ, môi của hắn chế trụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của mình.

Thân mật như vậy, dường như lại xa lạ, vô số loại cảm giác trong lòng.

Sở Nhụy chưa từng trải qua chuyện này? Con người trừng thật to, hoảng sợ đối diện, giây tiếp theo liền cắn chặt răng, không cho Nhiếp Thư Thần đạt được mục đích, nàng kịch liệt giãy dụa.

Nhiếp Thư Thần nhất thời cảm thấy thú vị, cũng không buông tay, nàng trốn không thoát nằm vào trong bàn tay hắn, nặng nề hôn cắn lên môi nàng, dùng sức chế trụ cằm của nàng.

Nam nữ tình thú Nhiếp Thư Thần không để ý, nhưng nếu bị con mèo con cắn bị thương, sao không thể vui đùa!

Bàn tay to trượt xuống hông nàng, sờ loạn muốn cởi quần áo của nàng.

Sở Nhụy khuôn mặt phấn hồng đỏ bừng, liều chết chống cự, giây dựa một lúc, nàng cảm thấy mình sắp không thở được.

“Ngô...” Miệng nhỏ nhắn bị hắn hôn sưng đỏ lên, nàng đau thở dốc, đầu lưỡi lập tức chui vào miệng nhỏ nhắn của nàng, lại không buông tha chiếc lưỡi của nàng cùng vui đùa.

Lôi lôi kéo kéo, đai lưng bị tuột ra bên ngoài, lộ ra đầu vai trắng tuyết, chiếc áo yếm màu tím nhàn nhạt bị kéo ra, thân hình nữ tính mềm mại lộ ra bên ngoài, đôi gò bồng no đủ giống như thỏ con chạy nhảy, trắng như tuyết trên đỉnh màu hồng nhạt, đều bị một người nam nhân nhìn thấy hết.

Sở Nhụy tim đập ‘thình thịch’, xấu hổ không có chỗ chui, hai tay ôm ngực che lại thân thể trần trụi, không chịu phục tùng.

Nhiếp Thư Thần cũng không gấp, hấn ruốc cuộc ‘chặt chặt’ mới vừa lòng, không ngần đầu, lạnh lùng nói: “Nàng đến nơi này, không phải là đến hầu hạ gia sao? Hay là muốn, gia đem nàng trở về cung?”

Lời của Nhiếp Thư Thần làm cho nàng không giãy dựa nữa, không cam lòng mà phục tùng, bỗng chốc giống như bị rút hết khí lực.

Đêm nay, Sở Nhụy đem Nhiếp Thư Thần ‘hầu hạ’ thật tốt a!

Đêm canh tư, đèn lồng vải lụa sống động lung linh, ánh sự ở đằng sau trường triều miên không dứt.

Bên trong trường phù dung, cảnh xuân vô hạn. Cơ thể hấn rắn chắc, nàng nhỏ nhắn mềm mại, bàn tay to gầy gao nắm giữ eo nàng, vật nam tính không ngừng va chạm vào hoa huyết của nàng.

“A,...không....” Âm thanh trong veo khàn khàn rên rỉ, Sở Nhụy nhắm chặt hai mắt, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, xương cốt dường như rã rời.

Bàn tay thô ráp phủ lên phía trên, nắm giữ đôi gò bồng yêu thích không buông tay.

“Gia.... Xin chàng.....Không cần...” Nàng hô há dồn dập, cầu xin tha thứ, hoa huyết giữa hai chân dường như chống đỡ không được, rất khó chịu.

“Không cần, gia càng muốn! Nàng có thể làm sao?” Hấn cười nhẹ âm thanh đầy gợi cảm, không hề chớp mắt nhìn nàng ở phía dưới, bờ mông trắng mịn không ngừng vuốt ve, khe mông rất hẹp, càng làm cho vật nam tính đứng lên.

Sở Nhụy đã mệt đến cực điểm, nơi nào đó thừa nhận kích thích mãnh liệt? Toàn thân giống như lửa, trong miệng khó nhịn được bật khóc.

Hấn phóng với tốc độ nhanh, từ trên cao nhìn xuống eo nhỏ nhắn hương đầu gối quỳ sấp, giữa chân trắng tuyết còn loang lỗ vết hồng, cái miệng non mềm như trẻ con.....

Làm cho Nhiếp Thư Thần vui vẻ một trận bị buộc thật chặt, hô hấp có một chút hoảng loạn!

“Ngô....đau.....không cần” Nàng vô thức rên rỉ, trong cơ thể rắn chắc của hấn.

“Nơi nào đau? Như vậy được không?” Bàn tay đặt ở chỗ hai người giao hợp, khơi mào phản ứng của bản thân nàng.

6. Chương 3-2

“Ân....” Ánh mắt nàng khép hờ, cái miệng nhỏ phát ra tiếng yêu kiều mê người, cơ thể mềm mại không xương tựa vào người đàn ông cường tráng.

Nhiếp Thư Thần nghe được âm thanh rên rỉ của nàng trong lòng như có một ngọn lửa bùng cháy, không nhịn được hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhìn nàng vô lực ở dưới người mình.

Bàn tay to lớn xoa lên khuôn mặt trái xoan đỏ ửng của nàng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cái miệng nhỏ bị hôn đến sưng đỏ hơi hơi mở ra, ngay cả thở cũng không thông.

Nhiếp Thư Thần không nhịn được lại một lần nữa hôn lên môi của nàng, vật nam tính càng thâm nhập đi sâu vào cơ thể của nàng.

Người nam nhân va chạm mãnh liệt, nhiều lần xâm nhập đến nơi sâu nhất của nữ tính, nắm chặt vòng eo của nàng.

“Nói cho gia, có muốn hay không?” Nhiếp Thư Thần ép hỏi.

“Ân.....” Nàng bị hấn va chạm vô thức rên rỉ khóc, đôi gò bồng theo động tác hoan ái mà chuyển động lên xuống,....

“Nói....Có muốn hay không?”

“A....Muốn.....” Nàng bị hấn làm cho khóc không thành tiếng.

Tiếng thở dốc của người nam nhân cùng với tiếng khóc nức nở nhu nhược của nữ nhân kết hợp tại một chỗ, tia thần trí cuối cùng của Sở Nhụy cũng biến mất, vô ý thức cùng hấn lên đỉnh, đầu lưỡi hai người dây dưa quấn quít với nhau, làm mọi cách yêu thương.

Đêm càng dài, ánh đèn càng sáng khả năng hai người hoan ái càng kịch liệt.

Nàng không chịu nổi, vô lực ngắt đi. Hấn mạnh mẽ tiến vào ôm thân thể xinh đẹp vào trong lòng, đem toàn bộ chất lỏng bắn vào hoa tâm của nàng.....

— — — — —Tuyển phân cách— — — — —

Lúc nàng tỉnh dậy trời cũng đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu qua cơ thể của nàng.

Lông mi thật dài hơi động dậy, Sở Nhụy chậm rãi mở mắt ra, ở bên giường xuất hiện một tiểu cô nương, thấy nàng tỉnh dậy, vui mừng bước tới một bước:“Nhụy phu nhân tỉnh rồi.”

Tiểu cô nương với gương mặt tròn tròn, trên người mặc y phục màu hồng phấn, tuổi không lớn lắm nhưng lại rất thông minh lanh lợi, hầu hạ nàng, từ khi nàng bước vào Nhiếp phủ, tên nàng cũng rất thú vị, gọi là ‘Tiểu Liên Bồng’

Tuy toàn thân nàng đều đau, nhưng cũng không có thói quen có người xưng hô mình như vậy, Sở Nhụy nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng nhẹ nhàng mỉm cười, nhẹ giọng hỏi:“Hiện tại.... Là canh mấy rồi?”

“Đã giờ tỵ.”

Đã trễ thế này? Nàng ách xì một cái, Sở Nhụy bắt đầu ngồi dậy, vươn cánh tay trắng tuyết bắt đầu kéo chăn, đột nhiên ngáy người.

Trên cổ tay lạnh lạnh, có một chiếc vòng bạch ngọc ở trên tay.

Chiếc vòng kia, được làm từ bạch chuông bạch ngọc tạo thành, tính chất bạch ngọc trong suốt, thủ công tinh tế, thập phần là tinh xảo,.

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm nó, không biết từ khi nào nó lại xuất hiện trên cổ tay nàng.

Chẳng lẽ là đêm qua Nhiếp Thư Thần thưởng cho nàng? Trong lòng nhất thời buồn chán, muốn đem chiếc vòng trên tay cổ ra, nếu ở trên tay nàng làm vỡ thì không tốt cho lắm.

Nàng thở dài! Dù sao hấn đã cho nàng, nếu mà trả lại rất không biết điều đi a!

Tiểu Liên Bồng còn đang bận rộn thu dọn thứ hỗn độn trong phòng, trong phòng chạy đi chạy lại, trên giường còn có hương vị của người nam nhân.

Đêm qua quần áo hai người quăng loạn xạ, chiếc áo yếm thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm ướt át cùng với áo trắng người nam nhân, nhìn qua có vài phần triền miên.

“Gia vào triều lúc phu nhân ngủ say, gia nói không cần đánh thức phu nhân dậy.”Tiểu Liên Bồng vừa nói vừa vuốt sạch xiêm y.

Sở Nhụy nghe xong, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, tay vớ lấy quần áo, tiểu nha đầu bỗng nhiên:

“A.....” Ngạc nhiên nhìn về thứ gì đó.

Nàng cúi đầu xem lại chính mình,....Trên thân thể trắng tuyết toàn là vết hôn cùng dấu răng, ở những nơi dễ thấy được, thật sự nhìn thấy mà ghê.

Sở Nhụy bỗng chốc hai gò má bừng bừng, trong đầu lập tức hiện lên tình cảnh đêm hôm qua.

Ai có thể nhận ra được trong mắt mọi người Nhiếp đại nhân là người phúc hậu hiền lành, thực chất là một người phúc hắc vô cùng.

Nàng bị hấn đặt trên giường, ép buộc đàng đàng hết một đêm, kịch liệt đến như vậy giống như hấn nửa đời người chưa từng hoan ái, chưa từng chạm qua nữ nhân a.

Nàng như thế nào cũng là một khuê nữ, hấn lại không thương hoa tiếc ngọc, nàng mệt mỏi vô lực ngất xỉu đến vài lần.

Bất đắc dĩ nàng không dám phản kháng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, về sau hấn thật sự tận hưởng, nàng chỉ còn lại nửa cái mạng nhỏ.

Không muốn tiểu nha đầu nhận ra nàng ngược ngùng, Sở Nhụy tay chân nhanh nhẹn tự mặc quần áo, bất kỳ điều gì cũng tự bản thân mình làm không cần người khác giúp đỡ.

Còn tiểu nha đầu này cười cười, chịu khó giúp nàng bưng chậu nước ấm tới trước mặt nàng:“Phu nhân cần rửa mặt trước đi.”

“Nga” Khuôn mặt của nàng đỏ lên, cúi đầu dùng khăn ẩm ướt lau mặt, rồi dùng nước muối súc miệng.

Lúc này, ngoài rèm cửa âm thanh không lớn không nhỏ hỏi:“Tiểu Liên Bồng, Nhụy phu nhân đã tỉnh chưa?”

“Đúng vậy, Thân ma ma, phu nhân đã tỉnh rồi.” Tiểu Liên Bồng nhanh tay chạy ra ngoài kéo rèm cửa, cho bà đi vào.

”Nhụy phu nhân vừa mới tỉnh,” Thân ma ma kia là người hôm qua lại đây thu xếp, trên tay bà có cầm một chén nước màu hồng.

Đến là để đưa điểm tâm sao?

Sở Nhụy mặc giày thêu hoa, vừa mới đứng lên chân liền tê rần, âm thầm rên rỉ, toàn thân bủn rủn vô lực, nhất là lưng không thể đứng dậy được, nàng chau mày ngẩn đầu, Thân ma ma nhìn đã hiểu rõ, nhất thời mặt đỏ bừng.

“Nhụy phu nhân ngồi là được, không cần phải lao động.” Thân ma ma thấy thế, liền bưng chén thuốc tới:“Mời phu nhân uống một chút canh.”

Đây là cái gì vậy? Sở Nhụy không hiểu nhìn chén canh đen đen, hương vị hình như rất đắng.

“Đây là gia cố ý phân phó, mời phu nhân uống hết toàn bộ.” Thân ma ma lấy cường điệu của chủ tử mệnh lệnh.

“Thân ma ma, có thể nói cho Sở Nhụy biết đây là gì không?” Nàng bưng chén sứ lên, tuy rằng uống là nhất định phải uống, nhưng nàng muốn biết bản thân mình đang uống cái gì, vạn nhất Nhiếp Thư Thần thấy mình không vừa mắt, muốn giết nàng diệt khẩu, cái đó không phải không có khả năng.

”Thuốc tránh thai?” Thân ma ma trả lời ba chữ.

Thì ra là thế! Sở Nhụy thần sắc tự nhiên mỉm cười, không nói gì, đem thuốc uống một hơi cạn sạch.

“Vị đắng quá, lần sau nhờ Thân ma ma mang một ít mứt hoa quả được không?” Nàng thần nhiên nói ra, trong lòng thật an tĩnh.

Tiểu Liên Bồng mở miệng thật to, nhìn nhất cử nhất động của nàng, Thân ma ma mặt dù trên mặt không một chút biểu cảm, nhưng trong mắt có một tia kinh ngạc.

—————Tuyển phân cách—————

Thật sự là mau, thoáng một cái đã đến Tết Trung Thu.

Mỗi một ngày, Sở Nhụy đều mang Tiểu Liên Bồng ở trên người cùng Thân ma ma nói chuyện với nhau, đi trên phố mua vài thứ riêng tư.

Nàng mang theo Tiểu Liên Bồng đi đến Li kinh thành ở phía bắc, nơi này nhìn một chút, nơi kia xem một lát, hai người dường như rất hưng phấn!

7. Chương 3-3

Kinh thành phồn hoa, ngã tư hai bên đường đều có trà tâm lâu, nhiều loại cửa hàng bày Thần Phật tung bay, trên đường ngựa xe như nước, người đi đông đúc, cùng với các tiểu thương mời chào hàng bán náo nhiệt vô cùng.

Thỉnh thoảng nhiều lúc nhìn thấy thương khách ăn mặc lố lằng, cao lớn giống như lạc đà, tính tình ôn hòa, đôi mắt to dài ướt sũng, nhìn Sở Nhụy với ánh mắt thân mật, khiến nàng vui vẻ cười ha ha.

Trước kia ở trong cung, Sở Nhụy chưa từng bước ra ngoài cung nữa bước, cũng không biết người dân ở ngoài náo nhiệt đến như vậy. Cho nên trong lòng vui mừng, trên mặt thỉnh thoảng tạo ra nụ cười mãn nguyện, làm cho người đi cùng nàng cũng ngây người.

“Phu nhân đẹp thật, em thật sự không hiểu được...” Tiểu Liên Bồng cười khen ngợi, vội thốt ra một câu: “Gia tại sao không thích?”

Liên Bồng vừa dứt lời, cảm giác như mình nói sai điều gì, đỏ mặt bịt miệng lại, ái náy nhìn về phía Sở Nhụy. Sở Nhụy không để ý, giữ chặt tay của Tiểu Liên Bồng, dạo chỗ này dạo chỗ khác.

Nàng đến chính phủ là nhờ một câu nói hoàng hậu nương nương, nương nương muốn mượn quyền lực của Nhiếp phòng chính, mà nàng thầm nghĩ muốn thay Cảnh gia rửa sạch oan tình.

Trong cung hay ngoài cung người nguyện ý có thể giúp nàng chỉ có hoàng hậu nương nương.

Trong phủ, quân gia và các nha hoàn đều gọi nàng là ‘Nhụy phu nhân’, mà Nhiếp Thư Thần chưa bao giờ gọi nàng như vậy, hần thân là chủ tử nàng cũng chỉ nhìn hần, còn cần hần gọi tới sao?

Nàng sống ở trong phủ, ăn được, ngủ được, duy nhất chỉ có chuyện làm tình chính nàng đem hầu hạ thật tốt, coi như hần để ý đến thân thể nàng cho hần được ăn no.

Trong phủ từ trên xuống dưới ai cũng đều nhìn ra được Nhiếp Thư Thần không thích nàng. Tuy rằng cách đây mấy ngày, hần đều ngủ cùng nàng, nhưng bình thường rất ít khi thấy hần xuất hiện.

Tuy rằng nàng không được sủng ái, nhưng Nhiếp Thư Thần cũng không bạc đãi nàng.

Ngày thường nàng ăn mặc quần áo, trang sức, son phấn đều tùy nàng. Nhưng nàng âm thầm quan sát dường như Nhiếp đại nhân thích ăn mặc giản dị, đối với mọi người cũng thật rộng lượng,...Đương nhiên không bao gồm nàng.

Làm một trọng thần, Sở Nhụy biết hần rất bận rộn, thiên tai, thiên hạ không thái bình.

Ngày hôm qua ở Cảng Châu thủy nạn! Hôm nay đại hạn! Ngày mai Trạm Châu trộm cướp! Yên tĩnh không đến vài ngày, bên kia truyền đến có bạo dân tạo phản.

Hần thân là phòng chính, mờ kho lương thực, miễn thuế, vừa muốn cùng bộ binh phái tới Cảng Châu cùng Trạm Châu.....

Các loại quốc sự đặt cùng nhau, hoàng thượng đã dời lại việc lập thái tử, điều này tạm thời làm cho Sở Nhụy tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

“Khát nước không? Chúng ta đi uống trà.” Nàng kéo tay Tiểu Liên Bồng hướng tới quán trà.

Vừa bước vào bậc thang liền nghe mọi người bàn luận với nhau, họ đang nói đến “Nhiếp đại nhân” kia, nàng không tự chủ được dừng bước.

“Ê! Đó không phải là Nhiếp đại nhân sao?”

“Đúng rồi, đúng là phòng chính Nhiếp đại nhân.”

“Nói thật, phòng chính Nhiếp đại nhân này, chân chính là trụ cột của nước nhà a.”

“Kia là đương nhiên! Thay cho dân chúng bao nhiêu việc tốt! Trăm năm khó gặp một người tốt a!”

“Là ai! Kia, đi bên cạnh là một cô nương? Bộ dáng là một mỹ nhân a, vừa thấy liền biết là tiểu thư nhà khuê cát con nhà giàu....”

“Có phải là Nhiếp đại phu nhân không?”

“Sẽ không, Nhiếp đại nhân còn chưa lấy nương tử, đó chắc là thiếp của Nhiếp đại nhân.”

“Lão Trương, ông làm sao biết được?”

“Kính Ly thành đều truyền tin nhau, người như thế nào lại không biết? Nhiếp đại nhân làm rể quý của Thích thái sư, là cưới cháu gái của Thích thái sư nha.”

“Thích thái sư.”

“Umh! Hoàng thượng ban hôn sự, phong Thích cửu gia đem Thích quận chúa gả cho Nhiếp đại nhân, bắt quá tuổi quận chúa còn nhỏ, cho nên trước hết đem Thích quận chúa nạp làm thiếp.”

“Thì ra là thế, hoàng thượng đối với đại nhân thực coi trọng a!”

“Không sai, không sai.”

Sở Nhụy quay đầu liền thấy một đôi nam nữ.

Nam cao lớn anh tuấn, mặc y phục hằng ngày, một thân màu đen cấm bào; Nữ tử rất xinh đẹp, khoác trên người áo choàng gấm, nhìn thật xứng đôi.

Hai người từ trên xe ngựa bước xuống, Nhiếp Thư Thần đỡ lấy thân hình nữ nhân, cử chỉ rất chi là thân mật, nữ nhân nhu nhược, vẻ mặt đều là vẻ thẹn thùng.

Tuy Sở Nhụy không trông mong Nhiếp Thư Thần có bao nhiêu lòng tin, nhưng nhìn thấy một màn này làm cho người ta chói mắt.

“Phu nhân....” Tiểu Liên Bồng thay nàng khó chịu không nhịn được nhỏ giọng kêu, tay lấy kéo góc áo của nàng.

“Ân! Làm sao vậy?” Sở Nhụy quay đầu.

“Phu nhân mau đi thôi!...Mười lăm ngày nữa, gia sẽ cưới Thích cô nương kia vào phủ.”

Sở Nhụy lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, đối với ánh mắt mang tia đồng tình đối với tiểu nha đầu gật đầu:” Khó trách Tiểu Liên Bồng không nói cho ta, nguyên nhân là sợ ta đau lòng.”

“Phu nhân Người không tức giận sao?” Tiểu Liên Bồng khó hiểu hỏi.

“Tức giận nha, nhưng tức giận cũng vô dụng, cho nên là vẫn giảm đi khí lực a.” Sở Nhụy hướng tới nàng buồn buồn nói:”Bất quá, sau này em hãy nhớ, có chuyện gì cũng phải nói cho ta biết trước một tiếng, miễn cho ta trở thành ngu ngốc để người khác chê cười.”

“A! Phu nhân Người như thế nào không sốt ruột a?” Tiểu Liên Bồng thở dài, tiếc là sắt không thành thép:” Vốn gia đối với người rất lạnh nhạt, nếu như Thích cô nương kia vào phủ, người chắn phải càng ngày....”

Nhìn một cái, ngay cả tiểu nha đầu cũng nhận ra được Nhiếp Thư Thần đối với nàng lạnh nhạt.

Sở Nhụy nở nụ cười, nghĩ rằng khó trách dạo gần đây không xuất hiện, nguyên nhân là vội vàng cưới thê thiếp.

Ban đầu nàng cho rằng, tốt xấu gì nàng cũng là hoàng hậu nương nương thưởng, như thế nào hấn cũng nể một chút mặt mũi. Nhưng trước mắt tình hình không phải như vậy, hấn chưa từng đem để trong mắt.

Bởi vì Nhiếp đại nhân nạp thiếp không chỉ hoàng hậu nương nương thưởng, cũng có người khác thưởng.

Hơn nữa phần thưởng này so với nương nương có chút mặt mũi hơn, tỷ như nói hoàng thượng,.....

8. Chương 4-1

Hàng năm vào dịp Tết Trung Thu. Một vòng tỏ sáng trăng tròn nhô lên cao, mây bay trên bầu trời tựa như sương khói.

Trên đầu phố, hương thơm của hoa quế. Nhà nhà thắp đèn lồng, mọi người đều lấy bánh tẻ nguyệt, bánh của Tết đoàn viên, cánh hoa được khắc như hoa sen.

Vào đêm sau, tất cả người trong thành ra ngoài ngắm trăng, ngắm sao băng. Cả ngày toàn bộ kinh thành đều là người.

— — — — —Tuyển phân cách— — — — —

Vào ngày đó, Nhiếp phòng chính nạp thêm một người thiếp, Thích Thiên Nhi được kêu đưa vào cửa, người thiếp này cũng được gọi là phu nhân. Cho nên từ trên xuống dưới mọi người gọi là Thiên phu nhân.

Lúc trước là không so sánh cho nên không biết, bây giờ mới biết cái gì là thua kém người ta.

Trừ bỏ nhà chính, phong cảnh buổi tối yên tĩnh cảnh đêm xinh đẹp tuyệt trần vườn Vân Thủy Các dành cho ‘Thiên phu nhân’. Thân thể cô nương ấy yếu đuối không chịu được tiếng ồn, một ngày ba bữa đều có nhân sâm, canh tổ yến.

Thức ăn không hợp khẩu vị nàng ấy sẽ xanh xao tuyệt đối không có lần thứ hai; Ngự y trong cung đến đây thường xuyên đối với Thiên phu nhân có sơ xuất gì là đặc tội với Nhiếp phòng chính a.

Đãi ngộ này đối với chính thê thì không cần phải nói đi! Cũng không biết tương lai cưới quận chúa về thì sẽ an bày như thế nào nha?

Sở Nhụy thật ra cũng không để ý những chuyện đó, ngược lại Tiểu Liên Bồng ngày đêm thay nàng bệnh vực.

Tiểu Liên Bồng từ nhỏ đã không cha không mẹ ở với cậu. Một năm trước bị bán đến Nhiếp phủ làm nha hoàn, từ nhỏ bị đánh mắng là chuyện bình thường, từ khi theo hầu hạ Nhụy phu nhân này đều toàn tâm toàn ý hướng về nàng.

Tuy rằng phu nhân không được sủng, ngoài mặt xem ra rất lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ chửi mắng mình, bộ dạng này so với Thiên phu nhân đẹp mắt hơn.

Hơn nữa lại khéo tay, thêu chim, thêu hoa nhí sống động như thật. Làm cho người ta “chắc chắc” khen ngợi, chiếc khăn tay được phu nhân tặng các nha hoàn trong phủ thực sáng mắt, tranh nhau cùng nàng đổi, sao nàng chịu đổi cơ chứ?

Nàng thực không rõ, phu nhân tốt như vậy? Gia vì sao đối với phu nhân lại lạnh nhạt như vậy chứ?

Từ khi Thiên phu nhân kia vào cửa, gia xuất hiện tại đây vô số lần. Phía dưới tôi tớ ai cũng biết chủ tử không vui, tự nhiên đều chậm trễ đứng lên. Một lúc sau nhìn thấy Nhụy phu nhân nơi này quả thực muốn phát hỏa liền yên tĩnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Liên Bồng nghĩ không thông gia là không thích phu nhân, giường mất lạnh lẽo nhìn lại người ta.....

Nhụy phu nhân mặc áo màu lam thanh tao nhã nhặn, quần màu la thủy, ở cổ tay trắng tuyết có một vòng nạm vàng bạch ngọc. Thản nhiên ngồi an tĩnh trên áo gối từng đường kim mũi chỉ thật cẩn thận tỉ mỉ.

Vô luận nhìn ở góc độ nào! Đều toát ra một tiểu mỹ nhân a!

Thời tiết tốt đẹp, mùi hoa lan thơm ngát, chợt có tiếng đàn truyền đến. Âm thanh nhã nhặn hợp lòng người, mười phần êm tai.

Sở Nhụy ngừng việc trong tay, nhắm mắt lắng lắng nghe tiếng đàn, cảm thấy tài nghệ của người này quả thật là một cao thủ.

Lắng nghe khúc nhạc cuối, nàng mở to đôi mắt hỏi:“Tiểu Liên Bồng, em biết người nào đánh đàn không?”

Tiểu Liên Bồng đưa cho nàng tách trà mân mê cái miệng nhỏ:” Còn không phải là Thiên phu nhân....”

Sở Nhụy gật gật đầu, mỉm cười không để ý, uống trà xong, vui đầu tiếp tục trên áo gối.

Tiểu Liên Bồng ở ngoài nghe không ít tin tức, đều mang về nói lại với nàng, ví dụ như hôn sự của Nhiếp Thư Thần.

Nguyên nhân là hoàng thượng ban hôn, là đem huynh trưởng của Thích quý phi, quốc cữu là thích Mẫn Vinh quận chúa gả cho Nhiếp Thư Thần. Thích quý phi lo lắng tuổi Mẫn Vinh còn trẻ nếu làm thê thiếp liền bị người ta nói. Nên trước tiên năn nỉ hoàng thượng là đem con gái trưởng Thích Sùng ban thưởng cho Nhiếp Thư Thần làm thiếp, tương lai có thể chiếu cố lẫn nhau.

Thích cô nương kia tuy là do Sở thiếp sinh, lại có dung mạo, am hiểu nhạc cụ, hôm nay nghe xong khúc đàn Sở Nhụy cảm thấy Nhiếp phòng chính thật ra có điểm phúc nha!

Vị Thiên phu nhân so với nàng thật là yêu thích Nhiếp Thư Thần hơn.

Nàng nhớ tới ở trên đường từng nhìn qua nàng ấy, bộ dáng ngày thường nhu nhu nhược nhược, động lòng người. Hơn nữa biết cầm kỳ thi họa, cha lại là quốc cữu, thân thể hiển hách lại cam lòng làm thiếp, làm sao không có người nam nhân nào thích?

Không giống nàng, bộ dạng khó lường nhưng lại đặc tội với đại hậu thân.

Duy nhất một việc không tốt là Thiên phu nhân kia cơ thể không khỏe.

—— ————Tuyển phân cách—— ————

Ngày hôm qua, Nhiếp Thư Thần ở trong phòng nàng, hai người cởi y phục ở trên giường, chợt nghe bên ngoài truyền đến Thiên phu nhân bệnh tim tái phát, mời gia qua nhìn thử.

Nhiếp Thư Thần xanh mặt, từ trên giường đứng dậy, không nói một lời nào tay chân nàng luống cuống đứng lên, đại khái thay nữ nhân sốt ruột.

Nha hoàn của Thiên phu nhân đến thật đúng lúc a!

Nhiếp Thư Thần đem xiêm y của nàng cởi một nửa, đặt nàng ở dưới người, hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng không dứt, chưa cởi hết xiêm y của nàng, nửa đường gặp Trịnh Giáo Kim phá hư chuyện tốt.

Sốt ruột, hơn nữa dục vọng chưa được thỏa mãn, tất nhiên là tức giận.

Người nam nhân cởi đồ ở bên ngoài chỉ còn quần áo bên trong, lộ ra nửa người ở bên ngoài nàng cũng không để ý, chỉ vội vàng hầu hạ hẩn mặc quần áo trong lòng ước gì Nhiếp Thư Thần đi nhanh một chút nàng có thể ngủ thật ngon.

“Nàng không tức giận?” Nhiếp Thư Thần xem nhất cử nhất động của nàng, bỗng nhiên lạnh nhạt hỏi một câu.

“Gia.... Nói với thiếp sao?” Nàng thu lại vẻ mặt hưng phấn, hiền lương thực nữ đáp:“Thiên phu nhân là người trong lòng gia, trước mắt bệnh cũ tái phát, thiếp lo lắng còn không kịp sao lại tức giận.”

Hắn châm biếm nói một câu:“Nàng.... Nhưng thật ra càng ngày càng hiểu chuyện.”

“Đa tạ gia đã khích lệ.” Nàng cười mĩa rồi đáp, đồng thời động tác trên tay cũng không ngừng.

Nàng hầu hạ Nhiếp Thư Thần mặc đồ xong, nàng xoay người muốn đi lấy ngoại bào, đột nhiên bị người ta ôm từ đằng sau.

“Gia?” Nàng sợ hãi lên tiếng, không biết nơi nào chọc giận hắn.

“Nàng đã hiểu chuyện như vậy, gia có phải nên thưởng cho nàng một chút?” Nhiếp Thư Thần khẽ cắn vành tai của nàng, ngữ điệu bình thản, ánh mắt sắc bén nhìn nàng.

“Không cần,...Gia.....” Hơi nóng từ phía sau vành tai truyền đến, toàn thân nàng nóng lên, không tự chủ được run sợ.

“Điều này nói sau đi? Kia, chẳng phải ủy khuất nàng?”

“Thiếp không ủy khuất...” Nàng khấn trương nuốt nước miếng nói: “Thiên phu nhân đang chờ,....”

9. Chương 4-2

Nàng còn chưa dứt lời, vừa nói vừa chế trụ bàn tay to đang làm loạn. Không đợi, Nhiếp Thư Thần xoay người quay đầu nàng lại hướng về phía mình. Sở Nhụy nhất thời thở gấp một hơi.

“Gia.....Chàng làm sao vậy?” Nàng kinh sợ, lắp bắp hỏi: “Thiên,...Thiên phu nhân.... ..Cô nương ấy”

“Trước tiên nàng hãy lo cho bản thân mình đi! Về sao trừ gia ra, những người khác.... ..” Nhiếp Thư Thần hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn vừa yêu vừa giận này, mơ hồ không rõ nói một tiếng: “Nàng thiếu lo lắng cho ta.”

Người nam nhân này nói không đúng, không biết là thưởng hay là phạt nàng nữa, như thế đem nàng ép buộc, mà địa điểm là ở trên bàn nữa chứ!

Ngay ở trên bàn, ngay cả quần áo còn cũng không cởi, liền đưa vật cứng rắn tiến vào trong nàng, từng chút đâm vào hoa tâm non mịn của nàng.

Nàng vừa thẹn thùng, vừa vội,... Không dám lên tiếng! Nha hoàn của Thiên phu nhân còn đang đợi ở bên ngoài.

Hắn vừa vào liền động thân một cái tiến vào vách tường của nàng, nàng lập tức mê mang, thân hình vừa chưa xong liền bị khoái cảm đoạt lấy.

“Ngô.....” Nàng cắn môi dưới, âm thanh rên rỉ rất nhỏ, nhưng lại không nhịn được, vươn bàn tay trắng tuyết gãi gao ôm cổ của Nhiếp Thư Thần, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực của hắn.

Nhiếp Thư Thần nhìn thấy nàng nhẫn nhẹn khó chịu, liền cúi đầu hôn lên môi nàng, đầu lưỡi gấn bó triền miên với đầu lưỡi của nàng, giống như cũng không muốn nàng rên lên.

Đem đôi chân thon dài của nàng để trên vai mình, thân thể cao lớn áp sát thân thể của nàng, hận không thể đem nàng hòa vào trong cơ thể của mình.

Sở Nhụy bị hắn đặt ở trên bàn, xương sống thắt lưng đều đau, cả người giống như bị nghiền nát, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Người nam nhân này sức lực thật là vô hạn, ở trên bàn làm xàng làm bậy đến trời sáng cũng có khả năng, sức lực sao lại tốt như vậy? Vì thế nàng liền chủ động ngồi trên người Nhiếp Thư Thần, hoa tâm liền co rút lại, buộc hắn nhanh chóng kết thúc.

Nàng chưa bao giờ chủ động, mang đến cảm giác mất hồn trước nay chưa từng có, làm Nhiếp Thư Thần càng thêm điên cuồng.

“A.....” Nàng bị hắn đùa giỡn, sắc mặt đỏ ửng, một đôi mắt mê mang trong phút chốc lưng trắng tuyết, vật nam tính hung hăng ra vào cơ thể của mình, khoái cảm đạt tới hạn.

Mấy lần sao, vật nam tính chôn thật sâu vào trong hoa tâm của nàng, bàn tay to dùng sức ấn nụ hoa của nàng, mới bắn vào cơ thể của nàng.

Cuối cùng cũng xong, hân nên vừa lòng rồi chứ?

Sở Nhụy nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn thở gấp, âm thanh tựa hồ có chút mệt mỏi.

Không đoán ra được, Nhiếp Thư Thần rời khỏi cơ thể của nàng, vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn nàng giọng nói cảm hận: “Nàng thực ra càng ngày càng có năng lực.”

Sở Nhụy cúi đầu, chột dạ không dám nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé lấy quần áo che lại cảnh xuân vô hạn.

Nhiếp Thư Thần thoát nhìn rất cảm tức, mặc quần áo xong cũng không để ý tới nàng, đi nhanh mở cửa ra bên ngoài.

“Gia! Thiên phu nhân đang chờ gia đi đâu vậy?” Nha hoàn ở ngoài cửa nhìn thấy, vô cùng phấn khởi đi theo sao lên tiếng nói sợ người khác không biết chuyện này.

Tiểu Liên Bồng tức giận gặm chân, mở cửa đi vào, vừa nhìn thấy bên trong liên hoảng hốt.

“Phu nhân?” Buổi tối hôm nay sao lại thế này? Gia, vừa rồi mặt đen kịt ra khỏi phòng, Nhụy phu nhân quần áo thì mặc một nửa ngồi ở trên bàn? Hai người này vừa làm gì thế không biết.

“Ta không sao, đừng ồn ào, đem chỉ thêu đến đây cho ta?” Sở Nhụy sửa lại mái tóc, ngón tay hướng tới Tiểu Liên Bồng lấy, ở ngoài mặt thì không có chuyện gì nhưng thật ra trong lòng trách thầm.

Người nam nhân này một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc, chẳng lẽ sợ nàng giống với Thiên phu nhân kia nũng nịu, một hơi không thấy chạm vào tim đập mạnh?

Khụ! Loại sự tình này nàng cảm thấy khả năng không lớn.

Nàng cái gì cũng kém hơn so với Thiên phu nhân, nhưng sức khỏe thì hơn hẳn,

Nàng từ nhỏ ở trong cung, mùa đông khắc nghiệt ở trong Cục Y Hoán giặt quần áo, ngày hè nắng chói chang là lúc các phi tần được sủng ái nhất nghĩ ra một suy nghĩ lạ, ngày đêm thấp đèn ho người ta viết “Tơ vãn vũ y”....Nàng còn cái gì chưa từng khổ qua chứ?

Cho dù người nam nhân này ở trên giường giống như hổ báo, xuống giường tính tình khó lường, nàng còn phải ung dung đối phó, cũng không biết Thiên phu nhân kia yếu đuối sao có thể chịu được?

Ngẫm nghĩ lại còn cưới Mẫn Vinh quận chúa làm chính thê, thân thể hiển hách, cùng bản thân nàng khác một trời một vực, nàng này về là lập ngại vị thái tử, đoán chừng thối cũng không dùng được.

Sở Nhụy tim đập mạnh và lo lắng nhìn về gối thêu trước mắt, kinh hãi bản thân nàng suy nghĩ loạn.

Vô luận là kim chi ngọc điệp quận chúa, vẫn phải chịu Nhiếp Thư Thần thích Thiên phu nhân, các nagf nhận đãi ngộ này cũng là tự nhiên, cùng nàng cung nữ quan bất đồng nàng cần gì phải lo lắng cơ chứ?

Nàng ngày đêm lo lắng, hoàng hậu nương nương vì Cảnh gia rửa sạch oan tình.

Nhớ tới nương nương năm xưa nàng tận lực hầu hạ năm năm, kết quả còn không phải đem nàng thành lễ vật thưởng đi sao?

Mỗi khi nhớ tới Sở Nhụy cảm thấy trong lòng rất buồn.

Nàng sẽ không để nàng ta vứt bỏ nàng một lần nữa, vận mệnh là của mình nhất định phải yêu thương bản thân mình.

Bởi vì nàng muốn thay Cảnh gia từ trên xuống dưới già trẻ lớn nhỏ hơn bảy mươi người còn sống.

Chỉ cần nàng còn sống nàng sẽ thay họ rửa sạch oan tình.

Có một số việc, mình không tìm nó, nó lại tìm mình, ví dụ như phiên toái....

Sở Nhụy thế nào cũng không hiểu được. Bỗng nhiên chính mình là nhân vật bị người ta chỉ trích.

— — — — — Tuyến phân cách — — — — —

Mới sáng sớm, nàng bị thuộc hạ của Nhiếp Thư Thần đưa đến đại sảnh. Phía trước là người phía sau cũng là người, như tường đồng vách sắt quay quanh nàng.

Nhiếp Thư Thần ngồi ghế chính giữa của đại sảnh, nhìn qua nét mặt không chút biểu cảm, nhưng Sở Nhụy vẫn nhìn ra được trên gương mặt đều là lạnh lùng.

Nhiếp Thư Thần người này vui giận gì cũng không biểu lộ ra bên ngoài, làm cho người ta không nắm bắt được, cư nhiên cảm xúc biểu lộ ra ngoài chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

10. Chương 4-3

Sở Nhụy hơi kinh ngạc, con người chuyển về phía người bên cạnh chính là quan tứ phẩm. Người này hình như giải thích an ủi điều gì, vẻ mặt điều là lấy lòng. Gương mặt này gầy gò, nàng nhận ra người này là ở kinh thành Kinh Doãn Lưu Nhân.

Lưu đại nhân này luôn luôn nhất gan sợ phiền phức, với những tiêu chuẩn đầu là ai có quyền lực đặc thế, hẳn liền hướng tới.

Hôm nay không biết có phong ba bão táp gì, quan quản lý ở kinh thành tại sao xuất hiện ở đến nơi này?

Mặt khác, nàng cũng nhìn thấy hai bậc thị vệ của Thích Huy. Sắc mặt của Nhiếp Thư Thần vẫn như cũ trước mắt cũng có Hình bộ mới nhậm chức Phùng Dật Phong cũng có mặt.....

Trừ bỏ quan trong kinh thành, còn có Hình bộ đại nhân? Hay trong phủ thực ra xảy ra chuyện gì?

Sở Nhụy âm thầm ngờ nghệch, Lưu Nhân ngồi đối diện với Nhiếp Thư Thần cười cười nói nói, ánh mắt vừa chuyển liền nhìn thấy một cô nương đứng ở dưới kia, trên người mặc quần áo màu xanh nước biển, duyên dáng yêu kiều, hình như đã từng gặp ở nơi nào liền vắt óc suy nghĩ:” Người không phải ở trong cung với hoàng hậu nương nương sao? Sao lại chạy đến nơi này?”

”Thỉnh an Lưu đại nhân.” Sở Nhụy thấy hẳn nhận ra mình, hướng tới hẳn thỉnh an, không trả lời câu hỏi của hắn.

”Này.....” Lưu Nhân nghi ngờ chuyển về hướng Nhiếp Thư Thần, không biết cung nữ ở trong cung đến nơi này để làm gì?

Nhiếp đại nhân không nói chuyện, nhưng thật ra là quản gia chạy nhanh tới nói một tiếng:” Đại nhân, đây là Nhụy phu nhân ở trong phủ.”

Lưu Nhân nghe được, trong lòng như đã tỏ.

Ai cũng biết đến Sở Nhụy cô nương là nữ quan ở bên cạnh nương nương. Hiện giờ là ở trong phủ Nhiếp đại nhân.

Vốn cũng không coi ra gì, nhưng lại là hoàng hậu nương nương hạ chỉ ban thưởng, nhưng cố tình thật là khéo Thiên phu nhân trùng độc lại là nhà mẹ của Thích quý phi.

Phù hoàng hậu cùng Thích quý phi như lửa với nước. Đấu tranh gay gắt, chuyện gần đây nhất chính là ngại vị Thái tử.

Án tử trước mắt này, người sáng suốt cũng thấy rõ ràng. Trúng độc kia chính là Sở Nhụy làm thôi! Vì lợi ích của chủ tử, cũng là vì địa vị của mình.

Suy nghĩ như thế Lưu Nhân cảm thấy mình có một chút thành tựu, chính mình thật là anh minh thần võ, ho khan một tiếng nói:” Phòng chính đại nhân, việc hạ độc này hạ quan đã có đáp án.”

”Nga?” Nhiếp Thư Thần, nhàn nhạt mở miệng:” Thỉnh giáo đại nhân.”

”Thiên phu nhân trùng độc.....đúng là vị này làm là Nhụy phu nhân.”

Sở Nhụy kinh ngạc nhìn về phía Lưu Nhân, cố gắng nghe lời hắn nói.....Thiên phu nhân! Trúng độc? Thiên phu nhân trúng độc? Nhưng chuyện này liên quan gì tới nàng?

“Lưu đại nhân chỉ giáo cho?” Nhiếp Thư Thần nhìn về Sở Nhụy một cái, rất nhanh rồi dời đi.

“Chuyện này,..... Nói ở đây không tiện cho lắm?” Lưu Nhân cẩn thận dè dặt nhìn bốn phương tám hướng rồi nói nhỏ, nhiều người nhiều việc, ít người vẫn tốt hơn.

“Lăng Phi?” Nhiếp Thư Thần thản nhiên nói:“Dẫn mọi người xuống trước đi.”

“Dạ, gia.” Mọi người đưa Sở Nhụy đến, ý bảo lập tức kêu mọi người xuống dưới.

“Hiện tại đã không còn người ngoài, mời Lưu đại nhân nói.” Nhiếp Thư Thần ý bảo Lưu Nhân tiếp tục nói.

“Nhụy phu nhân này là ở bên cạnh hoàng hậu nương nương, phòng chính đại nhân ngài hẳn đã biết chứ?” Lưu Nhân bộ mặt thần bí nói.

Vô nghĩa!

“Thiên phu nhân là người nhà của Thích quý phi..... Phòng chính đại nhân ngài biết?”

Vẫn là vô nghĩa!

” Vì vậy,,,Cho nên, Nhụy phu nhân muốn hại chết Thiên phu nhân.....Đại nhân hẳn hiểu được a!” Lưu Nhân ngượng ngùng nói thấu đáo, trong hậu cung ân ân oán oán.

Sở Nhụy nghe vậy dĩ khóc dĩ cười.

“Lưu đại nhân nói cũng thật là có lý! Mời đại nhân đòi lại công đạo cho muội muội ta?” Thích Huy là cháu của Thích thái sư, tuy là tướng võ, trong lòng không nhiều lắm đạo lý. Nghe tới Phù hoàng hậu lông mày liền nhíu lên hữu ý tán thành.

“Ý của Lưu đại nhân là.....Cô ấy vì hoàng hậu nương nương mới sinh lòng hại người?” Nhiếp Thư Thần cố ý không hiểu người có lòng, không chỉ nói thẳng, hơn nữa nói thật sự dễ hiểu.

“Làm không tốt, việc này nói không chừng là chủ làm.... ...” Thích Huy nói còn chưa hết lời, ở ngoài đại sảnh chợt nghe tiếng nói....

“Nhất phái nói vậy.”

Người bước vào là tướng quân, trên đầu mang kim quan, thân hoàng kim giáp, gương mặt anh tuấn, không biết muốn làm bao nhiêu cô nương phải biến sắc.

Người này, Sở Nhụy cũng nhận ra được đó là cấm quân thống lĩnh Phù Khanh.

Phù Khanh này không chỉ có đương kim hoàng hậu chống lưng, hoàng thành cũng có hơn tám mươi vạn đại quân thống lĩnh, suất lĩnh Phù gia quân bảo vệ an nguy của tử cấm thành.

Phù Khanh tướng mạo ngày thường anh tuấn, tính tình thô bạo vô cùng, ở trên chiến trường được xưng danh là la sát, mặc dù hoàng hậu không được hoàng thượng sủng ái, nhưng Phù Khanh rất được hoàng hậu coi trọng.

“Lưu Nhân!” Phù Khanh chỉ vào mặt Lưu Nhân lớn tiếng nói:” Người gió chiều nào theo chiều đó, tính vu oan giá họa cho hoàng hậu nương nương, chính là người sờ gáy hoàng thượng có bao nhiêu cái đầu để đủ chém?”

Lưu Nhân sợ tới mức run người. Ở trong kinh thành, ngoài hoàng thượng, hẳn sợ nhiều người trong này.

Người phòng chính Nhiếp Thư Thần, Hiên Viên hầu phủ Hầu gia, Thân phụ Thích quý phi Thích thái sư, đương nhiên còn vị trước mắt này Phù Khanh.

Nhất là Phù Khanh từ nhỏ đã theo phụ thân trình chiến xa trường, ở trong mắt hắn phạm khởi lục thân không nhận. Hồi đó còn đem Tây bình vương đánh một trận, đánh đến mặt mũi bầm dập, người kia kêu thảm nha!

Tây bình vương bị đánh, chạy tới trước mặt hoàng thượng cáo trạng, càng chọc giận vị tổ tôn. Ở trước mặt hoàng thượng nhận sai, ra cung thấy bình vương một lần liền đánh một lần.

Nhưng lại thực ngoan hoàng thượng hỏi liền chết không nhận, thậm chí có nhân chứng vật chứng, không tìm về tây bình vương có khổ mà không ở đó tố được, tức giận tới đấm ngực gậm chân thiếu chút nữa hộc máu.

Lưu Nhân giỏi nhất là đưa đẩy, hướng tới Phù Khanh cười cười: “Phù thống lĩnh, ngài mẫn rất đúng, hạ nhân suy đoán lung tung, mong đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân...”

“Được, hãy chấm dứt việc đó.” Phù Khanh thấy hắn liền phiền lòng, không kiên nhẫn vung tay lên: “Thẩm tra nhanh án tử, ta còn đang vội cấm vệ quân đâu?”

11. Chương 4-4

Phù Khanh biết vị quan trong kinh thành này nhất gan sợ phiền phức, không dám đắc tội với Thích quý phi. Nhưng tưởng ở dưới mí mắt của hắn có thể nói xấu hoàng hậu nương nương được chắc, cũng không dễ như vậy đâu?

Thích Huy này cũng giao đầu với Phù Khanh này vài lần, vừa thấy hắn đến, bản thân mình cũng sợ vài phần, bắt đầu giả câm giả điếc.

Thấy những người này không nói gì, Nhiếp Thư Thần lắc lắc đầu, con người lợi hại nhìn về phía Sở Nhụy: “Nàng còn gì để nói?”

“Gia.” Nàng nhìn về hắn, hai con mắt trong suốt, không kêu ngạo không sủng nịnh nói: “Sở Nhụy không hiểu.”

Hắn yên lặng xem nàng, chậm rãi nói: “Sáng hôm qua có người nhìn thấy người đi đến Cung Thủy Các.”

“Là ai?” Sở Nhụy thiếu chút buồn cười, làm sao có thể?

Nhiếp Thư Thần kêu Lăng Việt, thấp giọng phân phó vài người, Lăng Việt liền lui xuống. Một lúc sau, liền dẫn người vào, sao đó hành lễ với các quan, rồi đứng ở một bên.

Thân ma ma! Sở Nhụy có chút không tin được, trong lòng không khỏi nói nên lời, là Thân ma ma thấy nàng đi vào Cung Thủy Các sao? Bà ấy làm sao hãm hại nàng?

Nếu là người khác nàng chỉ chỗ sai của mình, nàng cũng thôi, nhưng người này lại là Thân ma ma là người rất chính trực, nhìn ra được là một người hiền lành, cùng với Tiểu Liên Bồng cũng thường xuyên lặng lẽ chiếu cố nàng, nàng không hiểu vì sao người hãm hại mình lại là Thân ma ma?

“Thân ma ma, những lời nói vừa rồi lặp lại một lần nữa?”

“Dạ.” Thân ma ma cũng không có nhìn người bên cạnh là Sở Nhụy, ro ràng nói: “Sáng hôm qua lão nô, nhớ tới khi buổi trưa, gia ban cho Thiên phu nhân một ít nho, đĩa nho kia lão nô đặt ở Cung Thủy Các. Vì thế đặt xong rồi trở về, ai biết chưa đi được đến nơi, xa xa nhìn thấy Nhụy phu nhân đi ra, bởi vì cách quá xa không có gọi phu nhân, đến nửa đêm liền nghe thấy Thiên phu nhân bị trúng độc.”

Nhiếp Thư Thần gật đầu, giao Thân ma ma cho Lăng Việt đi xuống dưới, ánh mắt chuyển về phía Sở Nhụy: “Vậy người nói không có đi qua cung Thủy Các?”

“Không có.” Sở Nhụy thở dài, vẫn là không tin tưởng Thân ma ma hãm hại nàng: “Chắc là Thân ma ma già rồi hoa mắt nhận nhầm người.”

Nhiếp Thư Thần lại hỏi: “Buổi tối hôm qua, người có ở trong phòng không?”

“Có.”

“Ai có thể làm chứng cho người?”

” Là Tiểu Liên Bồng.”

“Hiện giờ cô ấy đâu.”

“Sáng sớm đã không thấy, thiếp muốn đi vườn hoa tìm, liền bị người của gia gọi tới.” Nàng thành thật trả lời.

Buổi sáng rời giường, nàng khó chịu khi không thấy Tiểu Liên Bồng, nàng tìm một vòng vẫn không thấy liền hỏi những người khác mọi người cũng không biết.

“Cao Phúc.” Nhiếp Thư Thần lớn tiếng gọi người ở ngoài:“Đi tìm Tiểu Liên Bồng lại đây.”

Ước chừng chưa uống xong ly trà, Cao phúc hốt ha hốt hã chạy vào vẻ mặt hoảng sợ , phía sau không nhìn thấy Tiểu Liên Bồng.

“Gia, Tiểu Liên Bồng.....Cô nương ấy.”

Nhiếp Thư Thần nhíu mày một chút:“Làm sao vậy?”

“Đã chết.”

Vừa nói đến hai chữ đó, mọi người đều ồ lên một tiếng.

“Tiểu Liên Bồng hình như bị hạ độc chết, ngay tại trong phòng, hình như vừa mới chết.”Quần gia mang vẻ mặt xem xét chỉ trích liếc nhìn Sở Nhụy một cái:” Nhụy phu nhân làm sao không phát hiện?”

Sở Nhụy kinh ngạc nghe xong, cả người lạnh thấu xương hai chân như nhũn ra.

Tiểu Liên Bồng rõ ràng không ở trong phòng, làm sao có thể đột nhiên chết?

Tiểu nha hoàn hoạt bát lanh lợi, ngày hôm qua còn ríu ra ríu rít quần lấy nàng muốn học theo cách mới, hôm nay lại không thấy....không thấy nữa.....

Chính mình không sợ cô ấy làm phiền? Nếu có người khác hại cô ấy, nàng lại nghĩ không ra nguyên nhân?

Sở Nhụy nhất thời trong đầu một mảnh hỗn loạn, nàng không muốn suy nghĩ nữa, gắt gao cắn chặt môi, không cho nước mắt rơi xuống.

Trong đại sảnh một mảnh im lặng, Nhiếp Thư Thần đôi mắt hơi hơi phức tạp, không nói lời nào.

Vị Phùng Dật Phong phái người khám nghiệm tử thi, Phù Khanh lười biếng dựa vào ghế, không chút để ý vui đùa chơi đá chủ tử trong tay,Thích Huy cảm thấy thấm ách phức tạp, mưu sát lẫn nhau, trong tay bưng lên ly trà uống lại buông ra.

Còn Lưu Nhân đột nhiên đứng dậy, hướng tới Phù Khanh nói:“Tiểu Liên Bồng chết kỳ lạ...Bất quá y như hạ quan phán đoán, cho dù Nhụy phu nhân xuất hiện ở Cung Thủy Các, cũng không thể nói cô nương ấy hạ độc, nếu cô nương ấy hạ độc cũng không thể nói có liên quan đến hoàng hậu nương nương.” Nói hết lời, còn chuyển đến Phù Khanh hỏi một câu:“Ngài nói thử xem có đúng không Phù thống lĩnh?”

Phù Khanh hừ một tiếng, mặc kệ hẳn.

“Lưu đại nhân này,... ..đúng là tu hành cao thâm nha.” Luôn luôn không mở miệng cuối cùng cũng mở kim khẩu, trước đem Lưu Nhân mặt đỏ tai hồng.

Khi nói chuyện, vị khám nghiệm tử thi cùng với bổ đầu vào đại sảnh.

“Thỉnh an phòng chính đại nhân.” Hai người bước đến Nhiếp Thư Thần hành lễ, sau đó cùng với những người khác cũng chấp tay.

“Thế nào?” Phùng Dật Phong là lãnh đạo trực tiếp của hai người này, không chậm trễ lập tức hỏi:” Có manh mối gì không?”

“Bẩm báo đại nhân, nha hoàn kia là bị hạ độc chết, cùng với độc của Thiên phu nhân là cùng một loại.” Vị pháp y nói tiếp: “Thiên phu nhân là cứu kịp thời nên bảo toàn được tính mạng, còn nha hoàn kia là phát hiện quá muộn nên cứu không kịp.”

Bộ đầu tiếp theo nói tiếp: “Mặc khác, thuốc hạ trong kia phát hiện trong hộp nữ trang có một ít bột thuốc giống nhau.” Hắn mở tay ra, trong lòng bàn tay có một gói thuốc màu trắng.

Nhiều ánh mắt nhìn về sắc mặt trắng bệch của Sở Nhụy.

Đúng vậy không còn gì để nói nữa rồi! Còn cái gì để giải thích? Người kia hôn mê, là vì tranh giành tình cảm; Còn người đã chết, còn chết ở trong phòng nàng còn là bị hạ độc, ở trong phòng nàng còn tìm thấy thuốc độc.... Còn giải thích cái gì, chỉ sợ giải thích không ai tin?

Sở Nhụy trong lòng cười khổ, nghe được Phùng Dật Phong nói với mình: “Người cũng đã chết, phiên Nhụy phu nhân theo hạ quan đến hình bộ một chuyến.”

Phùng Dật Phong quay đầu nhìn về phía Nhiếp Thư Thần, trong mắt chỉ có cấp trên với cấp dưới nói: “Phòng chính đại nhân, Phù thống lĩnh hai vị thấy như thế nào?”

Phù Khanh cười cười, đứng lên vẻ mặt uể oải nói với Lưu Nhân: “Lưu đại nhân hồ đồ thẩm án, quan trọng nhất khó được hồ đồ, không biết đại nhân có hồ đồ không, ta dù sao cũng lười nhìn đi trước một bước.”

Liên tiếp ‘Hồ đồ’, Lưu Nhân cả đầu như không nghe, không thể đắc tội với thái tuế gia, chạy nhanh khuôn mặt tươi cười ra tiền.

Sở Nhụy đột nhiên ngẩn đầu, mắt đẹp không hề chớp mắt nhìn về Nhiếp Thư Thần.

Sở Nhụy biết Hình bộ là nơi nào.....Ồ sói lang hùm, đi vào là tội phạm, tuy rằng không chết nhưng cũng bị cực hình.....Hắn không có ý định là muốn nàng đi đến nơi đó chứ?

“Một khi đã như vậy.” Âm thanh lạnh thấu xương của Nhiếp Thư Thần vang lên, nàng nín thở lắng nghe, nghe được hắn gần từng chữ nói với nàng: “Người phải đi xuống Hình bộ một chuyến đi.”

Nếu nói trước đó nàng còn một chút kỳ vọng vào Nhiếp Thư Thần, nhưng một giây sau tan theo khói bụi.

12. Chương 5-1

Không thể nghĩ tới chính nàng cũng đến nơi này!

Khi bước vào Hình bộ đại lao, Sở Nhụy lại cảm thấy đột nhiên có nhiều cảm xúc.

Hơn mười năm trước, Cảnh gia hơn bảy mươi người cũng bị nhốt vào đại lao phải chịu bao nhiêu đau khổ, bị vu oan giá họa, cuối cùng bị trảm đầu thị chúng.

Hiện tại bây giờ tình cảnh của mình so với cha mẹ tốt hơn nhiều lắm!

Tuy rằng là đại lao, nhưng giam cầm nàng ở một nơi tiếp theo giam giữ tội phạm Hình bộ là hai thế giới khác nhau. Nơi này sáng ngời, thông gió, khả năng không khiến người ta cảm thấy áp bức.

Quan ngục mang Sở Nhụy vào một gian lao ngục, nàng phát hiện bên trong có một chiếc giường, trên giường chăn gối đều sạch sẽ, trên bàn còn bày nến, ấm trà.

“Cô nương, cô hãy nghỉ ngơi trước, đại nhân nói án tử không vội.” Thủ hạ của Phùng Dật Phong đối với nàng rất khách khí, nói xong rồi đi ra ngoài.

Không vội? Đem nàng nhốt lại ở nơi này mỗi ngày, kêu trời, trời không thấu ở địa phương quái quỷ này. Nhưng bọn họ thực không vội.

Sở Nhụy ngồi trên giường, hay tay ôm đầu gối, đem mắt chôn thật sâu ở trong người, nhớ tới Tiểu Liên Bồng chết thảm rớt cuộc nàng không nhìn được nước mắt tuông như mưa.

Không biết khóc bao lâu, thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi ngã vào trên giường rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Trong lúc nhất thời trong phòng giam trống rỗng không một tiếng động.... Nàng ngủ thật lâu, thấy chính mình lạc vào cảnh trong mơ, trong không trung một phiến sương trắng, nàng mơ hồ thấy được cha mẹ, tỷ tỷ, cùng vô số người thân trong Cảnh gia.....Đúng vậy, là mọi người nàng vui mừng đi qua, càng ngày càng gần, gần đến mức có thể chạm vào họ.

Đang phấn khởi lại ôm mọi người, đột nhiên không biết từ đâu bốn phương tám hướng xuất hiện đầu trâu mặt ngựa, dùng xiềng xích thô to mang cha mẹ mọi người đi mất. Bây giờ, lại nhìn thấy xung quanh bây giờ không có một bóng người, nàng đi qua đi lại không có một đường lui bên cạnh là một vách núi.

Nàng mở miệng kêu, nhưng không cách nào phát ra tiếng, chân muốn chạy nhưng chạy không được, không biết phải làm sao bên cạnh lại phát ra tiếng nói.

“Xảy ra chuyện gì? Người đang êm đang đẹp, sao tự dừng lại chết?”

“Nhanh một chút bẩm báo đại nhân! Không được chậm trễ?”

“Đúng vậy, báo cho phòng chính Nhiếp đại nhân biết! Người như thế nào lại chết ở đại lao.”

Đã chết! Mà ai đã chết? Sở Nhụy nghe xong càng nghĩ càng muốn mở mắt ra xem người nào đã chết, lại phát hiện bản thân mình không mở mắt được.

Đầu óc của nàng bình thường, nhưng trái tim hình như không đập,....Cho nên những người đó đã cho rằng nàng đã chết sao?

Trong phòng giam nhỏ hẹp tựa hồ rất nhiều người, nghe qua kết quả khám nghiệm tử thi.

Âm thanh nàng nghe được, người này là ở Nhiếp phòng chính khám nghiệm cho Tiểu Liên Bồng, nàng nghe họ nói:“Thực sự kỳ quái, phu nhân này hẳn là mắc bệnh tim, cho nên mới đột nhiên tử vong, mà bệnh này lại không có được liệu để điều trị.....Bằng không thuộc hạ giải thích không được vì sao phu nhân này không có tim đập cùng mạch đập.”

Di chứng của bệnh tim? Nói đùa, Thiên phu nhân kia nũng nịu mới có di chứng bệnh tim, nàng mới không có bệnh như vậy?

Ta không có chết. Ta không có chết nha.

Sở Nhụy trong lòng như nóng như lửa, muốn lớn tiếng kêu thật to, nhưng yết hầu giống như bị chế trụ nàng hoảng sợ cực độ kêu không ra mà động đậy lại không được.

Có người phủ tấm vải mỏng từ đầu đến chân của nàng. Nàng sợ hãi, ý thức rõ ràng miệng không thể nói, mắt không thể mở.

Một lúc sau, có vài người vào phòng giam trong đó nàng biết một người, người này ở Trọng Hoa Cung hoá táng người đã chết.

Sở Nhụy thật kinh ngạc, lâm vào mê mang, mặc cho những người đó thay xiêm y, búi lại tóc cùng cài trâm ngọc phượng mang giày thêu oa cho nàng.

Tay chân cẩn thận đem nàng để không trung, nếu nàng đón không sai đây là quan tài.

Hoảng sợ đến cực hạn, nàng rõ ràng là không chết, những người này..... Thật sự là muốn đem nàng mai táng sao?

Nàng chống cự kịch liệt, nàng không muốn im hơi lặng tiếng chết đi.

Nhưng kết quả là vẫn cứ như vậy trách được ai đây?

Không trách hoàng hậu nương nương nhẫn tâm, không trách Nhiếp Thư Thần vô tình mà là trách vận mệnh của mình quá bất công?

13. Chương 5-2

Sở Nhụy tuyệt vọng suy nghĩ những việc đã xảy ra, căn bản chính là một cái bẫy tốt nha, có người đầu độc Thiên phu nhân, rồi giết chết Tiểu Liên Bồng, mục đích là muốn giá họa cho nàng!

Là ai? Sẽ là ai? Nàng không tiếng động khóc thút thít, không biết vận mệnh của nàng đến nơi nào.....

Quan tài được nâng lên khiêng ra ngoài, lên bật thang... ra ngoài... Cuối cùng là lên xe ngựa.

Xe ngựa âm thanh lộc cộc “chi chi nha nha” ngừng lại chuyển động, vòng lại rồi ngừng, cùng với người lái xe ngựa âm thanh kêu ngựa, dần dần vào đám người ngựa xe như nước.

— — — — —Tuyển phân cách— — — — —

Hình bộ đại lao thực yên tĩnh, im lặng đến mức âm thanh kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Hình bộ đại nhân Phùng Dực Phong hết hồn đứng xem người nam nhân, đó là người trực tiếp lãnh đạo hắn, đương kim phòng chính đại nhân, hắn bội phục kính trọng người này.

Một canh giờ liền, có binh lính báo lại tiểu thiếp của phòng chính đại nhân chết trong lao ngục, thi thể cũng bị hoàng hậu nương nương mang đi rồi, bây giờ không biết kết cục ra sao?

Phùng Dực Phong trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hồi tưởng trước kia phòng chính đại nhân phó thác:“Ta đem nàng giao cho ngươi, bảo hộ nàng ấy an toàn, không có thể sai sót gì, chờ đến tối ta liền tới đón nàng.”

Đối với nghi phạm hại tiểu thiếp, việc này Phùng Dực Phong cũng không rõ đại nhân mua thuốc gì để trong hồ lô, nhưng hắn đi theo đại nhân đã nhiều năm, biết rõ cách tác phong làm việc của đại nhân, tiểu thiếp này nếu không quan trọng đại nhân cũng không làm như vậy.

Bởi vì tin tưởng mình nên đại nhân có thể an bày như vậy, nhưng ai cũng không đoán được chuyện xảy ra như vậy! Người đã chết, ngay cả thi thể cũng không thấy— Minh như thế nào ăn nói với đại nhân đây?

“Đại nhân...” Nghĩ đến đây, Phùng Dực Phong vịn phần áo này, thẳng tắp quỳ gối xuống:“Thuộc hạ làm việc bất tài, thuộc hạ xin nhận tội.”

Đứng ở phía sau hắn là Lăng Phi, Lăng Việt, từ trong quân trại đi theo Nhiếp Thư Thần đã gần mười năm, thấy hắn quỳ hai người nhìn nhau. Biết rõ tính tình của chủ tử nên không ai dám đi khuyên.

Trong phòng giam nho nhỏ đứng ở phía cửa sổ Nhiếp Thư Thần luôn luôn không nói chuyện, đột nhiên ánh mắt chuyển tới phía giường nhỏ, đệm chăn còn có dấu vết của người nằm xuống.

Nhiếp Thư Thần phẳng phất nhìn về chiếc gối mềm mại kia, hai tròng mắt rì chặt trên đó có nước mắt còn chưa khô.

Trong lòng hắn căng thẳng, nhắm mắt lại, một cỗ lửa giận không thể kìm chế được quét toàn thân.

Nhiếp Thư Thần cho rằng mình có thể bảo vệ nàng, ở đây một đêm, nàng có thể an ổn sống dưới cánh chim của mình, ai cũng không động được nàng, không ai đánh chủ ý lên nàng!

Ai mà biết cẩn thận mấy cũng có sai sót, vẫn có người nhanh chân hơn một bước.

Phù hoàng hậu này, thế lực thật lớn, không hề kiêng kị đến Hình bộ, xuất hiện thần không biết quỷ không hay, thậm chí có thể đem người đi!

Âm mưu trong hậu cung đứng đầu, quả nhiên không thể coi thường!

“Phùng Dực Phong.” Nhiếp Thư Thần đột nhiên trầm giọng gọi.

“Có thuộc hạ!” Phùng Dực Phong vẻ mặt xấu hổ quỳ như cũ:“Xin mời đại nhân giáng tội.”

“Gấp cái gì? Tội này của người, trước tạm thời tha.” Nhiếp Thư Thần hừ lạnh một tiếng: “Nhưng thật ra Hình bộ lao tnh tra tốt, những phạm nhân khác chết vô đối chứng, không cánh mà bay, mũ cánh chuồn trên đỉnh đầu người, chỉ sợ cũng đừng mang.”

“Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh.”

Nhiếp Thư Thần rời khỏi đại lao, bước ra bên ngoài đi, một mặt bước nhanh như gió một mặt hạ lệnh: “Lăng Phi!”

“Có.”

“Chuẩn bị tiến cung.”

Hắn muốn gặp hoàng hậu nương nương kia, nương nương muốn đưa người của hắn đi.

Trọng Hoa Cung.

Trong Phật Đường, khói bay lượn khắp nơi, tràn ngập mùi hương, cùng với tiếng gõ mõ, phong cảnh đều thiện ý.

“Phòng chính đại nhân, nhiều ngày không thấy mặt?” Phù hoàng hậu khẽ mỉm cười, nhìn lại đánh mõ, tiểu cung nữ đứng bên người đỡ đứng lên, nhìn về phía người cận vệ: “Mời đại nhân vào.”

Nhiếp Thư Thần hướng về hoàng hậu hành lễ, bước vào Phật đường: “Nương nương thiên tuế.”

Có cung nữ đem trà đặt ở trên bàn, Hoàng hậu ngồi xuống, cười hỏi Nhiếp Thư Thần: “Cái gọi không có sự việc không lộ diện, giúp hoàng thượng lo trong lo ngoài, hôm nay đặc biệt tiến cung không biết có chuyện gì?”

Nàng nói không sai, Nhiếp phòng chính này cũng có nhược điểm, bằng không hắn không có đích thân tới một chuyến.

“Nương nương, vì sao hạ quan đến nơi này nương nương trong lòng hiểu rõ.”

“Nga! Nhiếp phòng chính nói lời này, bốn cung thực ra không rõ cho lắm.” Phù hoàng hậu giả hồ đồ: “Không bằng mời đại nhân nói thẳng.”

“Như vậy vì thần xin nói thẳng vấn đề.” Nhiếp Thư Thần cũng không khách khí nói: “Người của vi thần, hôm nay ở Hình bộ đại lao chết bất đắc kỳ tử, không đợi vi thần đến, người trong cung của nương nương giành trước một bước.”

“Nha, nguyên nhân là chuyện này a!” Phù hoàng hậu làm như bình tĩnh nói “Phòng chính đại nhân nói là người của khanh, nhưng chỉ là tiểu thiếp của đại nhân....Nhụy nha hoàn?”

Nhiếp Thư Thần không đáp chỉ lạnh lùng xem xét nàng.

Phù hoàng hậu bật cười, không so đo nói: “Nhưng thật ra có chuyện như vậy, ta nghe Ngụy An nói Nhụy nha hoàn là bị đại nhân làm oan uổng, trở thành người bị tình nghi giết người nên bị nhốt vào đại lao, ta niệm tình Nhụy nha hoàn theo bốn cung hầu hạ nhiều năm, liền phái người đi xem, ai biết Nhụy nha hoàn bạc mệnh ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, lại không có người thân cho nên bốn cung cho người hỗ trợ, đưa nàng về quê mai táng.”

Nhiếp Thư Thần cười lạnh một tiếng: “Người trong cung nương nương đi đúng dịp thời....Nói sau, vô luận nàng ấy có thân phận gì, đã vào nhà của vi thần, chính là người của vi thần, thế nào còn phải đưa về quê mai táng?”

“Thật đúng là....” Phù hoàng hậu trả lời một cách mỉa mai: “Phòng chính đại nhân luôn miệng nói Nhụy nha hoàn là người của đại nhân, thời điểm bị oan uổng sao đại nhân không che chở?”

“Nương nương!” Nhiếp Thư Thần không tranh cãi với bà ta: “Mời nương nương chỉ rõ, người của vi thần bị nương nương mang đi đâu?”

“Người chết không sống lại, bốn cung có thể mang người chết để làm gì?” Phù hoàng hậu cười cười: “Cái này bốn cung hiểu được nguyên nhân đại nhân đến tìm ta đặc biệt là tính sổ.”

“Vi thần không dám.” Nhiếp Thư Thần nhấn nạt thính tình: “Thủ hạ của vi thần, mang theo ngựa đuổi đến Thanh Châu gần năm trăm dặm, căn bản là không nhìn thấy xe ngựa mà nương nương nói.”

Phù hoàng hậu hơi nhát nhiên, rất nhanh khôi phục lại thần trí: “Không có khả năng.”

“Nương nương ruốt cuộc muốn định cùng vi thần giả hồ đồ sao?” Nhiếp Thư Thần vẻ mặt lạnh đi, đứng lên: “Nương nương, việc đã đến nước này xin nương nương mang người giao ra đây, thần có thể coi như việc này chưa phát sinh.”

“Được lắm, Nhiếp Thư Thần người dám uy hiếp bổn cung.” Phù hoàng hậu cũng không phải ngồi không, tức giận đập bàn: “Trong mắt ngươi có còn vương pháp không?”

“Thần là quá lo lắng an nguy người của vi thần, nếu đã đắc tội với nương nương mong người thứ tội, nhưng thấy người ở nơi nào xin nương nương nhất định báo cho vi thần biết một tiếng.”

“Ngươi.”

“Chẳng lẽ nương nương muốn thần ở trước mặt hoàng thượng kêu oan sao?”

“Ngươi muốn lấy hoàng thượng trấn áp bổn cung?”

”Thần không dám”

Hai người đang giương cung bạc kiếm, ở ngoài cửa có một người chạy vào đúng là thái giám Ngụy An ở Trọng Hoa Cung.

“Nương nương, việc lớn không hay....Việc đi Thanh Châu....” Vẻ mặt hoang mang, rối loạn căn bản không nhìn thấy Nhiếp Thư Thần ở nơi này, chờ phân phó nói, nhất thời không thốt ra lời, chỉ hướng về người phía sau hành lễ nói: “Lão nô thỉnh an phòng chính đại nhân.”

“Ngụy công công? Thanh Châu cái gì?” Nhiếp Thư Thần nắm được từ quan trọng, tiếng lên một bước, hướng về Ngụy An nhìn chăm chăm: “Ngụy công công sao không nói hết?”

14. Chương 5-3

“Đại, đại nhân.....Ngài đã hiểu lầm.” Ngụy An mặt trắng bệch, âm thanh run rẩy, liên tiếp lấy tay áo lau trên mặt, cười cười nói: “Lão nô nhất thời nói sai, xin đại nhân thứ tội.”

“Hoàng hậu nương nương, ngài muốn tiếp tục cùng vi thần vòng vo sao?” Nhiếp Thư Thần quay đầu liếc nhìn nói: “Nếu nữ nhân của vi thần có điều gì sơ xuất, thần nhất định sẽ không bỏ qua.”

Phù hoàng hậu nhất thời chán nản, tức giận nói: “Nếu là như vậy phòng chính đại nhân muốn như thế nào?”

“Rất đơn giản!” Nhiếp Thư Thần gần từng chữ nói: “Người của vi thần, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Tốt lắm, Ngụy An.” Phù hoàng hậu hướng tới Ngụy An nói: “Ngươi phải kể rành mạch rõ ràng cho Nhiếp đại nhân biết, bổn cung có phải mang quan tài của Sở Nhụy trở về Thanh Châu hay không?”

“Bẩm nương nương thật sự là có nhưng thật ra là.....” Ngụy An tuông mồ hôi lạnh lau như thế nào cũng không xong, hết hồn nhìn Nhiếp Thư Thần: “Nhưng mà.....”

Hoàng hậu sững sờ, trong lòng cảm thấy có một điềm xấu, gấp giọng hỏi: “Bất kể chuyện gì? Ngươi mau nói nhanh.”

Ngụy An một mặt uể oải nói lấp bắp: “Xe ngựa....Xe ngựa ở trên đường....đột nhiên không thấy.”

“Lão nô theo an bày ở quan viên trạm dịch chờ mà không thấy xe ngựa đâu, vì thế phái người đi tìm, ở rừng cây cách kim thành ba trăm dặm, chỉ thấy được thi thể của thị vệ, cũng không thấy xe ngựa cùng bóng

dáng của Sở Nhụy cô nương.” Ngụy An cuối cùng đem sự tình nói rõ:“Bấy tên thị vệ chết là do người có võ cao cường giết chết.”

Phù hoàng hậu á khẩu không nói nên lời.

Thực ra là nàng muốn cứu Sở Nhụy, thứ nhất muốn thử Nhiếp Thư Thần có phải hay không đối với Sở Nhụy vô tình, thứ hai nếu Sở Nhụy đi vào đường cùng nàng liền đổi trắng thay đen đem người đưa về quê, nói đến cùng nàng trong lòng thật xin lỗi nha hoàn này....

Vì thế nàng phái người đến lao ngục bỏ vào trong trà một loại thuốc không màu không vị, ở ngoài mặt giống như ngắt, nhưng ý thức rõ ràng, sau đó mang vào quan tài, đưa nàng ra ngoài thành.

Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới sẽ có người giết chết thị vệ, cướp đi xe ngựa, rốt cuộc người nào hại Nhụy nha hoàn, hay là lấy Nhụy nha hoàn uy hiếp Nhiếp Thư Thần?

Không đem suy nghĩ nói ra, một bên Ngụy An đã quỳ xuống.

“Phong chính đại nhân, nương nương một lòng muốn cứu Sở Nhụy cô nương, cho nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy, nương nương căn bản không có ý định hại Nhụy cô nương...”

“Ngụy An không cần phải nói nữa!” Phù hoàng hậu trong lòng đầy rối rắm, thở dài:” Nhiếp đại nhân, bồng cung phái người đem Ngụy nha hoàn trở về, cho người rõ ràng.”

Nhiếp Thư Thần lạnh lùng nhìn, chấp tay ít lời mà nhiều ý nói:” Thần cáo lui.”, liền xoay người rời đi.

Ở ngoài cung trên đường trở về, hắn một đường bước nhanh như bay, trong lòng lo lắng buồn buồn cùng hoảng hốt. Cảm xúc hiểm thấy như vậy trên đời này cũng chỉ có một mình nàng mới mang cho mình cảm giác như vậy!

“Gia.”

Lăng Phi ở ngoài cung canh giữ, Lăng Việt thấy Nhiếp Thư Thần đi ra cũng nhanh lập tức tiến lên.

Nhiếp Thư Thần bước nhanh không ngừng, Lăng Phi, Lăng Việt tập trung lắng nghe hắn hạ giọng chỉ huy:“Lăng Phi lập tức lấy quyền trượng của Anh vương điện hạ đi điều động ám vệ.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu được.”

”Lăng Việt, phái người tiếp tục nhìn xem phủ thái sư, có động tĩnh gì lập tức báo lại.”

“Dạ.”

Đi ra tường đỏ trong hoàng cung, màu vàng ngói lưu ly như bạc kim, hắn đứng tại sông ngọc kiều, thở dài hắt ra, quay đầu nhìn về phía trong hoàng cung.

— — — — — Tuyến phân cách — — — — —

Hai năm trước, có người xâm chiếm biên cương, biên quan tám trăm dặm Lý gia cấp văn thư đưa đến trong kinh thành.

Lúc ấy vừa mới nghỉ tạm trong cung Thiên Tử, trong đêm lúc này có người khẩn cấp triệu hắn vào cung bàn bạc.

Cửa cung mở ra, nhìn thấy các cung nữ trong cung mang lòng đèn chính là cười khanh khách xin đợi hắn.

Tuổi không đến mười sáu, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn trắng nõn nà, lông mi cong cong như trăng lưỡi liềm, một đôi mắt sáng long lanh càng nhìn càng đẹp, quả thực so với ngôi sao trên trời càng thêm động lòng người, trong đêm tối làm cho người ta không muốn bỏ qua, toàn thân cao thấp nhỏ như hạt bụi không nhiễm tạp chất, đủ để làm cho mình bỏ qua những cảnh đẹp khác.

“Đại nhân, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương chờ đã lâu, mời người đi theo nô tỳ.” Âm thanh của nàng uyển chuyển hàm xúc thật đúng hương vị động lòng người, trong kinh thành so với danh môn khuê cát còn phát ra vài phần đoan trang thuần khiết.

Hắn hơi hơi vuốt cằm, đi theo thân hình nhỏ nhắn đi vào trong cung.

Màu trắng của ánh trăng, đem bóng hai người một bóng thật dài một bóng bé nhỏ, theo lúc sáng tối của ánh trăng, tựa hồ bắt đầu cùng xuất hiện.

Tiểu nữ nhi đã trưởng thành....

Kỳ thực nhiều năm trước đây, hắc liên chú ý tới nàng. Khi đó, hắc còn ở tại quân doanh của Anh vương điện hạ, là mưu sĩ cũng là chiến sĩ.

Khi đến mùa đông, các cung nữ trong hoàng cung sẽ phụng mệnh may áo bông cho các tướng sĩ, sau đó được đưa đến quân doanh cho các binh lính chống lạnh.

Hắc nhận được áo kiện miên bào, dày ấm áp, đường thêu tinh tế chỉnh tề, độ dày vừa đủ, nhìn ra được là người có tâm làm thật khéo tay.

Nhưng là.....Đó là cái gì?

Trên tấm vải màu xanh, lấy một sợi tơ màu trắng thêu nhiều chữ nhỏ, nhiều đường xếp, thật tinh tế.

Đến xuống lầu, kim châm bốc lạc;Hỏi thiên nhiên; Người ở nơi nào; Hận vương tôn, luôn luôn đi; Hồi lúc trước, ngộ sai lời lời; Có nộp lên, vô sau câu dưới; Đen trắng không cần hỏi; Tách ra không cần dao; Theo nay đừng đem kẻ thù dựa vào; Ngàn dặm tương tư nhất phiệt tiêu.

Nhiếp Thư Thần thấy nhất thời bật cười, lúc này một bên có quân sĩ nhìn thấy, liền tò mò nhìn lại đây, nghi ngờ hỏi:“Nhiếp tướng quân, đây là cái gì vậy? Trên áo bông làm sao có chữ viết nha?”

Các binh sĩ khác bên cạnh thấy vậy, ồ ạc chạy vào quay quanh, từ đầu tới đuôi cùng một ý niệm, cũng là một câu không hiểu.

Giống thơ, không phải thơ! Giống văn không phải văn?

“Nhiếp tướng quân, cái này rốt cuộc là ý gì?” Chúng binh sĩ không hiểu nên hỏi.

Nhiếp Thư Thần mỉm cười đáp:“Là câu đối.”

“Uh, nếu các vị có hứng thú không ngại đoán một lần?”

Trong trung doanh luôn luôn cảm thấy nặng nề, đột nhiên trở nên náo nhiệt đứng lên, từ người lãnh binh tướng cho đến nhất binh lính thường, đều dùng trí lực bừa bừa tham dự chưa từng chơi qua loại trò chơi này. Ngay cả người giữ ngựa, người nấu cơm nghe tin cũng đến, mọi người vui cười tức giận mắng, mọi người cùng vui đùa nhất thời cảm thấy thoải mái.

Đáng tiếc, trong bụng chữ nghĩa thì quá ít, kêu loạn tranh cãi ầm ĩ, cuối cùng cũng không có người nào đoán ra được đáp án của chữ đối này.

Vì thế các binh lính quay đầu về Nhiếp Thư Thần:“Nhiếp tướng quân, ngài có thể đoán được không?”

“Là” Nhiếp Thư Thần luôn luôn cười, không nói xem mọi người tranh cãi, gặp người tới hỏi, hơi hơi vuốt cằm, lấy một cây bút, viết thật dài trên án kỷ cương theo thứ tự:Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu, thập.

“Này, đây là đáp án?” Các binh sĩ càng nghi hoặc hỏi.

“Không sai, đó là chữ đối.” Nhiếp Thư Thần kiên nhẫn giải thích:“ Đến xuống lầu, kim châm bốc lạc..... Xuống xóa chữ bốc, chính là nhất; Hỏi thiên nhiên, người ở phương nào.....Chữ thiên xóa người, chính là nhị.....”

“Oh.” Lúc này các binh sĩ trong lòng liền tỏ, cùng kêu ho to lên, “Khá khen cho một cô nương thông minh tinh tế, như thế nào lại nghĩ ra một trò chơi thú vị giải câu đối!”

Hắc nhìn chăm chăm kiện miên bào trong tay, bên môi gợi lên một độ cong hiếm thấy.

Chói mắt, trải qua xan hạ đông, là năm thứ hai vào mùa đông, phân phát áo bông vào thời tiết se lạnh.

15. Chương 5-4

Hắn tìm được rồi quả nhiên vẫn cứ là nàng.... ..

Tết nguyên tiêu, ngọt tọa dưới ánh đèn;Hận ngọc lang, không một đường thẳng nối với tâm; Sự tình trước mắt muốn ngừng mà không ngừng được.....

Hắn yên lặng nhớ thật kỹ, trong lòng thực sự vui mừng, cầm đi qua đưa cho chúng binh sĩ, mọi người đồng tâm hiệp lực vừa đoán vừa thông suốt, cuối cùng vẫn là hỏi tiếp.

“Này, lần này với lần trước không phải giống nhau sao?”

“A! Ta đã biết, ta đã biết! Nguyên tiêu, ngọt tọa dưới ánh đèn....Nguyên xóa chữ ngọt, là nhất!”

“Tiếng thiên kêu.....Người ở nhà ai....Thiên xóa nhân, là nhị.”

”Haha. Lão Trương, người thật thông minh.”

“Người không gốc đâu! Tại không cố gắng học giống như Nhiếp tướng quân đó, văn võ song toàn.”

“Là nha! Bất quá là cung nữ may kiện miên bào, thật là có hứng thú, năm trước đến khảo chúng ta, năm nay lại một lần nữa, thật đúng là... Haha đã lâu rồi chúng ta không được vui vẻ như vậy a!”

“Đúng rồi a! May nhờ vào cô nương này nha, mà không biết cô nương này ở đâu.....”

Hắn ở một bên nghe, vừa đem miên bào cất vào trong.

Rời xa kinh thành lâu như vậy, luôn luôn đứng ở trong quân doanh, hắn đột nhiên muốn về nhà nhìn xem.

Nhiếp gia một lòng trung liệt.

Phụ thân của Nhiếp Thư Thần là Nhiếp Nhượng nhậm chức tiết độ xứ ở Đồng Châu, trấn thủ ở phía bắc biên cương. Mẫu thân là công chúa của Ô Thác vương tộc. Lúc ấy hai bên thân cận, hòa thân cũng là muốn hai bên hài hòa hơn.

Nhiếp Nhượng cũng là vì Ô Thác tộc đột nhiên phái binh tấn công Đồng Châu chết trận, mà công chúa biết được tin dữ, đem đứa con bảy tuổi giao cho nô tỳ, liền tự tử đến với tướng công.

Nô tỳ ngăn vạn dặm xa xôi đưa huyết mạch duy nhất của Nhiếp gia về Kinh Ly Thành, hoàng thượng và các văn võ bá quan biết được, đều lâm vào bi thống. Cũng truy phong Nhiếp Nhượng là phiêu kỵ đại tướng quân.

Hồi nhỏ Nhiếp Thư Thần sống ở trong Hiên Viên hầu phủ, Vân lão hầu gia xem hắn như con cháu, tiểu hầu gia Vân Mặc xem hắn như sư huynh, hắn ở hầu phủ sống những ngày ảm áp.

Năm hắn gần mười lăm tuổi, hắn rất chăm chỉ, hầu gia mời các sĩ tử về dạy hắn đọc sách nghiên cứu; Đợi đến hắn mười lăm tuổi hầu gia hỏi hắn, tương lai muốn làm gì? Hắn nói là muốn đi đến quân doanh.

Vì thế lão hầu gia viết một phong thư, phái người đưa hắn đến phía tây biên cương..... quân trại Thập tứ vương gia Anh vương điện hạ, đóng quân ở nơi đó.

Đại doanh Anh vương điện hạ tuổi trẻ anh dũng, có ba quân, thiên hạ hiện giờ có hơn phân nửa là người của hắn, Nhiếp Thư Thần thật sự bội phục người này.

Anh vương gia hỏi hắn vì sao muốn đến quân doanh, ở trong thành đọc sách không tốt sao, tương lai ghi được công doanh, sẽ thuận lợi tiến vào con đường quan văn thân. Mà vào quân doanh rất khổ cực một khi chiến tranh còn có thể kết thúc vận mệnh sớm, làm không tốt cái mạng nhỏ không được bảo đảm.

Nhiếp Thư Thần nói với Anh vương gia là hắn muốn biết cuộc sống phụ thân của mình như thế nào.

Phụ thân sinh ra ở hàn môn, ở trên chiến trường vào sinh ra tử, anh dũng cũng từng là thuộc hạ của Anh vương gia.

Cho nên muốn tới nơi này, muốn biết phụ thân đã trải qua bao nhiêu khổ cực, muốn biết phụ thân đã từng đi qua nơi nào, tìm kiếm dấu vết mà người để lại.

Anh vương gia gật đầu đáp ứng lưu lại hấn, cũng là vị trí thấp nhất là lính liên lạc.

Hấn ở quân doanh là năm năm, theo lính liên lạc mang một trăm hai mươi người bách hộ, lại tới ngàn hộ, hấn không chỉ mang binh đi đánh giặc mà còn là người phụ tá trẻ tuổi nhất của Anh vương gia.

Hấn không biết đến khi nào mới trở về kinh thành, nhưng mà ở mùa đông năm năm sau, hấn đột nhiên muốn trở về nhìn xem một chút.

Đúng lúc Anh vương gia có một quân hàm muốn đưa cho Thiên Tử, hấn đánh roi thúc ngựa, mang theo hai người thị vệ phong trần mệt mỏi trở về hoàng thành Ly Kinh.

Lão hầu gia vẫn như củ thân thể khỏe mạnh cường tráng, tiểu hầu gia vẫn giả dối như cũ, hoa anh đào tàn rồi lại nở.

Hấn vào cung, yết kiến hoàng thượng hoàng hậu mới đăng cơ, trong cung vì hấn mà yết tiết tẩy trần, cùng công tôn vương tử hoan hô nâng chén.

Kỳ thực hấn cùng vương tôn công tử không hợp lắm.

Khi còn nhỏ, hấn thường bị những người này nhạo báng. Bọn họ cười nhạo hấn là con ngoại tộc, là tạp chủng, càng đem Ô Thác tộc nhiều lần xâm chiếm biên cương đều để trên đầu hấn.

Hiện giờ những người này hướng tới hấn cầu tốt, khuôn mặt tươi cười dối trá càng khiến người ta sinh ra phản cảm.

Trừ bỏ tiểu hầu gia, thiếu niên có quen biết trung có thể làm cho hấn thành tâm đối đãi cũng chỉ có Phù gia tướng quân thiếu tướng Phù Khanh.

Phù Khanh là đương kim binh bộ đại tư mã, là cháu của hoàng hậu nương nương, thân thể hiển hách cũng dựa vào bản thân mình, máu đồ ghi đến công doanh. Hơn nữa tính tình giống như lửa, cho tới bây giờ cũng không biết ‘Gặp dịp thì chơi’, sống chân chính cố tình làm vậy.

Phù Khanh ước chừng hấn đến hoàng cung thượng uyển dấu kỵ xạ, còn lớn miệng nói cho hấn biết, chính mình đã từng vụng trộm bắn vài con điều hầu mà hoàng thượng yêu thích nướng ăn, hương vị so với các con khác đều như nhau, chính là các thái giám nuôi nấng con điều hầu, hoàng thượng vất óc suy nghĩ nộ càng nhiều con điều hầu nhưng là số lượng càng ngày càng ít nha.

Nhiếp Thư Thần nghe xong dở khóc dở cười, hai người mới vừa đi qua ngự hoa viên ở một góc hành lang dài, chợt nghe tiếng của các cung nữ líu ríu không biết bọn họ thảo luận cái gì nữa.

Phù Khanh dừng chân, nhíu mày nói: “Tiểu nha đầu ở Hoán Y Cục, khẳng định là đang nói Hoa Nhi gì đó, đoá hoa, mà không phải là thêu hoa nhi thôi! Làm giống như là chưa thấy qua cảnh đời?”

Trong lòng hấn rung động, có một ý niệm trong đầu cs một tia nhanh như chớp xẹt qua: “Áo bông trong doanh trại là do các cô nương đó làm sao?”

“Đúng vậy.....” Phù Khanh đột nhiên thần bí nói: “Các nha đầu trong cung thật ra là rất thông minh lại tốt bụng, làm mọi việc đều tốt, trước đây là con gái công bộ Cảnh đại nhân, tuổi còn nhỏ tiến vào cung làm nô tỳ, thật là đáng thương.”

“Vậy sao?”

Đúng lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên: “Này Lục Châu tỷ tỷ, ‘qua diệt liên tục’, là từ bên trong đến, ý nói là mong ước con cháu an khang thịnh vượng.” Người nam nhân khi nghe được âm thanh kia, miễn mại uyển chuyển, ngọt ngào rất là dễ nghe.

Có người hỏi tiếp: “Sở Nhụy muội muội, ‘qua diệt kia’ cái kia là ý tứ gì nói nhanh lên?”

“Diệt ý tứ nhỏ, từ này nói đúng là bào thai thường xuyên nhỏ, nhưng mạng này không đứt, sẽ có cơ hội lớn lên.”

“Nguyên nhân là như vậy a, không trách hoàng hậu muốn cứu đại hoàng tử thêu một bức ‘qua diệt liên tục’, ta chỗ nào cũng không nghĩ ra a, muội muội thật là tốt nha!”

16. Chương 6-1

“Tỷ tỷ không cần khách khí, các tỷ tỷ thường xuyên chiếu cố Sở Nhụy, Sở Nhụy cũng chưa nói lời cảm tạ.....”

“Ai, tuổi muội còn nhỏ, ở Hoán Y Cục bị người ta khi dễ, ma ma kia thì hại muội, còn có Lệ phi nương nương kêu muội may cái gì váy vũ y vũ gì đó, muội liền ngày đêm may không nghỉ để hoàn thành, cũng thật khó cho muội a!”

Âm thanh mềm mại giống như cười cười, không trả lời, có người bên cạnh nói tiếp: “Y như ta nói, ở trong cung muội là người khéo tay nhất, cũng khó trách Lệ phi nương nương đều sai muội, ngay cả lần trước muội thêu khăn tay cho ta có câu thơ, mọi người vô cùng thích.”

“Đúng nha! cũng là muội tiểu yêu tinh nghịch ngợm này năm trước chúng ta cấp áo bông cho binh lính thêu cái gì câu đồ vào trên đó chứ?”

“Ai, cũng không biết mọi người tham gia quân lính ngay cả mùa coi chường cũng không ai đoán được!”

“Ha ha.....”

Các cung nữ cùng nhau tán gẫu, nói nói cười cười thật là vui, căn bản là không phát hiện có hai người trẻ tuổi nghe trộm câu chuyện này.

“Sở Nhụy nha đầu kia, cũng chính là con gái nhỏ của Cảnh đại nhân.” Phù Khanh chỉ cho hắn xem.

Nhiếp Thư Thần lẳng lặng vòng đi qua, có một tiểu cung nữ ngồi trên hành lang dài, trên người mặc áo xanh quần trắng, có hai cái nơ rất đơn giản, trên gương mặt nhỏ nhỏ còn chưa nảy nở, phấn hồng trắng nõn, hấp dẫn người ta nhất là cặp mắt trong suốt, sáng hơn sao trắng, tương lai có thể thấy ra được là một tiểu mỹ nhân.

Hắn tin tưởng chính là nàng.

Ngày đó từ thượng uyển đi ra, hắn vô tình cố ý hỏi Phù Khanh, nha hoàn đó khéo tay như vậy, không biết cảm thấy tiểu nha đầu Cảnh gia đáng thương quay đầu nể nỉ cô cô của mình chính là Phù hoàng hậu, rất nhanh đem tiểu nha đầu từ Hoán Y Cục đến Trọng Hoa Cung.

Sau đó hắn lưu lại kinh thành nhậm chức Hình bộ đại nhân, nàng ở bên người hoàng hậu nương nương làm nữ quan rất được tính nhiệm.

Hắn tin tưởng, chờ một ngày nàng lớn thêm một chút nữa, chờ hắn có cơ hội mang nàng rời khỏi chốn phồn hoa hiu quạnh kia, hắn sẽ mang nàng trở thành thê tử của hắn, cả trọn đời, không xa rời nhau giống như cha mẹ mình vậy.

Ai biết không nhìn thấy chiến tranh khai hỏa khi nàng bị hoàng hậu mang nàng ở bên cạnh hắn trở thành người của hắn.

Vô luận Phù hoàng hậu đã nhận ra cái gì, nàng đã đến làm cho hắn vừa vui vừa giận.

Vui là bởi vì hắn có thể ngày ngày nhìn thấy nàng, hắn có thể ở bên nàng, nàng giống như một trân bảo quý giá, không bao giờ buông tay ra nữa.

Giận là bởi vì nàng chưa từng đặt hắn ở trong mắt, toàn tâm toàn ý lấy lòng hoàng hậu nương nương, thậm chí âm thầm đưa hắn đến bên người nữ nhân khác.

Nàng trộm đánh cắp tim của hắn, làm cho nó lúc thì vui lúc thì buồn, làm cho nó không trở về chỗ cũ, làm một cái nghiêng trời lệch đất mà nàng lại không biết gì cả, bình thường giống như khép tay áo, nào chớ chuyện tiện nghi như vậy?

Thích gia bàn tính chuyện gì không phải là hắn không biết, có người muốn trừ khử nàng, hắn rõ ràng đem nàng treo trên đầu sóng ngọt kéo xuống dưới thật thích đáng. Hoàng hậu có lòng tốt mà làm phá hư chuyện, làm cho nàng ở dưới mí mắt hắn lại không thấy.

Mỗi khi vừa nghĩ đến Sở Nhụy có phải bị người có bụng dạ xấu xa khó lường bắt đi, hay bị chịu khổ nhục nào, trong lòng hần như có lửa đốt.

Hần nhắm mắt lại trong lòng thấp giọng hỏi: Nàng rốt cuộc ở nơi nào? Nhụy nhi.....

— — — — —Tuyển phân cách— — — — —

Chuyện ở trong kinh thành, Sở Nhụy làm sao mà biết được, nàng rốt cuộc cũng có thể mở mắt được khi biết bản thân mình ở chiếc xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, tựa hồ đã đến ban đêm, bánh xe vẫn cứ như cũ vang lên ‘chi chi cha cha’ vang lên, đại khái khi đi trên co đường không giống như trên lộ hơi hơi bị dăng.

Nàng ở một góc tường trong xe, tay chân bị trói chặt, cả người đau ọi là đau, không thể động đậy được.

Sau đó, nàng phát hiện không phải một mình nàng còn có một người, thân hình nhỏ gầy đang nằm sắp ở bên chân nàng, tựa hồ là đang ngủ nghe được tiếng hít thở đều đều.

Nàng thở mạnh một cái thật hoàn hảo, nàng vẫn còn sống.

Bên ngoài truyền đến âm thanh lái xe ngựa, tiếp theo truyền đến âm thanh một nam và một nữ, hiển nhiên là đôi vợ chồng.

“Tướng công, ngày mai đến bình quận, xong việc nhỏ lần này, hai vợ chồng chúng ta sẽ sống cuộc sống an bình.”

“Được.”

“Ai, ai biết bề trên muốn con quý nhỏ kia làm gì, vì cô nương ấy mà chúng ta giết nhiều tên thị vệ như vậy.....Ta nghĩ như vậy cảm thấy không thích hợp.”

“Kia cũng không có biện pháp, bề trên giao như vậy không làm không được đâu.”

“Ấn con quý nhỏ kia không biết có lai lịch gì, trong cung như thế nào có thị vệ hộ tống, triều đình không thể dụng vào, may mắn chúng ta không có động thủ, theo ta thấy ‘vu sơn thất quý’, lúc này ta thấy phiền toái thật lớn.”

“Nói là.....Nương tử, nửa đường đánh lên nhỏ ăn mày, làm sao đem hần bắt đi.”

“Tướng quân, chàng không biết nhỏ ăn mày kia có tà môn ngoại đạo, một chút võ công cũng không có, nhưng trên người sao lại rút ra cuốn ‘Huyền hoàng lệnh’ may mắn bị tay mắc của ta bắt trở lại.....Chàng hần là biết cái kia là cái gì chứ?”

“Thật vậy chẳng! Nàng như thế nào trước kia không nói cho ta biết?”

“Ta nào dám to tiếng, chàng cũng biết ‘Vu sơn thất quý’ không một cái gì tốt, chúng ta cùng đại nội thị vệ giống nhau, thân thủ lạ thường.”

“Nương tử,.....Như thế, nàng nói nhỏ ăn mày kia cùng với nội đại thị vệ có phải cũng có quan hệ.”

“Không biết, ta chỉ biết,.....hai người trong kia đều là phiền toái.”

Sở Nhụy nín thở ngưng thần nghe, hai vợ chồng này là người nào, vì sao phải bắt nàng? Còn có cái gì ‘Vu sơn thất quý’ thậm chí còn vì nàng mà giết sạch đại nội thị vệ.

Không được nàng cần phải nghĩ biện pháp thoát khỏi nơi này.

Đang nghĩ tới đột nhiên xe ngựa dừng lại, nàng nhanh mắt nhắm mắt lại, vẫn không nhích gá bộ ngủ.

Có người vén rèm lên nhìn nhìn, nhìn không hề động tĩnh, liền lại buông rèm ra, ngay sau đó, cách đó không xa nghe được tiếng súng nổ cùng với tiếng chửi, xem ra đôi vợ chồng kia tính qua đêm ở lại đây.

Nghĩ nghĩ, nhìn về người đang ngủ say, hần trong miệng ‘gọi hoa nhỏ’, nghe hần đột nhiên nói lời vô nghĩa, âm thanh nhưng nghe qua ngọt ngào nhu mì:“Sư phụ.....Ngô,.....Không cần cần ta...”

Sở Nhụy không khỏi ngẩn ra, ‘Hần’ không phải ‘hần’! Rõ ràng là tiếng của nữ nhi.

Đêm càng ngày càng khuya, trong ngoài xe ngựa thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu như ếch, đôi vợ chồng kia một lát nói lại nói tiếp, dần dần không có tiếng vang hẳn là đang ngủ.

Sở Nhụy tiến đến lại gần bên tai tiểu oa nhi, dùng một âm thanh thật nhỏ kêu: “Này, tỉnh lại mau lên.”

Tiểu oa nhi vẫn ngủ ngoan lành, còn phát ra tiếng ngáy ngủ, không có ý định tỉnh dậy.

Sở Nhụy nghĩ nghĩ tiếp tục kêu bám riết không tha: “Uy.....Sư phụ người đến đây rồi.”

Những lời này hình như có ma lực, tiểu oa nhi mở mắt to, bừng tỉnh.

Nàng lẳng lốc liền ngồi dậy, ánh mắt trừng thật to nhìn Sở Nhụy, cặp ánh mắt kia như thu thủy, như minh châu, đặng vô cùng hoảng sợ.

“... ..” Sở Nhụy tay mắt lanh lẹ bảo tiểu oa nhi đừng lên tiếng: “Đừng lên tiếng! chúng ta bị người xấu bắt, không thể kinh động đến bọn họ hiểu chưa?”

Tiểu oa nhi ngơ ngát nhìn nàng, tựa hồ nhớ lại chính mình sao lại ở trên xe ngựa, sau đó gật đầu như bầm tởi.

“Chúng ta muốn tẩu thoát, người nguyện ý đi ta không?”

“Umh”

“Được, hiện giờ chúng ta cùng nhau giúp đỡ tương trợ lẫn nhau, cởi bỏ dây thừng trên tay, đi....”

Hai người lưng tựa vào nhau, Sở Nhụy chỉ như thế nào mới cởi bỏ dây thừng trên tay cho tiểu oa nhi, tiểu oa nhi không tính là thông minh, gần sáng hai người mới có được tự do.

“Tốt lắm, chúng ta lén lút rời khỏi nơi này.” Sở Nhụy hít một hơi thật sâu, chôn giấu sự kinh sợ, trước tiên vén rèm lên nhìn ra ngoài một hồi, xa xa nhìn hai vợ chồng già cùng dựa vào nhau để ngủ, vì thế lẳng lặng nhảy xuống ngựa, lại ôm tiểu oa nhi xuống, lôi kéo tay nàng, lấy tấm màn đen che giấu, trốn mất dạng....

Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ khát vọng tự do đến như vậy!

Tựa như chim chóc khát vọng được bay, như con cá hướng tới biển lớn. Nàng, tự do!

Nơi này là trấn Thái Bình, thuộc loại quận bình cùng Hán Trung biên giới, đi hướng bắc. Trên hướng nam là Li Kinh, chính giữa là Thanh Châu tất kinh thành.

Trấn nhỏ màu xám, gấp khúc hẻm nhỏ, khắp nơi lộ ra khí chất, chất phát.

Sở Nhụy đi một đường mệt mỏi, lại sợ người ta truy đuổi, chạy hai ngày đến nơi này, dọc đường đi tựa hồ vẫn không có người đuổi theo, thế này mới thấy lòng an tâm.

Ngày đó đặt chân tới trấn Thái Bình, đó là phiên chợ, trên chợ người đi đi về về, rộn ràng náo nhiệt, đủ loại âm thanh không dứt ở bên tai, đặc biệt vui sướng nhìn về cảnh tượng.

Sở Nhụy mang theo tiểu oa nhi kia, đi đến trước tiệm cầm đồ, ở trên người có vài món nữ trang.

Sở Nhụy tháo xuống ngọc bội trên người, lại muốn cởi ra bạch ngọc kim đeo trên cổ tay nhất thời do dự.

Nhìn đến chiếc vòng tay, lão cầm đồ mắt sáng lên, cười hỏi: “Cô nương, chiếc vòng tay này vô cùng tốt, không lẫn tạp chất, không biết cô nương có thể bỏ chiếc vòng tay yêu thích hay không?”

“Cái này.....TA KHÔNG BÁN.....”

Nàng không chút suy nghĩ cự tuyệt, cầm bạc lôi kéo tiểu oa nhi đi.

Hai người đi đến một tiệm vải mua bộ đồ nam nhân, sau đó tìm một quán khách điểm.

Tẩy đi bụi bặm trên người, tiểu oa nhi kia như thế nào thần kỳ biến thành mặt mày trắng tươi như họa, phấn phát đi ra thật sự chỉ giáo người xem yêu thích.

Sở Nhụy chải đầu cho nàng, hỏi lai lịch của nàng:

“Họ gì ở đâu?”

Tiểu oa nhi nhìn trong gương đồng xem nàng, rất nhỏ giọng nói: “Họ Ngọc.”

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn.”

“ Là từ trong nhà vụng trộm bỏ đi sao?”

“Umh”

“Kia cũng không được đâu, làm người nhà của người lo lắng làm sao bây giờ?”

Tiểu oa nhi không nói lời nào, vẻ mặt đau thương đau lòng.

“Còn có nha, ta nghe người gọi sư phụ ở trong mộng....”

‘Sư phụ’ này thực sự rất có ma lực, tiểu hoa nhi nhảy dựng lên kinh sợ, vẻ mặt điều là thấp thỏm lo âu.

Sở Nhụy thấy thế chạy nhanh lại ôn nhu trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ có phải sư phụ của người đối xử không tốt với người?”

Vấn đề này tựa hồ làm tiểu oa nhi khó xử, suy nghĩ muốn gạt đầu nghĩ lại cũng không phải không biết nên gạt đầu hay lắc đầu đây.

Sở Nhụy cười: “Trước không nói chuyện này, người nếu không có chỗ đi có thể tạm thời đi theo tỷ tỷ, được không?”

Tiểu oa nhi hai mắt to chớp chớp, nhìn nàng một hồi lâu, mới ngọt ngào cười: “Hảo.”

Hai người đối bộ y phục nam, tay cầm tay từ khách điểm đi ra, tìm một quán để ăn cơm.

Sở Nhụy tính tình nhân nhả ôn hòa, họ ‘Ngọc’ kia tiểu oa nhi chất phát, vô tà, hai người trong chốc lát liền khăng khích với nhau.

Từ trong quán đi ra, Sở Nhụy đưa cho tiểu oa nhi một chuỗi tiền đồng, xem nàng sôi nổi đi mua một ít đồ ăn vặt, tiểu oa nhi tựa hồ rất dễ thỏa mãn, trong tay cầm một cây kẹo hồ lô cười hớn hở.

Đi dạo ở trấn lí một lát, thấy sắc trời cũng gần tối, hai người mới trở về khách điểm. Vừa rửa mặt, chợt nghe tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Cứ tưởng tiểu nhị đến đưa trà, Sở Nhụy liền không nghi ngờ hần liền mở cửa, nhìn đến hai gương mặt đã từng gặp nhau nhất thời lui về sao.

“Tỷ tỷ.” Tiểu oa nhi cũng nhìn ra mặt của hai người này ý thức được lui về sau.

“Cuối cùng cũng tìm được, lão công cái này gọi là không trốn thoát lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ a.” Người đầu tiên là một người nữ nhân khoảng bốn mươi, dáng người gầy, bên trái chân mày có một cái bớt màu đỏ.

Đi theo bà ta là một người nam nhân nở nụ cười hai tiếng hắc hắc!, hần cùng nương tử xấp xỉ tuổi nhau, cái đầu thấp bé trắng kiết, bị mù một con mắt thật giống một nông phu.

“Nếu thật sự là đánh mất, vợ chồng các người còn muốn sống sao?” Người vào cuối cùng là không phải nam tử quá trẻ, nhìn qua giống như một tên ăn chơi, một thân hoa lệ, trang điểm lòe loẹt, vẻ mặt ngá ngẩn.

“Hoa Hồ Điệp vợ chồng chúng tôi làm việc không cần người phải lo.” Người trung niên kia tựa hồ không thích người này, hừ một tiếng ở bên bàn ngồi xuống.

“Độc Nương Tử, không cần tức giận đến như vậy, chúng ta cùng một thuyền, có chuyện gì ai chạy cũng không thoát đâu a!” Hoa Hồ Điệp kia nói xong, một đôi mắt nhìn chăm chăm Sở Nhụy, với vẻ mặt thêm nhỏ dãi: “Này tiểu nương tử.....Để tại hạ tự mình mang cho chủ tử!”

“Người nghĩ đến sắc.” Độc Nương Tử thối một cái: “Đừng tưởng rằng lão nương không biết người muốn đánh chủ ý gì nha?”

“Các người.....Rốt cuộc là ai?” Sở Nhụy đem tiểu oa nhi bảo vệ đằng sau, cổ lấy dũng khí nói lớn tiếng:” Vì sao lại muốn bắt ta?”

17. Chương 6-2

“Chúng ta là ai? Cô nương không cần phải biết chỉ cần ngoan ngoãn theo chúng ta là được?” Độc Nương Tử cười cười :“Đúng rồi.....Bông hoa nhỏ kia.... Sau khi tẩy sạch bụi bẩn lại là một tiểu mỹ nhân a!”

Hoa Hồ Diệp ánh mắt chuyển qua Tiểu Oa Nhi:“Đại mỹ nhân các người có thể mang đi, nhưng tiểu mỹ nhân để lại cho ta cũng được a!”

Tiểu Oa Nhi nghe xong càng ôm thật chặt Sở Nhụy.

“Tiểu Oa Nhi này, chỉ sợ ngươi không dám động vào a!” Độc Nương Tử đùa cợt nói:“Nếu có thể xem không ăn được, lưu cũng là bạch lưu a!”

“Không cần hù dọa người?” Hoa Hồ Diệp nghe xong không cho là đúng:“Không phải chỉ là Tiểu Oa Nhi thôi sao? Chẳng lẽ có ba đầu sáu tay.”

“Ba đầu sáu tay tất nhiên không có, ngươi có biết trên người nàng mang theo cái gì không?”

“Cái gì?”

“Huyền Hoàng Lệnh.”

Hoa Hồ Diệp biến sắc:“Không có khả năng?”

“Cái kia từ trên người nàng rơi xuống, ta không dám lưu lại, nếu ngươi dám trêu ‘Vô Nhân Cốc’ ta liền đem Tiểu Oa Nhi lưu lại cho ngươi, dù sao lão nương cũng đang lo lắng không biết xử trí như thế nào.”

“Ngươi ở đây nói đùa đi! Độc Nương Tử ,từ mười năm trước ‘Vô Nhân Cốc’ không có xuất hiện làm sao có thể cùng cô nương này có quan hệ chứ?”

Sở Nhụy nghe cũng không hiểu, đang muốn nghe bọn họ nói tiếp, đột nhiên không khí lạnh như băng cùng với một giọng nói ở bên cửa sổ vang lên.

”Độc Nương Tử, lão Tam, Hoa Hồ Diệp các người muốn đến ‘Vô Nhân Cốc’ toàn là người chết không sao?”

Trong phòng này, thế nhưng còn có một người.

Người này đi vào từ lúc nào, sao lại vào đây được? Trong phòng có năm người lại không phát hiện có người đi vào?

Sở Nhụy một trận kinh ngạc, Tiểu Oa Nhi khi nghe thấy âm thanh của này đột nhiên khóc òa òa lên.

Còn ba người khác mặt biến sắc, tay cầm vũ khí như lâm vào trận địch.

Một người nam tử mang mặt nạ trong bóng tối hiện ra, trên người mặc một bộ trắng dài, trên lưng có nhiều kim liên tinh tế, toàn thân đều lộ một cỗ tà khí.

Hắn đeo một cái mặt nạ làm bằng vàng, thập phần dữ tợn, che lại một nửa khuôn mặt, ở trong ánh nến tăng ra một ánh hào quang, làm cho người ta một trận kinh sợ.

Làm cho người ta kinh ngạc nhất là hắn đi tới cả người phát ra một màn sương, không một tiếng động làm cho người ta thấy được kinh công xuất quỷ nhập thần.

Độc Nương Tử ba người họ giá lạnh, trăm miệng một lời nói to một tiếng ” Tiêu Ngạo” trong âm thanh toàn là kinh sợ.

Mà người nam nhân này không nhìn bọn họ, khoanh tay đứng ở nơi đó, dưới mặt nạ lộ ra lộ ra một nụ cười hướng lên, chỉ nói một câu:“Còn không lại đây?”

Tiểu Oa Nhi theo Sở Nhụy ngẩn đầu lên, thân hình nho nhỏ không thể nghi ngờ là đang run rẩy, lại không dám không nghe lời, liền chậm rãi đi đến người nam nhân đó.

Tiểu Ngạo trong mắt chỉ có một mình Tiểu Oa Nhi, hỏi lại một câu:” Chơi đã đủ chưa?”

“Dạ đủ rồi.....”

“Theo ta trở về?”

“Dạ”

“Những người này, có phải khi dễ người?”

“”

“Hay.....Là không có?”

“Bọn họ....Ách!” Tiểu Oa Nhi nghĩ nghĩ liền cáo trạng chuyện ác nói:” Bọn họ muốn bắt tỷ tỷ.”

“Sau đó thuận tiện bắt người?”

“Umh!” Tiểu Oa Nhi gật đầu, tiếp tục kể tội xấu của bọn chúng:” Bọn chúng còn dùng dây thừng bắt ta và tỷ tỷ.”

Tiểu Ngạo nghe xong, khéo miệng lại lộ ra một nụ cười quỷ dị cùng giễu cợt, nhẹ nhàng băng quơ nói:” Một khi đã như vậy, các người muốn để lại một cánh tay!”

Trong lòng ba người bọn họ một trận kinh sợ, Hoa Hồ Điệp kiên trì kêu lên:”Tiêu Ngạo, Tiểu Oa Nhi này chúng ta không có làm gì, người muốn dẫn đi cũng được, muốn để lại cánh tay để làm gì?”

“Không cần cũng được người muốn tiếp một chưởng!” Người kia kêu ‘Tiêu Ngạo’ hẳn cũng dùng giọng điệu để thương lượng, mà người khác không thể tiếp thu lựa chọn cứu tử nhất sinh.

Người này võ công cao không lường, bọn họ biết rõ ràng, đều tự suy nghĩ, nếu chọn tiếp hẳn một chưởng, cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng, không bằng chọn đúng thời cơ phản công, mọi người hợp lực cùng hẳn liều mạng cũng không thể thất bại, so với khoan tay chịu chết kết cục tốt hơn nhiều!

Vì thế ba người liếc mắt lẫn nhau, cảm thấy nhất định cùng nhau phản công.

“Tiêu Ngạo, bọn ta liều mạng với người!” Ba người đồng thanh nói, liền quay quanh nam tử, lấy vũ khí ào ào tiến tới hẳn.

“Không biết sống chết.” Tiểu Ngạo một tiếng thân hình bay lên, lấy tay đánh một chưởng, ra tay thật là mau lẹ sắc bén ngoan độc.

Ba người thấy võ công kì lạ, giống như chưởng giống như quyền, hoa cả mắt, không ứng phó kịp! Đợi hẳn đến gần, lại vô số kim châm ở trên người, trợn mắt há miệng.

Hoa Hồ Điệp chờ người kia hấp thụ năng lực cực lớn phong chưởng cùng nhau bao lấy, toàn thân điều giống như lâm vào một trận sóng to, cả người theo chưởng một trận lão đảo, đừng nói giấy dựa ngay cả đứng còn không nổi.

Độc Nương Tử trước hết ngăn cản không được, đã trúng một chưởng, nhất thời lui ra sau vài bước, cổ họng phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo là Hoa Hồ Điệp cùng Lão Tam đã trúng một chưởng cả người dăng lên trên bàn gỗ, “Phanh” một tiếng bàn gỗ nhất thời bị bể.

Ba người cùng ngã xuống đất, thống khổ vạn phần, trong lòng nhất thời kêu khổ, nếu tiếp thêm một chưởng nữa cũng khó bảo toàn tính mạng.

“Hoa Hồ Điệp, người muốn lưu lại đồ đệ của ta?” Tiêu Ngạo thu lại một chưởng lạnh lùng hỏi:”Có phải không?”

“Không! Tiểu nhân không dám.” Hoa Hồ Điệp chỉ cảm thấy hoảng sợ, buông miệng phủ nhận.

“Người cho rằng ta diếc sao?” Tiêu Ngạo giận dữ, ngón tay trở và ngón cái bàn tay phải chuyển động, một cây phi đao bắn vào lưng hẳn:”Người có bản lĩnh đến ‘Vô Nhân Cốc’ giải độc”

“Không!” Hoa Hồ Diệp hồn phi phách tán, kêu to hai tiếng, ói ra máu đen sau đó ngất đi.

Vợ chồng Độc Nương Tử kinh hồn, cái nhỏ nhỏ kia là người trong giang hồ e sợ nhất đó là ‘phi đao’, nếu trúng độc càng cử động, càng thống khổ chết không được chết không xong.

Tiểu Ngạo thu tay lại, bịch mắt Tiểu Oa Nhi không đành lòng cho nàng xem, bỗng nhiên bay ra ngoài cửa sổ, cơ thể mơ hồ, giống như quỷ mị.

”Tỷ tỷ.....Tỷ tỷ.” Tiểu Oa Nhi từ bên cửa sổ khóc la ở bên tai.

”Àm ỉ cái gì?” Người nam tử lạnh giọng cùng giận lấy nói:” Àm ỉ ta bỏ người lại đây?”

”Oa.....Sư phụ có thể bỏ lại Nông nhi cũng được.....Nhưng không cần bỏ lại tỷ tỷ nha.....Sư phụ.”

”Thực là phiền toái.” Tiểu Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, tựa hồ không thể không làm, tay phải một tay ôm đồ đệ, một tay bên hông kéo liên kim, ‘Ào ào’ run lên từ bên ngoài cửa sổ tiến vào, bỏ liên thất lưng của Sở Nhụy, một chút liền đem nàng ra bên ngoài.

” A..... ” Lại một tiếng nữ tử thét chói tai, vang vọng bầu trời đêm.

Trời đầy sao, trong lúc đó có một ngôi sao cũng vì tiếng vang này xẹt qua.....

Trần Thái Bình, một chút cũng không thái bình.

Tiểu Oa Nhi muốn theo sư phụ cổ quái trở về nhà.

Lúc gần đi, Tiểu Oa Nhi từ trong người lấy ra một cái quyền trượng màu đen rồi nói với Sở Nhụy:”Tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định phải đến ‘Vô Nhân Cốc’ tìm muối, được không?”

“Được.” Sở Nhụy gật gật đầu, hai người ở cùng nhau vài ngày, tình cảm tỷ muội khó có thể chia lìa.

”Tỷ tỷ.....oa oa.....” Tiểu Oa Nhi vừa nói xong vừa khóc nhè, còn muốn tiếp tục ôm tỷ tỷ, một bên sư phụ không kiên nhẫn một phen khởi động cổ áo, bóng trắng khuất dần chỉ nghe được tiếng khóc đã đi được hơn một trăm dặm.

Sau khi chia tay đôi thầy trò cổ quái kia, Sở Nhụy tiếp tục chạy về phía trước, bởi vì sợ bị bắt lại, lại không dám trì hoãn, lại sợ bọn người Độc Nương Tử đuổi theo.

Đi xe ngựa bốn ba mấy ngày, nàng rốt cuộc cũng đến Thanh Châu kia, tháng mười một buông xuống, thời tiết bắt đầu se lạnh.

Thanh Châu là quê hương của mẫu thân nàng, phía nam thành nhỏ, giống như một hòn một quý luôn luôn xinh đẹp.

Vào ban ngày, đầu đường cuối ngõ rất phồn vinh, mọi người đều đi chơi, vào ban đêm trên sông rất nhiều, ánh đèn sáng trưng, cảnh tượng thật đẹp.

Sở Nhụy lặng lẽ vào thành, đi đến bên cửa hàng bán trang phục nam, cửa tiệm thực bình thường bên trên lại để một biển hiệu thật to bự: Gấm vóc trang.

Vừa vào cửa, chuông quầy bên trong liền đi ra đón khách, vẻ mặt tươi cười liền nghiêng tiếp đón.

18. Chương 7-1

Lúc này trong tiệm không có khách, Sở Nhụy hỏi nhỏ:”Chuông quầy, ta nghĩ từ Kinh Li thành đến ‘Yên Tỷ La’ mất bao lâu?”

Chuông quầy sưng sốt, ánh mắt nghiêm túc đánh giá nàng, chỉ thấy nàng mặc trên người một bộ đồ nam, da trắng như tuyết, lông mi rất dài, mắt long lanh nhìn thoạt qua chắc là nữ cải nam trang, ánh mắt lập tức chuyển sang nơi khác khuôn mặt tươi cười nói:”Không biết cô nương nói ‘Yên Tỷ La’ này có ý gì?”

“Bắt quá từ trong câu thơ trung mà thôi.” Sở Nhụy mỉm cười:” Lặng yên chăm chú nhìn cảnh, trăng buồn lộ nhuễn.”

Chưởng quầy một lần nữa nhìn Sở Nhụy, kéo tay áo của mình lên có một chuỗi ngọc màu đỏ hổ phách nằm ở trên, rồi thở dài nói:“Cô nương, ta đã chờ rất lâu rồi, hôm nay Búi mỗ cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện.”

“Đa tạ chưởng quầy.” Sở Nhụy thật lâu mới hướng tới chưởng quầy hành lễ.

Chưởng quầy lấy một cuộn tranh giao cho nàng, nàng rời khỏi tiệm trang thêu.

Nàng đi đến tiệm cơm ăn vài món, nàng ăn vài miếng rồi buông bỏ đĩa chắc là do mấy ngày nay nàng bồn ba ngoài đường mệt mỏi quá độ cho nên không muốn ăn, đang muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi, chợt nghe có tiếng đánh trống khua chiêng, hàng nghìn binh lính đang dẫn đường, trong đó có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua.

Dân chúng thấp giọng nói thầm với nhau, Sở Nhụy đứng lên đi ra bên ngoài, nghe được ‘Kinh thành’, ‘Đại nhân’, ‘Tham ô’, liên không nhịn được nhỏ giọng hỏi một cụ ông:“Đại gia này, xảy ra chuyện gì thế? Sao có nhiều binh lính đến vậy?”

“Khụ, tiểu công tử xem ra không phải là người ở địa phương này rồi? Cho nên không biết Thanh Châu chúng ta xảy ra chuyện?” Cụ ông với vẻ mặt thần bí, nhìn Sở Nhụy lắc đầu nói tiếp:“Là người trong kinh thành, được hoàng thượng phái đến để phá án các quan ăn tham ô.”

Sở Nhụy gật gật đầu:“Nga, thì ra là thế.”

Có một người thương nhân ở bên cạnh qua đây thấp giọng nói:” Không biết có phải cũng là có tiếng lớn nhưng làm chẳng được gì.”

Sở Nhụy nghe xong kinh ngạc hỏi:“Đại thúc, xin chỉ giáo?”

“Tiểu công tử không biết, Thanh Châu chúng ta giàu có, án tham ô này hàng năm có người báo án, hàng năm bề trên cũng cử người đến tra không dưới bảy tám lần, người ta có người chức cao hơn chống lưng, một tay che trời, người phái đến điều tra không tìm ra được chứng cứ, nếu có tìm được cũng không ai làm gì được họ.” Người thương nhân thở dài.

“Kia chẳng phải nói Thanh Châu không có người quan tốt sao?”

“Cũng không phải, tục ngữ nói một trăm người giống nhau, một quan tốt cũng sẽ biến thành không tốt, có ‘nhất tiền chủ bộ’, cũng có ‘Tứ tấn thái thú’.” Người thương nhân nhỏ giọng nhìn Sở Nhụy chậm rãi nói tiếp:” Coi như Thanh Châu chúng ta có kỳ quan.”

Sở Nhụy ngạc nhiên nói:” Sao gọi là ‘nhất tiền chủ bộ’?”

“Nhất tiền bộ chủ, chỉ là Ngô bộ chủ, hần là người liêm khiết chính trực, mỗi khi thay dân chúng làm việc không lấy một xu, dân chúng thấy vậy thương lượng lấy một trăm văn tiền cảm tạ hần, không nhận sẽ không rời đi, Ngô bộ chủ thấy bất đắc dĩ lấy một văn tiền bởi vậy gọi là mỹ danh.”

Sở Nhụy nghe xong âm thầm bội phục:” Sao gọi là ‘Tứ tấn thái thú’?”

Cụ ông nói tiếp:” ‘Tứ tấn thái thú’ tức là Thích Thái Phát, hần là người của Thích thái sư, ở trong này ý thế hiếp người, vô pháp vô thiên, trong nhà có hơn một trăm thị thiếp, hần thường xuyên đối với người ta nói:’ Thích Thái Phát ta ở Thanh Châu làm thái thú, nhất định phải có tứ tấn, cá trong nước chết, nai trong núi chết, trong sơn động chết, dân chúng trong thôn chết’ cho nên mọi người gọi là ‘Tứ tấn thái thú’ ”

Sở Nhụy bình tĩnh, nói nhỏ:” Thích thái thú này thật đáng ghét, hần là người của Thích thái sư, mà Thích thái sư hiện giờ thế lực rất lớn, không biết trong triều đình phải người quan nào để điều tra hần?”

“Hắc.” Cụ ông cười sung sướng:” Không phải lúc trước không tra ra hần, nhưng lần này quan thật lớn bằng không sao chế trụ được Thích thái thú kia.”

” Là ai vậy?”

“Nhiếp phòng chính nha!” Cụ ông với vẻ mặt tán thưởng:” Nhiếp phòng chính này là một người quan tốt a! Con của ta là người học sách, nói với ta Nhiếp đại nhân kia là một người có tài có công trị quốc, nói hấn tận trung không giả dối, có công tất thưởng, phạm pháp phải trị,...”

Sở Nhựt khi nghe đến chữ ‘Nhiếp’ thì ngăn người ra, lại nghe tiếp người thương nhân kia thở dài:“Chỉ tiếc, không biết vì sao đem Ngô bộ chủ bỏ vào tù, nếu vì bị người khác hãm hại mà định tội, thật đúng là oan uổng nha!”

“Ta liền hoài nghi là ‘Tứ tẩn thái thú’ kia hãm hại Ngô bộ chủ, hai người bọn họ không hợp với nhau không phải ngày một ngày hai.....”

“Mau xem, là Nhiếp phòng chính đại nhân.” Không biết người nào ở bên cạnh hô một tiếng, mọi người đều im lặng, vô số ánh mắt hướng về phía kia.

Xe ngựa dừng lại ở trước phủ đại môn, bước xuống xe ngựa là một người nam tử cao lớn, ở phía sau có hai gã tùy tùng thân tín, thông thả bước vào bên trong phủ.

Không ngờ, hấn cũng đến Thanh Châu....

Giờ khắc này, Sở Nhựt cảm thấy tựa hồ nàng đang đứng trên một vách núi, bốn phía chỉ có khoảng cao ngạo thương tùng, không biết tên, nhìn xuống là biển mênh mông.

Cái gì cũng không nhìn thấy, nàng nhìn xa xa, trong lòng có một tiếng động muốn khóc thật lớn, lại cố tình nhin xuống xoay người rời đi, thập phần rất kiên định.

Thích Thế Phát kia là người của Thích gia cũng là sư huynh của Thiên phu nhân, hấn có thể giơ cao đánh khê thả một người giống như thả một con ngựa nha!

Có lẽ hấn đến nơi này là vì hoàng thượng tính nhiệm hấn, được mọi người nói hấn là một người quan tốt, thương yêu Thiên phu nhân.....Chỉ đối với một mình nàng vô tình.

Ở trong lòng nàng, vĩnh viễn không thể quên được việc hấn đã để nàng đến Hình bộ đại lao....Việc này đại biểu cho việc buông tha nàng.

Hấn không cần nàng,...

Có một câu nói: Đã đi ra khỏi cửa không thể quay đầu lại, chàng đã vô tâm ta liền quên.

Cho nên nàng cũng không cần.

Mùa đông ở Thanh Châu cực đẹp, có văn ca làm chứng:’ Mùa đông cảnh giống như hoa mùa xuân, giọt sương rơi trên chiếc lá, chờ một ngày nắng lên.

Trên sông, tiếng ca da diết, tiếng đàn lưu động trong không gian, một chiếc thuyền hoa thật diễm lệ, dọc theo mặt sông lướt qua, từng mũi của chiếc thuyền đều cúi xuống tạo thành hoa đăng hồng cùng vãi lụa tung bay.

Một lúc sau trời đã tối, ánh sáng màu hồng trên mặt sông cũng biến mất, chỉ có ánh trăng độc nhất chiếu xuống mặt sông phong tình vạn chủng.

Trong thuyền ẩm áp, mùi hương của rượu ngon, những nữ tử xinh đẹp uyển chuyển mặc trên người lụa mỏng múa tung bay, cùng với tiếng sáo tiếng đàn, làm người khác say lòng.

Thái thú ở Thanh Châu, Thích Thế Phát nâng ly rượu lên cao, tha thiết mời người nam nhân chủ tọa kính rượu, nam tử cũng không khoác lạt, mỉm cười uống một ngụm nhỏ.

“Phòng chính đại nhân, nơi này là nơi đẹp nhất ở Thanh Châu, không biết đại nhân nhìn thấy thế nào?” Thích Thế Phát ra sức hàn huyên lấy lòng.

“Ân.” Người nam tử cũng không nói nhiều.

Thích Thế Phát xấu hổ cười trừ, người này không thể đắc tội, trên người chảy đầy mồ hôi lạnh.

Vị trước mắt này là người được hoàng thượng phái đến điều tra quan tham ô, phần thẩm án không thể tra được, cũng không định tội được, kỳ thực nhờ người ta nói một câu?

Ban đầu Thích Thế Phát cứ tưởng người nam nhân nào cũng không qua được tử sắc. Nhưng sau khi tiếp xúc được mấy ngày, hắn mới phát hiện người này vui buồn không biểu hiện qua bên ngoài.

Ngày thứ nhất hắn tặng tranh chữ, món đồ cổ, ngọc trân châu, vàng bạc mang rương này rương nọ vào trong dịch quán, đến ngày thứ hai án tiếp tục thẩm tra hoàn toàn không có một chút mua chuộc nào.

Thích Thế Phát có một chút không hiểu vật thì cũng đã thu, nhưng lại không có một liều thuốc an thần, lằng lể là không trúng chỗ sao?

Mọi người cũng là thân thích với nhau, tuy rằng quận chúa chưa có gả qua thôi, đến lúc đó không phải thân càng thêm thân sao?

Thích Thế Phát tin tưởng như vậy trong lòng còn có nhiều hy vọng, hướng đến nữ tử một ánh mắt nàng hiểu được lập tức tiến lên, nửa quỳ về phía trước Nhiếp Thư Thần, tay cầm bình rượu nũng nịu nói:” Trân nương kính đại nhân một ly.”

Trân nương là một hoa khôi tuyệt sắc ở Thanh Châu, cầm kỳ thi họa đều giỏi, đêm nay được đường đại nhân nhìn trúng, cũng không uống Thích Thế Phát nhỏ giọng mời đến.

Nhiếp Thư Thần nhú mày, cũng không thèm nhìn người mỹ nhân một lần, trái lại ánh mắt rũ xuống nhìn vào trong ly rượu thưởng thức, tựa hồ cũng không vội đem ly rượu uống cạn.

Trân nương lúng túng, nam tử này không phải là một người ăn chơi đàng đúm, trên người tỏa ra một khí thế vương giả, toàn là nhuệ khí, nàng không dám hội kiến giống như những người nam nhân bình thường khác mà vui vẻ được, hiện tại nhìn hắn gần như vậy, nàng không nhận được đầu gối phát run.

Thích Thế Phát thấy thế nháy mắt với Trân nương tiếp tục chủ động, Trân nương cũng chỉ có thể tiếp tục như vậy mà tiến lên.

Không đợi nàng hướng tới đột nhiên có hai người thị vệ tiến vào, hắn tiến đến Nhiếp Thư Thần thì thềm vài câu.

Thích Thế Phát tin rằng hắn không có nhìn lầm, trên mặt Nhiếp Thư Thần vẫn không lộ một chút biểu cảm nào, nhưng ánh mắt này sáng ngời chắc đang nghe báo cáo.

“Đại nhân.....” Trân nương vẫn không buông tay

“Phong chính đại nhân.....” Thích Thế Phát nhìn thấy hắn muốn đi nên mới kêu lại.

Nhưng Nhiếp Thư Thần đã đứng lên, nhàn nhạt nói:” Nhiếp mỗ cáo từ.” liền nhanh chóng bước ra ngoài.

Hắn ra khỏi chiếc thuyền liền đi lên trên một chiếc thuyền nhỏ, trên môi nở ra một nụ cười.

Trên mặt sông có một chiếc thuyền hào hoa, nghe được tiếng đàn cùng với tiếng sáo hợp xướng;” Hết mưa phùn xuân liền đến, nghe âm thanh oanh oanh yến yến ở bên tai. Mây khói mờ mịt mở cuộn tranh, người trước mắt là ý trung nhân.....”

Ban đêm như thế này thích hợp gặp người trong mộng.

Khách điểm nho nhỏ, bên trong phòng ánh nến lại một lần nữa được thắp sáng.

Nữ tử trên giường một chút cũng không phát hiện, tiếp tục ngủ say.

Nam nhân ngồi trên giường, xoắn chiếc chăn màu trắng ra không nháy mắt nhìn chăm chú vào người nữ tử xinh đẹp ngày nhớ đêm mong....

Nàng ở nơi này, gần ngay trước mắt....Không nhận được vương tay xoa má trắng mịn của nàng.

Ngón tay chậm rãi dọc theo đường cong của trán, mũi, đôi môi đỏ mọng, đến xương quai xanh, cẩn thận vẽ hình dáng của nàng.

Hắn không thể nào bình tĩnh khi gặp được nàng! Hắn cười nhẹ thật đúng là tiểu yêu tinh!

Bàn tay to nắm giữ cổ tay trắng tuyết của nàng, nhìn chiếc vòng ngọc vẫn nằm yên ở chỗ cũ, con người đen toàn bộ là nhu tình.

Vòng ngọc này là mẫu thân hấn truyền lại! Hấn nghĩ muốn đeo lên cho nàng, mà nàng vẫn luôn mang theo trên người.

Hấn cúi người, hôn lên đôi gò bồng no đủ của nàng, lúc đầu rất ôn nhu sau đó liền thấy không đủ cắn nuốt làm càn, nụ hoa hồng nhạt dính nước bọt, càng nhìn càng thêm yêu kiều.

Nàng cho rằng mình đã nằm mộng, theo bản năng ‘umh’ một tiếng.

19. Chương 7-2

Cả người nàng nóng rang, không nói nên lời, nàng chỉ cảm thấy cơ thể của nàng đều bị nam nhân sờ qua, toàn bộ đều là hơi thở nam tính.

Không sai! Nàng nhất định đang nằm mơ, bằng không nàng làm sao có thể nhìn thấy hấn cơ chứ?

Nhưng mà người nam nhân này sao lại chân thực đến như vậy?

“Ân....” Nàng mở đôi mắt to, có chút mờ mịt không biết phải làm sao, trước mắt nhìn thấy khuôn mặt của một người, làm cho Sở Nhụy cảm thấy mình vẫn nằm trong mộng.

“Tĩnh lại.” Nhiếp Thư Thần ngấn đầu lên nhìn nàng, thân hình cao lớn vẫn không động đậy nằm ở trên người nàng không đứng dậy, cánh tay chuyển động, con ngươi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của nàng, ít khi biểu lộ hứng thú đối với nàng.

“Người.....” Sở Nhụy bây giờ mới thực sự tỉnh táo, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về người nam nhân, lắp bắp hỏi: “Người, làm sao người có thể ở trong này?”

Nhiếp Thư Thần nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc hồng của nàng, đôi mắt to đang trừng, khó có thể tỉnh được, môi anh đào bởi vì kinh ngạc mà giương lên.

Thật đáng yêu! Đáng yêu đến nỗi hấn không thể ôm nàng thân mật một phen. Khuôn mặt của nàng như thế này mới chân thực làm sao?

Lần đầu tiên gặp hấn nàng lúc nào cũng gọi hấn là ‘Gia’, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc nào cũng giả giả cười cười, trong mắt không giấu được vẻ mặt kinh thường.....Nàng căn bản không biết khi hấn nhìn thấy nàng liền nhớ tới câu nói ‘Khẩu Phật tâm xà.’

Khi đó, trong lòng hấn như có một ngọn lửa không nhìn được muốn khiêu khích chọc giận nàng, muốn lột chiếc mặt nạ của nàng ra.

Hấn lặng lặng nhìn nàng, nàng như vậy làm cho hấn mừng không tả được.

“Không vui khi nhìn thấy gia sao? Nhưng gia là đặc biệt đến nơi này để bái tế ái thiếp bất hạnh qua đời nha!” Nhiếp Thư Thần lưỡi biếng nhếch môi, cười như không cười nói: “Không nghĩ đến ái thiếp của gia không chỉ chết đi sống lại, mà sống tốt đẹp như vậy, thật là một câu chuyện cười a.”

Chuyện cười này không buồn cười một chút nào! Hơn nữa nàng cũng không cười được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Nhụy lặng lẽ quan sát hấn, môi anh đào phun ra ba chữ: “Buông ta ra.”

“Buông nàng ra.” Nhiếp Thư Thần mở miệng nói, con ngươi đen dưới ánh nền rạng rỡ tỏa sáng ” Để cho nàng không coi ta ra gì chuồn mất một lần nữa sao?”

Không chuồn mất, chẳng lẽ để cho chàng mang ta vứt bỏ một lần, lại đến Hình bộ đại lao sao?

Nhớ đến đại lao kia, trong lòng Sở Nhụy ủy khuất, giận dữ nói: “Vậy người muốn như thế nào?”

“Theo ta hồi kinh.”

Sở Nhụy im lặng một lát, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nhẹ giọng cười cười nói:” Nhiếp đại nhân, Thanh Châu có một câu xưa, mọi người thường dùng để dạy con gái, đoán rằng đại nhân chưa từng nghe qua.”

Nghe nàng gọi ba chữ ‘Nhiếp đại nhân’, Nhiếp Thư Thần ánh mắt hơi hơi chớp mắt, con ngươi chuyển sang lạnh lùng:“Câu xưa gì?”

“Người xưa có câu:”Trượng phu, không ăn cơm riêng ở riêng, nương tử không mặc giá trời y.” Nàng giải thích rõ ràng:” Ý của nó nói rằng, tay làm thì hàm nhai, cuộc sống không nên dựa vào bất kỳ người nào a.”

“Hay.” Nhiếp Thư Thần tán thưởng nói:“Có chí khí.”

Đó là đương nhiên! Nàng càng thêm nghiêm túc nói:” Huống hồ ở kinh thành ta đã là người chết, cùng với đại nhân không liên quan, sao có thể tùy tiện theo đại nhân cơ chứ?”

“Không liên quan?” Nhiếp Thư Thần ánh mắt âm trầm nhìn nàng, rồi chậm rãi nhìn qua chỗ khác, trong giọng nói tràn ngập không cho ý kiến nói:” Nàng còn trẻ, trí nhớ sao lại kém như vậy.”

Sở Nhụy đề phòng trừng mắt hăn, có hơi thở nam tính bao phủ lấy nàng.

“Trước kia không phải gia đã từng nói với nàng, sống là người của gia, chết là ma của gia.” Ánh mắt hiện lên một tia không vui từng câu từng chữ nói với nàng:”Đi hay ở lại.....Nàng cho rằng tùy vào nàng?”

Sở Nhụy cười lạnh, không phải do nàng! Phải nghe theo hăn sao?

Ở trong kinh thành hăn chẳng phải có thể tử tước song toàn sao? Nàng là người thiếp đã chết, rốt cuộc là coi là gì?

— ——Tuyển phân cách—— —

Nhiếp Thư Thần vừa bước vào phủ, nàng liền nghĩ cách đánh lạc hướng hai gã thị vệ , sao đó chuồn khỏi khách điểm.

Nàng nữ tử cải nam trang, chính mình thuê một chiếc xe ngựa hướng về thành Kinh Li.

Không sai! Nàng muốn một mình hồi kinh, không cùng hăn trở về, nàng muốn gặp hoàng hậu nương nương, muốn biết người nào bắt nàng, nàng không muốn chết không minh bạch ít nhất có hoàng hậu nương nương bảo vệ.

Chạy một ngày đường, đến gần tối, mưa to gió lớn rủ nhau mà đến buộc nàng phải dùng chân ở một dịch quán nghỉ tạm một đêm.

Ở dịch quán không đến vài người, ngoài cửa sổ giông gió rất lớn, sét đánh lên nhánh cây, ánh sáng rục lên làm dọa người.

Tiểu nhị bưng chén đồ trên bàn nàng, nàng ăn được hai miếng liền bỏ xuống đặt lại trên bàn.

Nàng muốn tắm rửa cho sạch sẽ, rồi ngủ sớm, ngày mai còn phải đi sớm, nghĩ đến có thể cách người nam nhân này càng lúc càng xa trong lòng không khỏi vui mừng.

Vào mùa đông ở phía nam buổi tối lạnh đến bức người, Sở Nhụy có thể chịu lạnh không được tốt, nhưng hôm nay thực kỳ quái, nàng đắp trên người một tấm chăn bông thật mỏng, không có cảm giác lạnh, mà ngược lại càng ngủ càng nóng.

Nàng ngồi dậy cởi bỏ quần áo, trên người chỉ còn lại áo quần lót, nhưng thân thể giống như bị hỏa thiêu, bụng dưới nóng ran, làm cho nàng toát mồ hôi.

Thực sự không chịu nổi khô nóng này, nàng mang hài vào, nàng xuống giường đi đến chiếc bàn cầm bình trà uống hai ngụm thật lớn.

Uống trà xong nàng cảm thấy dễ chịu hơn bụng bình trà xuống, vừa đi, vô tình nhìn qua gương đồng, nhìn thấy nàng trong gương phản chiếu nhất thời kinh ngạc.

Hai gò má đỏ ửng, ánh mắt quyến rũ của nữ tử, vẻ mặt đều là ý xuân.....Là nàng sao?Rốt cuộc nàng làm sao vậy, nàng nói không nên lời trong lòng cảm thấy thật bất an.

Lúc này, cửa yên lặng được mở ra.....

Có một nữ nhân uyển chuyển đứng ở nơi đó.

Sở Nhụy cảnh giác quay đầu, nhìn về phía người khi là Thích Thiên Nhi.....

20. Chương 8-1

Vì sao nàng ấy lại ở trong này? Từ đầu đến cuối nàng không cùng Thích phu nhân nói nửa câu, trước kia nhìn thấy gương mặt của người này khi ở cùng với Nhiếp Thư Thần lúc nào cũng là vẻ mặt thẹn thùng, e ngại.

Chẳng lẽ nàng đến Thanh Châu để tìm Nhiếp Thư Thần? Nhưng vì sao lại xuất hiện ở trong phòng nàng chứ?

Trong đầu Sở Nhụy một mảnh hỗn độn, sửa sang lại quần áo trên người nàng, thân thể không được bình thường càng ngày càng bốc cháy, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Thiên phu nhân đi về phía nàng.

“Người Đã làm gì ta?” Sở Nhụy nhẹ nhàng mở miệng, rất nhanh hiểu được ý đồ của nữ nhân kia! Cũng may lúc này tiểu nhị mang cháo đến cho nàng, mà nàng khẩu vị không được tốt lắm chỉ ăn có một ít.

” Cái này là ‘ Ngọc lộ kiều’ được bào chế ở trong cung, Nhụy phu nhân không ngại thử một lần.” Thích Thiên Nhi cười gian trá, không có nửa điểm nào gọi là thẹn thùng!

“Vì sao ngươi lại làm như vậy?” Sở Nhụy thấy cả kinh, ‘Ngọc lộ kiều này rõ ràng là xuân dược, nàng và Thiên phu nhân này không có một chút thâm thù đại hận nào, tại sao lại đối xử với nàng như vậy?’

“Bởi vì ta muốn nhìn xem ngươi đã không còn trong sạch thì hắn sẽ không cần ngươi nữa.”

Sở Nhụy vô cùng kinh ngạc, hơi thở hỗn loạn nói:” Ta....Ta và hắn không có quan hệ nào hết.”

“Ngươi còn giả ngu! Hắn đến Thanh Châu không phải tìm ngươi sao?” Thích Thiên Nhi giận dữ nói:“Ngày đó ta cho rằng dùng bấy hãm hại ngươi đuổi ngươi ra khỏi phủ, hắn sẽ buông tha cho ngươi, ai ngờ.....”

Ai ngờ không chỉ hoàng hậu nương nương đem nàng ra khỏi kinh thành, mà Nhị thúc Thích Sùng đối với người của Cảnh gia có hứng thú lập tức phái người nửa đường mai phục.

Nếu nàng ấy chết cũng thôi đi! Không nghĩ tới nàng ấy số mạng thật lớn, không chỉ chạy thoát khỏi Độc Nương Tử, làm cho Nhiếp Thư Thần phải ‘Ám vệ’ tìm được nàng.

Thích Thiên Nhi nàng đã sớm biết người mà Nhiếp Thư Thần để ý đến cũng chỉ có một mình Sở Nhụy này.

Thích Thiên Nhi không hiểu nàng còn kém hơn so với một cung nữ?

Nàng cảm kỳ thư họa cái gì cũng thông, tuy nàng là thứ nữ nhưng so với một cung nữ cao quý hơn nhiều, tương lai nàng ấy cũng chỉ có thể là thê thiếp.

Nhưng nàng không đoán được, tất cả mọi người trong phủ biết Sở Nhụy phu nhân không được sủng ái, là nữ quan trong cung hầu hạ hoàng hậu nương nương.

Nhiếp Thư Thần vì Sở Nhụy phu nhân à không chạm qua nàng, thậm chí cũng không nhìn nàng.

Nàng không thể nhẫn nhịn nữa, khi Nhiếp Thư Thần đang ở bên cạnh nhỏ nha hoàn thì nàng giả bệnh mời hắn qua xem nàng, thật ra hắn đến đây với khuôn mặt lạnh đến bức người, nhìn nàng không nói một lời, nhìn nàng chột dạ đổ mồ hôi trộm, liền nghiêng ngang đi ra ngoài.

Hắn chỉ làm việc vợ chồng cũng có một mình Sở Nhụy.

Thích Thiền Nhi nhìn cơ thể của Sở Nhụy xuân được đang phát tán, nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp không có gì sánh bằng, càng giận dữ nói lớn tiếng: “Ngày xưa cha người bại dưới tay của Nhị thúc ta, trở thành loạn tặc bị chu vi cửu tộc, nếu không phải Nhị thúc ta đánh chủ ý gì với người, thì người sẽ cũng giống như hai vị tỷ tỷ chết không đối chứng rồi, sao có thể cùng ta tranh giành hán chữ?”

“Người, người..... mới vừa rồi nói cái gì?” Dĩ nhiên được tính bắt đầu phát tán, Sở Nhụy toàn thân như nước, tay dùng sức níu cạnh bàn, ánh mắt long lanh đầy kiêu sạo: “Người nói.... ..”

Thích Sùng? Là ông ta! Năm đó là người cùng cha nàng to sửa hoàng lăng, cùng với cha nàng đối đầu, về sau tiên hoàng giáng tội cho Cảnh gia năm sau liền thăng chức thành công bộ thượng thư.

Sở Nhụy nhất thời không nghĩ tới người hãm hại Cảnh gia bao nhiêu năm lại là Thích Sùng, nhất thời vừa vui vừa buồn, trong cơ thể bắt đầu nóng lên nàng không duy trì được ngã ở bên bàn.

“Không sai! Cảnh gia không đầu lại Thích gia nhà ta, cũng giống như Cảnh Sở Nhụy người như bây giờ cũng thua trong tay Thích Thiền Nhi ta.” Thích Thiền Nhi đắc ý cười rộ lên nói: “Hôm nay ta giúp người chuẩn bị một lễ vật, từ từ hưởng thụ đi nha.”

Nàng vỗ tay hai cái, từ bên ngoài xuất hiện hai người nam nhân, nhìn qua thô鄙 không chịu nổi, nhìn chăm chăm Sở Nhụy cười không ngừng.

“Thích Thiền Nhi.....Người muốn làm gì?” Sở Nhụy thở gấp từng hồi, cả người mồ hôi chảy đầm đìa, môi phát run, không nói nên lời.

“Các người hôm nay phải hầu hạ tốt cho Nhụy phu nhân, nàng ấy không phải là khuê nữ gì cả, các người không cần phải khách khí.”

Thích Thiền Nhi cười cười nói, đứng lên đi ra ngoài, mới vừa bước ra ngoài cửa đột nhiên kêu một tiếng khuôn mặt trắng bệch giống như bình thường, lui về sau mấy bước.

Tiếp đến là hai gã hướng đến Sở Nhụy chuẩn bị ôm nàng, ngay cả kêu cũng không kịp kêu đột nhiên ‘Rầm’ một tiếng ngã xuống đất hiển nhiên là bị ám khí đánh trúng.

Toàn thân một màu đen, nam tử cao lớn xuất hiện ở cửa, là Lăng Phi và Lăng Vệt mang bốn nam tên ám vệ bịt mặt đi theo phía sau, cách đó không xa lắm vài tên gia đinh của Thích gia nằm ở trên đất.

Thích Thiền Nhi kinh hãi, cả người phát run, nàng nghe giọng nói lạnh như băng: “Người thật to gan, dám động đến nàng ấy.”

Âm thanh này thật sự rất quen thuộc là ai đến đây.

Sở Nhụy rất muốn ngẩng đầu lên nhìn xem thử là người nào, nhưng đáng tiếc ý thức của nàng rất hỗn loạn, nàng vô lực nằm ở trên bàn, toàn thân như nước, giữa hai chân sớm đã ẩm ướt một mảng, trong hoa huyết của nàng như muốn hồng đi vậy.....

Trong sương mù, nàng cảm nhận có người ôm nàng vào lòng lại cẩn thận đem cơ thể ẩm ướt của nàng bao bọc trong cơ thể mình.

“Nhiếp” Nàng theo bản năng ‘Umh’ một tiếng, như vô thức gọi người nào đó.

“Ngoan, vẫn còn nghĩ đến ta.” Nhiếp Thư Thần nói nhỏ bên tai nàng, trầm thấp mà giàu từ tính, đều là lời dụ dỗ.

“Ngô....” Nàng thoải mái rên rỉ, cuối cùng tìm được lòng ngực quen thuộc, mềm mại không xương ở trong cơ thể của hắn, nhắm hai mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đổ bưng cọ cọ vào lòng ngực hắn, như con mèo nhỏ cọ vào lòng chủ nhân.

Bên tai Sở Nhụy có vài âm thanh ồn ào, làm nàng nhíu long mày.

“Người đã hạ nàng được gì?”

“... ..”

“Không nói đúng không.....Gia cũng có xuân được mạnh nhất, làm cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, người có muốn thử không?”

“Không! Gia.....Xin người tha cho Thiền nhi?”

“VẬY CÒN KHÔNG NÓI.....”

“Là.....là’ Ngọc lộ kiều.”

Nhiếp Thư Thần khi nghe đến ngọc lộ kiều bỗng chốc yên tâm, tuy ngọc lộ kiều là xuân được nhưng được tính lại ôn hòa, sẽ không làm thương tổn đến cơ thể của nàng.

Nhiếp Thư Thần ôm ngang người không ngừng vắn vẹo trong lòng, lạnh giọng nói:“Gia trước hết lưu lại mạng của người, nếu nàng ấy có mệnh hệ nào, người cũng đừng mong sống sót.”

Thích Thiền Nhi nhìn người nam nhân đi ra ngoài, đột nhiên khóc lớn tiếng nói:“Gia.....Thiền nhi vì quá yêu chàng, vì sao chàng chưa bao giờ nhìn Thiền nhi một lần, vì sao?”

Nàng một lòng một dạ, trước kia chưa đến Nhiếp phủ luôn lấy lòng người nam nhân này, thậm chí nàng đã quên Thích Thái sư gọi nàng đến đây là có mục đích.....Nàng không muốn làm gián điệp, nàng muốn là làm nữ nhân của Nhiếp Thư Thần, nhưng cuối cùng lại một cung nữ chiếm được người nam nhân này.

“Người?” Nhiếp Thư Thần nghe xong cũng không quay đầu lại, lười biếng nói:“Người xứng sao?”

Người này, có tâm địa độc ác, luôn luôn bày kế, hắn làm sao không biết được chứ? Bất quá nhìn thấy lười vạch trần thôi.

21. Chương 8-2

Hắn ngoài mặt chăm lo cho nàng cũng muốn cho Thích Thái sư an tâm, giảm bớt được nhiều phiền toái, mà nàng tâm cơ lại độc ác giả thành thực nữ.

Nếu nàng ấy an phận một chút, liền không có chuyện gì. Nhưng đáng tiếc nữ nhân này thật ác độc, nàng hôm đó không chỉ giả họa cho Nhụy Nhi, mà hôm nay dám hạ xuân được nàng.

Nếu không có ám vệ luôn luôn đi theo nàng, nói không chừng sẽ bị cô ta làm hại, thậm chí vì như vậy khó có thể bù đắp lại vết thương cho nàng.....

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, trong lòng thề từ hôm nay trở đi sẽ không để nàng rời xa hắn nữa bước?

Sinh mệnh của hai người chặt chẽ buộc vào nhau.

Đồng sinh cộng tử, có phúc cùng hưởng, cả đời gắn kết ở bên nhau.

Ban đêm, hạt mưa vẫn rơi tí tách, chiếc xe ngựa hướng đến Thanh Châu chạy như bay.

Trong xe ngựa rèm dày ngăn cách với thế giới bên ngoài, Nhiếp Thư Thần gắt gao ôm người nữ nhân ở trong lòng.

Thân thể nàng mềm mại với vẻ mặt lộ ra hứng thú, da thịt trắng tuyết cùng với những đường cong lung linh trắng hồng do tác dụng của dược tính.

“Ân.” Sở Nhụy lắc lư cơ thể của mình, mắt mờ mịch từ trong lòng hắn chui ra, miệng nhỏ nhắn cắn cổ của hắn lộ ra bên ngoài ngoài bào, bàn tay nhỏ bé sờ khắp thân thể của người nam nhân.

“Nhụy Nhi,.....” Nhiếp Thư Thần thở dốc, tóm lại bàn tay không nghe lời của nàng.

“Ồ.....ThiếpMuốn.” Nàng khóc nức nở, cơ thể như bị lửa đốt, mà trên người hắn mát lạnh khiến cho nàng cảm thấy thoải mái, giống sa mạc mà thiếu nước như tìm được nguồn nước cứu mạng.

“Ngoan,..... Nghe lời chúng ta trước hết đi tìm đại phu, được không.” Nhiếp Thư Thần dụ dỗ nàng, hôn lên môi lên trán nàng trấn an.

“Không.....Thiếp thật khó chịu.....” Nàng càng khóc càng hung, không thể làm giảm lửa nóng trong người, Sao hẳn lại không giúp nàng?

Nhiếp Thư Thần thở dốc.

Hồi xưa, Liễu Hạ Huệ có thể ôm người nữ nhân trong lòng mà không loạn, là ôm chứ không phải âu yếm, đây chính là số mệnh của hắn!

“Nhụy Nhi.....” Nhiếp Thư Thần thấp giọng gọi tên của nàng, bàn tay thô ráp chạm qua lưng nàng, chuyển động trên cơ thể xinh đẹp của nàng.

“Ngô....” Nàng cảm giác được hắn âu yếm vuốt ve, Sở Nhụy càng phấn khởi, cơ thể gắt gao dán ở trên người hắn, khuôn mặt đỏ ửng đều phong tình, ánh mắt mơ màng nhìn hắn, không nói rõ.

“Nàng.....Tiểu yêu tinh này.....” Hắn kết chuyển động hai lần, bàn tay to nắm đôi gò bồng của nàng, không ngừng vuốt ve, ngón trở kéo nụ hoa màu hồng nhạt của nàng vân ve đứng thẳng rất kiều diễm.

“A.....A.....” Nàng thoải mái khẽ rên rỉ, bàn tay ôm đầu vai của hắn, hướng về phía trên mà hôn hắn.

Không phải là trúng xuân được nàng chưa bao giờ mà chủ động như vậy?

Nhiếp Thư Thần cười, trêu mếu hôn lên đôi môi nàng, đầu lưỡi tiến vào khoan miệng của nàng, từ bị động rất nhanh lấy lại chủ động nhắm nháp hương vị đặc biệt ấy, nhiều lần ở trong miệng của nàng mỗi một ngóe ngách đều là hương vị ngọt ngào, nàng không chịu nổi phát ra âm thanh kháng nghị, mới lưu luyến ra khỏi miệng nhỏ nhắn của nàng, tiếp tục đi xuống gáy trắng tuyết của nàng liếm cắn.

Hắn nhìn làn da trắng tuyết cùng gáy của nàng hận không thể liền ăn nàng một ngụm.

Mồ hôi của hắn và mồ hôi trên cơ thể của nàng ở cùng một chỗ, bụng dưới nhất thời cứng rắn tạo thành chiếc liềm nhỏ.

Nhiếp Thư Thần bật cười, muốn giúp nàng trì hoãn được tính của Ngọc lộ kiều, ai ngờ bị nàng dụ hoặc thành ra như vậy!

Giữa hai chân nàng chảy rất nhiều dịch mật, làm ướt cả quần lót, ướt cả niêm bào của hắn nữa chứ.

Sở Nhụy xấu hổ, một bên muốn khép lại hai chân, một bên muốn cùng hắn Tùy ý cùng hắn khoái lạc cùng một chỗ.

Hắn hình như biết được ý thức nàng từ từ khôi phục, bàn to tiến vào quần áo của nàng, ngón tay xâm nhập vào hoa huyết của nàng.

“A!” Sở Nhụy khẽ kêu, thân thể như nước, cảm giác được ngón tay đi vào trong hoa huyết của nàng, đi đến vách tường ngon mịn làm cho nàng co rúm lại, mà ngón tay tìm vị trí mẫn cảm của nàng, càng không ngừng vuốt ve, làm cho nó càng ngày chảy ra càng nhiều dịch mật.

“A.....” Nàng thở gấp, miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng mê người, ngón tay mãnh mãnh vào qua eo hắn cổ vũ.

“Thoải mái sao? Nhụy Nhi.....” Hắn nghe nàng rên rỉ động lòng người, trong lòng đột nhiên có ngọn lửa, không nguyện ý muốn cho người ngoài nghe được. Vì thế hôn trụ môi nàng đồng thời xâm nhập vào trong hoa huyết của nàng làm bừa.

Một lát sau Sở Nhụy cảm thấy hoa huyết của nàng một trận co rúm lại nàng run run, bắt đầu co rút lại, rất nhanh đạt đến cao trào, cơ thể nàng mềm yếu ngã vào lòng ngực hắn, vô lực mà thở gấp.

”Ngoan, Trước ngủ một chút sắp đến nơi rồi.” Hắn nói bên tai nàng lại không tiếp tục đi xuống nữa, ôm nàng chặt chẽ trong cơ thể.

Hắn ôn nhu làm cho tim nàng đập nhanh, Sở Nhụy chậm rãi nhắm mắt lại rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, nàng ngủ mê mang, ý thức được hình như có người ôm nàng xuống xe ngựa, đi vào một nơi có hương thơm của hoa mai.

Cơ thể chất khỏe bao vây nàng, đôi tay cẩn thận đặt nàng xuống giường, sau đó lấy chăn bông đắp lên cơ thể nàng.

Chăn bông thật ấm áp, nàng oa một tiếng thoải mái, bên tai có tiếng người nói, cẩn thận lắng nghe lại không có.

Nàng an ổn được một lát, cơ thể bắt đầu nóng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lòng hắn, dùng hàm răng cắn trước ngực hắn, muốn cùng hắn ân ái với nàng.

“Ngoan, đừng nóng vội, ta ở đây...” Nhiếp Thư Thần trấn an, vô cùng kiên nhẫn, hôn liên cơ thể của nàng dùng miệng lưỡi làm nàng vui vẻ, tay to nâng hông của nàng, vùi đầu phía dưới liếm hoa huyết của nàng, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong, dịch mật chảy ra rất nhiều.

“Ân.....” Nàng vô lực nằm ở trên giường, hai gò má đỏ ửng, khép hờ đôi mắt, phát ra tiếng rên rỉ.

Cả một đêm hắn chỉ muốn nàng có một một lần, làm cho nàng giống như mây trên mây, làm cho nàng choáng váng mà vui sướng, làm nàng không biết phải làm sao?

Từ đêm đó trở đi, mọi người cẩn thận phát hiện, không biết Nhiếp phòng chính từ khi nào cũng mang theo một người nam nhân bên cạnh mình. Xem như trên châu bảo bối, cùng ngủ một giường, như hình với bóng.

Mà người nam nhân kia khuôn mặt xinh xắn, thân hình thuần khiết, da vẻ trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo thậm chí so với nữ nhân còn đẹp hơn vài phần.

Mọi người cùng nhau nói Nhiếp phòng chính như vậy làm cho Thích Thế Phát vô cùng giật mình, nguyên nhân đại nhân thích người đồng luyện chứ không phải thích nữ nhân.

Ngày Thích thái thú hiểu ra, liền phái hạ nhân mang vài người nam nhân qua thử xem như thế nào.

Ở phía tây trong thành Thanh Châu, Nhiếp Thư Thần ở tại căn nhà Uyển Đình.

Nơi này phong cảnh hoàn toàn an tĩnh, trong vườn hoa, hoa đào hoa mai đua nhau cùng nở hoa, phồn thịnh hừng hực khí thế, làm che khuất gấp khúc của hành lang, nhìn xa xa giống như màu lửa.

Thời tiết càng rét lạnh, Tranh thêu hoa nhi càng thêm kêu diễm, bên ngoài trời tuyết đang rơi. Bên trong căn phòng thật ấm áp, trên bàn có xông trầm hương thật thơm mát.

Sở Nhụy nằm trên giường, đang mặc trên người đồ nam trang, trên đầu dùng đá cẩm liên tạo thành cây trầm bọc lại mái tóc tán loạn, lưỡi biếng vùi đầu vào trong gối, chợp mắt một chút.

Ở trên bàn Nhiếp Thư Thần đang đọc án trạng khép lại hồ sơ, đứng dậy đi qua bên nàng, bàn tay to khê vuốt ve khuôn mặt tiểu tụy của nàng, thấp giọng nói:“Sao lại mệt mỏi như vậy? Có chỗ nào không được khỏe sao?”

Nàng đang ngủ mơ màng nghe hắn hỏi, uể oải mở mắt ra.

Mấy nàng nay, khẩu vị của nàng rất kém, thường xuyên cảm thấy cả người mệt mỏi, buồn nôn, thường xuyên thiếu ngủ, không biết nàng đã bị bệnh gì,Đại khái chắc tại người nam nhân này.

Từ khi bị Thích Thiên Nhi hạ được, hai người triền miên một đêm, ngày ngày ngủ cùng, mặc dù hắn chưa muốn nàng, nhưng không khác gì ân ái cả?

Sở Nhụy buồn bực nhìn người nam nhân này,.....Hắn mặc cẩm bào màu tím đậm, phía trên thêu gấm hoa, con thiên nga, không tính hoa lệ, nhưng mặc ở trên người hắn sao lại đẹp đến vậy?

Cũng khó trách ngày nào Thích Thế Phát điều mang các tiểu mỹ nhân đến đây, mà các người mỹ nhân khi nhìn thấy hắn ánh mắt tỏa sáng, hân không thể cùng hắn lên giường ân ái.

Hừ! Làm sao nàng không hiểu được chứ?

Nghĩ đến đây, khẩu vị không được tốt, nàng nhú mày, muốn nôn ra, bởi vì hai ngày nay nàng không ăn được gì muốn nôn mà nôn không được.

Nhiếp Thư Thần thấy thế, chạy nhanh về phía nàng ôm nàng đứng dậy, cẩn thận ôm thân thể mềm mại của nàng, để trán nàng dựa vào vai của mình, trều mến vuốt ve lưng nàng:” Khó chịu sao? Đại phu lập tức đến xem như thế nào?”

Nàng tưởng rằng mình mắc bệnh gì rất nặng, bằng không một người sắt đá như hần sao có thể lo lắng cho nàng chứ, làm sao có thể nhiều lần gọi đại phu đến?

Sở Nhụy suy nghĩ như thế, uất ức nước mắt chảy ra, mũi nhỏ nhỏ đỏ lên, nghẹn ngào trong lòng hần, giống như con mèo nhỏ nằm ở trong lòng chủ nhân hưởng thụ hương vị ấm áp.

Nàng không biết từ khi gặp lại hần chính mình lại suy nghĩ lung tung, luôn muốn khóc.

“Đều tại chàng.” Nàng nức nở oán trách hần, kỳ thực cũng không biết vì sao lại trách hần nữa.

Nhiếp Thư Thần nghe xong không buồn, ngược lại thoải mái cười thật to, đột nhiên nói một câu:” Đường nhiên phải trách ta.”

Sở Nhụy nghe xong càng thêm buồn bực, không biết vì sao hần lại cao hứng đến vậy!

22. Chương 9-1

Không đến nửa nén nhang, người có y thuật cao siêu nhất ở Thanh Châu ‘Bảo sinh đường’ đại phu Hàn Sĩ Nguyên đến khám bệnh cho Sở Nhụy, dè dặt cẩn thận nhìn người người nam nhân ngồi trên ghế phía cửa sổ, sau đó dẫn ra bên ngoài phòng.

Hàn đại phu đang ngồi kê đơn thuốc, nhìn thấy người nam nhân liền đứng dậy hành lễ:” Thỉnh an đại nhân.”

“Hàn đại phu không cần đa lễ, mời ngồi.”

“Đa tạ đại nhân.” Hàn Sĩ Nguyên nơm nớp lo sợ ngồi xuống.

Hơn nữa tính đến hôm nay là lần thứ ba hần đến nơi này.

Vào đêm khuya của mười ngày trước, lúc Hàn Sĩ Nguyên đang ngủ thì bị người thị vệ đánh thức, trong đêm khuya đưa đến một nơi bắt mạch cho một nữ nhân.

Có một người nam nhân ôm nữ tử ở trên giường muốn hần bắt mạch.

Hàn Sĩ Nguyên không biết thân phận của đôi nam nữ này, kinh ngạc chính là người nữ nhân này có thai, mạch tượng hoãn loạn ở đầu ngón tay nhưng lại có dấu hiệu trúng xuân được.

“Mạch tượng như thế nào?” Phía sau bình tường phong nghe người nam nhân nói chuyện, làm cho người ta có cảm giác bức bách cùng lo lắng, khiến cho người ta không dám nói dối.

Vì thế Hàn Sĩ Nguyên thành thật nói:“Đại gia này,.....Nếu tôi đoán không lầm vị tiểu phu nhân này trúng xuân được? Loại này gọi là ‘Ngọc lộ kiều’ ”

Người nam nhân khẽ ‘Umh’ một tiếng trong giọng có chút tán thưởng:”Hàn đại phu có y thuật thật cao.”

“Không dám, vì cha của tiểu nhân từng làm ngự y trong cung, cho nên mới biết được.”

Người nam nhân nghe xong, liền trực tiếp đi vào vấn đề nói:” Không có cách giải sao?”

Hàn Sĩ Nguyên lắc đầu nói:”Được tính này mặc dù ôn nhu nhưng cực kỳ triển miên lâu dài, biện pháp duy nhất lấy nam nữ giải trừ, chính là.....”

“Chính là cái gì?”

“Tiểu phu nhân có thai.... ... không thể sinh hoạt vợ chồng được.”

“Người nói cái gì?” Người nam nhân khi nghe được liền kinh ngạc :“Nàng cóthai”

“Vâng, đại gia không cần lo lắng, may mắn tiểu phu nhân này trúng được không nhiều, sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi, nhưng mà đêm nay phu nhân có chút khổ cực.”

Nam tử thở dồn dập, nói một tiếng:” Ta hiểu rồi, đã làm phiền đại phu.” Liền gọi người đưa ra ngoài.

Đến ngày thứ hai, Hàn Sĩ Nguyên lại bị thị vệ mang đến ngôi nhà ‘Uyển Đình’ khám bệnh cho nữ nhân đó, hắn mới biết được đây là phòng chính đại nhân, hắn nhớ lại người nam nhân đêm qua là Nhiếp phòng chính, trừ người này ra không có ai, có khí thế vương giả như vậy?

Bên trong phòng được trang bị một cách kỹ càng, có một nữ tử đang nằm ở trên giường, chỉ lộ ra ngoài một cánh tay trắng tuyết, trên cổ tay đeo một chiếc vòng bạch ngọc.

Hàn Sĩ Nguyên bắt mạch cho nàng, mạch của nàng đều đều hiển nhiên được tính đã được giải trừ.

Vị phòng chính đại nhân đang ngồi trên ghế dựa, đơn giản hỏi hắn vài câu, trong lời nói toàn là hỏi về nữ nhân này cùng với thai nhi trong bụng nàng, nghe hắn nói không có trở ngại trong lòng mới thực an tâm, không hỏi nhiều mà tất nhiên hắn cũng không dám nói nhiều, mới kê đơn thuốc an thai rồi cáo từ đi theo thị vệ phân phó.

Vừa nghe ‘người của Nhiếp phòng chính’ hắn liền biết thân phận của nữ nhân này, nhìn Nhiếp Thư Thần nói:“Bẩm đại nhân, thân thể của phu nhân điều dưỡng đã khá hơn, thai nhi cũng tốt lắm.”

Nhiếp Thư Thần gật đầu cười cười nói:“Đã tròn ba tháng.”

“Dạ, phu nhân buồn nôn rất nghiêm trọng, tiểu nhân cũng không có biện pháp khác phục được.”

Không nhìn ra phòng chính đại nhân ngoài mặt rất nghiêm khắc, cũng là phu quân lo lắng cho thê tử thôi, Hàn đại phu cười nói:“Đại nhân yên tâm, hiện tượng nghén thai là chuyện bình thường, tiểu nhân sẽ kê một chút thuốc cho phu nhân, bình thường ăn nhiều ô mai, tình trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

“Được! Vậy làm phiền đại phu.”

Hàn đại phu theo thị nữ đi ra ngoài lấy thuốc.

Trong phòng, Nhiếp Thư Thần đi vào phía sau bức bình phong, nhìn thấy nàng đang khóc thầm, trong lòng nhất thời ôn nhu, đi qua cởi giày lên giường.

“Đừng khóc.” Ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng, bàn tay vuốt ve cơ thể của nàng, nhưng lại dừng lại trên bụng của nàng.

“Thiếp không muốn chết.” Sở Nhụy không nghe được người bên ngoài nói chuyện, gần đây chính bản thân nàng cảm thấy thân thể rất suy nhược, ngay cả cùng hắn nói chuyện cũng lười biếng không muốn nói.

“Nói bậy.” Nhiếp Thư Thần vừa giận vừa buồn cười nói:” Nàng như thế nào lại chết cho được? Gia mới không cho nàng chết.”

“Vì thế, thiếp mắc bệnh gì vậy?” Sở Nhụy không rõ, vì sao nàng lại ăn không ngon, cả người không thoải mái?

Bàn tay to ở trên bụng nàng nói:“Nàng có thai.”

Sở Nhụy ngây người, nửa ngày vẫn chưa khôi phục lại tinh thần:“Thiếp không phải, uống...uống thuốc tránh thai.” Nàng nhớ rất rõ không phải trước đây nàng rõ ràng đã uống thuốc tránh thai, hiện giờ nhớ lại sao có thể như vậy chứ.

“Gia nói thuốc tránh thai, nàng liền tin? Bất quá là che mắt thiên hạ thôi.” Nhiếp Thư Thần luống tay vào vạt áo của nàng nói:” Nàng không muốn sinh đứa nhỏ này cho gia.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn thật lâu, trong đầu nghĩ mãi cũng không thông, hoang mang, rất nhanh hiểu ra vấn đề, chậm rãi nói:” Thiên phu nhân trúng độc.... giá họa cho cho thiếp, cũng một tay chàng an bày đúng không?”

“Nàng cảm thấy thế nào thì cho là vậy đi?” Nhiếp Thư Thần cởi bỏ y phục của nàng cũng chỉ còn lại cái áo yếm, mang cơ thể nàng dưới thân mình, từ trên cao nhìn xuống mái tóc đen nhánh, cùng với khuôn mặt đỏ bừng vì đang giận dữ của nàng đằm đằm thật đáng yêu, nói không nên lời quyến rũ động lòng người.

“Như vậy....Tiểu Liên Bồng đâu rồi.” Vừa nghĩ đến tiểu nha đầu kia trong lòng nàng luôn cho rằng Tiểu Liên Bồng vẫn chưa chết.

“Đang ở trong kinh thành, khi nào chúng ta trở về nàng nhất định sẽ gặp được thôi mà.”

Nàng hiện tại đang có thai, phái người trung thành tin cậy nhất chăm sóc nàng, giống như Tiểu Liên Bồng và Thân ma ma.

“Chàng!” Sở Nhụy tức giận nói.

Người này, rốt cuộc giấu nàng bao nhiêu chuyện đây?

Hắn giả họa cho nàng, tính kế nàng, nhốt nàng vào đại lao....Mà bây giờ hắn muốn nàng sinh con cho hắn? Cho là nàng ngu ngốc sao? Kết cuộc cũng bị soái lừa mất?

“Ngoan, đừng nóng giận, về sao nhất định sẽ nói cho nàng biết?” Nhiếp Thư Thần chăm chú nhìn nàng, sao đó nghiêm túc nói:” Nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng là người của ta, ta nhất định không làm hại nàng.”

Không tính là lời ngon tiếng ngọt, nhưng từ trong miệng của người này phát ra được tính động lòng người.

Đáng tiếc, nàng chỉ nghe đến thế, liền không tin?

“Trước ngủ một giấc, sau đó ăn một chút đi.” Nhiếp Thư Thần biết nàng không tin, cũng không nói nhiều, ôm nàng vào trong lòng, hôn trán của nàng, nói nhỏ bên tai nàng:“Nàng đã làm mẹ rồi, phải ngoan một chút.”

Sở Nhụy tựa vào lòng ngực hắn, nghe được tim đập của hắn, hắn ôn nhu làm nàng nhất thời mê mẩn.

Nàng có thai, vẫn nói đây cũng là mưu kế của hắn đi.

Nàng lo nghĩ không biết hắn đánh chủ ý trên người nàng là có một đích gì? Nhưng bàn tay to luồng vào tóc của nàng, bàn tay có lực mà ôn nhu cơ hồ như muốn làm tan chảy cả băng tuyết bên ngoài, tựa hồ như chỉ có một mình hắn có nữ nhân vậy.

Nàng ngủ đến một canh giờ, Sở Nhụy từ từ tỉnh lại, hắn đã không còn ở trên giường, nàng đứng dậy mặc quần áo vào, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện truyền đến.

“Gia, Thích thái thú phái người mang đến cho gia một phong thư.”

“Mang vào đây.”

“Dạ.”

Có tiếng mở cửa vang lên, Lăng Việt từ bên ngoài tiến vào, mang phong thư đưa cho hắn rồi rời đi.

Sở Nhụy trong lòng liền biết hắn đang có việc công, cũng không muốn quấy rầy, bàn tay đặt trên bụng của nàng.....Nơi này, thực sự đang có một sinh mạng.

Nàng không biết đây là nam hay là nữ? Giống nàng hay là giống hắn nữa?

“Tĩnh rồi sao? Ngủ ngon không?”

Âm thanh của Nhiếp Thư Thần làm nàng đang từ trong suy nghĩ quay trở về hiện tại, nàng giương mắt nhìn thấy hắn đang đi tới chỗ nàng, trong mắt đầy ý cười, sắc mặt có vài chút kỳ quái, ngồi bên mép giường rồi đưa cho nàng một phong thư.

Đây là cái gì?

Sở Nhụy tò mò tiếp nhận nó, mở ra liền nhìn thấy:” Nam tử khí chất kiêu diễm, dung mạo như ánh bình minh, thật cao tay ngay cả cách tưởng cảnh, cùng giường diệt hồng hoa....”

Nàng chưa đọc xong không khỏi đỏ mặt, liền ném phong thư xuống đất, vừa thẹn vừa giận khinh miệt.

Thích Thế Phát đáng chết kia thật buồn cười, nhưng lại coi nàng là đồng luyện cơ chứ!

Nhiếp Thư Thần nhin không được cười thật to, kéo thân thể của nàng vào trong lòng:” Nói thật, nàng mặc nam trang trên người , thật câu hồn của mọi người nha...”

Sở Nhụy lấy cánh tay tính đánh hấn, nhưng cánh tay nhỏ bé bị tóm lại, nam nhân cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn hôn nàng.

Cái lưỡi của Nhiếp Thư Thần tiến vào trong khoang miệng của nàng, nhẹ nhàng chạm vào cái lưỡi đang né tránh của nàng, quần quích không ngừng, khẽ gọi tên nàng:”Nhụy Nhi,.....”

23. Chương 9-2

Qua mấy ngày sau, Nhiếp Thư Thần mời Hàn đại phu tử mĩ chăm sóc nàng, nên bệnh tình của nàng mới có chuyển biến tốt, khí sắc cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay, toàn bộ người Thanh Châu đều lan truyền tin tức nói Thích Thế Phát bị bắt giam.

Sở Nhụy dựa trên đầu giường, một bên uống thuốc bổ và nghe nha hoàn nói chuyện.

Ở Thanh Châu mọi người chịu sự áp bức của Thích Thế Phát, đối với người này rất căm hận, khi nghe được tin này ai cũng rất vui mừng.

“Nói thật Nhiếp đại nhân là người cứu dân chúng ta thoát khỏi tên ác bá kia, tham lam cộng thêm háo sắc, không biết đã hại bao nhiêu người.....” Nha hoàn nói kiềm không được nước mắt.

Nhìn thấy vậy, Sở Nhụy đặt chén thuốc xuống cầm tay thị nữ an ủi mới được hai câu, thị nữ liền nín khóc cười nói:“Bây giờ Ngô bộ chủ được phóng thích, dân chúng ở Thanh Châu chúng ta nhất định sẽ có một cuộc sống an bình.....”

Trong lòng Sở Nhụy cũng thấy vui mừng, hai ngày trước hấn bàn việc công nàng hỏi hấn có phải tra án tham ô ở Thanh Châu không?

Nhiếp Thư Thần trả lời:“Đến Thanh Châu cũng có vài ngày, hoàng thượng hối thúc ta hồi kinh án này cũng đã tra xong xuôi rồi.”

Nhiếp Thư Thần đến Thanh Châu một là vì án tham ô, hai là vì nàng, vốn định nhanh chóng mang nàng hồi kinh, mà nàng có thai không được bốn ba, chờ nàng dưỡng thai tốt một chút rồi đón nàng về kinh thành.

Án tham ô của Thích Thế Phát, bây giờ hấn giống như kiến bò trong chảo nóng, hấn đưa vàng bạc cho Nhiếp Thư Thần mà ngoài mặt vẫn thu nhưng sau đó tiếp tục thẩm tra.....Sau đó lấy đó là chứng cứ hấn phạm tội tham ô,....

“Kỳ thực Ngô bộ chủ kia.....” Sở Nhụy vẫn còn nhớ ‘Nhất tiền bộ chủ’ kia cùng với ‘Tứ tẩn thái thú’ không nhin được lo lắng cho Ngô bộ chủ.

Nhiếp Thư Thần thấy nàng muốn nói lại thôi, liền đi qua ôm nàng đặt trên đùi, hỏi nàng đã nghe được những gì?

Vì thế nàng nói hết những chuyện mình nghe được trong mấy ngày nay, Nhiếp Thư Thần nhíu mày hỏi:“Nàng không uống thay cho người ngoài lo lắng, gia trước kia đã từng nói muốn nàng đặt tâm của nàng trên người gia sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ lên, nàng bĩu môi cúi đầu không nói chuyện.

Nhiếp Thư Thần thấy nàng như vậy, lại gần nàng hơn nói:”Chờ đến ngày nàng sinh, nàng cũng chỉ có thể lo lắng cho gia thôi, biết không?”

Nào có người cha như vậy chứ? Sở Nhụy tức giận trừng mắt hấn.

Nàng đang mang thai, nàng đã bớt đi vẻ ngây thơ của thiếu nữ, cả người đều tràn đầy vẻ mỉa mai, điều làm cho hân hồn tiêu phách tán, mà lúc này kiềm chế không được ôm nàng, trước dự tính cùng đứa nhỏ thiết lập tình cảm.

“Ngô.” Nàng bị hân ôm nhất thời quen tức giận, nàng yêu kiều thở hổn hển, mang theo vài phần làm nũng cùng với oán giận:” Thiếp chán ghét chàng.”

“Tại sao lại chán ghét gia?” Đáy mắt của Nhiếp Thư Thần tràn đầy ý cười, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn chu ra nói:” Thiếp chán ghét chàng..... Cái gì cũng không nói cho thiếp biết.”

Nhiếp Thư Thần nghe nàng oán trách, không nhịn được bật cười nói:” Nàng muốn biết cái gì? Gia sẽ nói cho nàng biết tất cả.”

“Đó là do chàng nói đó nha.....” Trong lòng này nhất thời muốn cùng hân tính nợ cũ cho rõ ràng:” Rõ ràng biết thiếp không có hạ độc, vì sao lại muốn hãm hại thiếp.”

“Thích Thiên Nhi kia muốn trừ bỏ nàng ở bên cạnh ta, mà Thích Sùng cũng muốn đánh chủ ý trên người nàng.” Nhiếp Thư Thần nói tiếp:” Ta nghĩ rằng tương kế tựu kế đem nàng giấu đi trước.”

Nói thật dễ nghe, nàng không vui hừ một tiếng nói:” Cho nên nhốt thiếp vào đại lao.”

“Nơi đó so với phủ an toàn hơn, ta lại không đoán được Hoàng hậu nương nương thật sự muốn cứu nàng, đổi trắng thay đen không ai phát hiện, nhưng Thích Sùng thật cao tay phái người giang hồ cướp nàng đi trước.....”

Thì ra là vậy hoàng hậu nương nương muốn cứu nàng, trong lòng nàng cứ tưởng hoàng hậu nương nương vô tình. Sở Nhụy bây giờ cảm thấy rất ấm áp.

” Thân ma ma.....Có phải cũng do chàng sắp xếp phải không?”

“Umh, Thân ma ma là nha hoàn của mẫu thân ta, từ nhỏ chăm sóc cho ta, mà bà ấy thật sự rất thích nàng, mà tiểu nha đầu kia xem nàng là trung tâm, biết nàng xảy ra chuyện khóc chết đi sống lại, nghe ta nói có biện pháp cứu nàng liền lập tức giả chết để lừa gạt mọi người.”

Thì ra trên đời này có nhiều người rất yêu thương nàng, nàng không có cô độc một mình,.....Sở Nhụy rất cảm động, thân thiết dựa vào vai hân.

“Bé ngọc.....” Bàn tay kiên cố ôm nàng thật chặt, khóa nàng vào trong lòng mình:“Còn muốn biết điều gì nữa?”

“Đêm đó Thích Thiên Nhi có nói.....” Sở Nhụy nhớ lại cảm thấy khiếp sợ, sóng mũi cay cay nhẹ giọng nói:” Cha thiếp năm đó là bị Thích Sùng hãm hại?”

“Umh.” Nhiếp Thư Thần biết nàng rất đau lòng, vuốt ve lưng của nàng cho nàng dễ thở:”Đừng lo lắng, gia nhất định sẽ thay gia đình nàng đòi lại công đạo.”

Chỉ một câu đơn giản, khiến cho nàng nghẹn ngào, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hân, khóc không ngừng.

“Nhìn xem kìa, trước kia chịu bao nhiêu khổ cực cũng không rơi một giọt nước mắt, mà sao gần đây lại hay khóc như vậy giống như mèo hoa nhỏ.” Trong lòng hân rất lo lắng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên chế nhạo , yêu thương hôn lên nước mắt của nàng.

” Chàng sẽ tha cho Thích Thiên Nhi kia sao?” Khóc một hồi lâu, nhớ tới nữ nhân này không vui nói.

“Nàng không nên động thủ, Thích Sùng nhất định sẽ không tha cho nàng?”

Thích Sùng muốn bắt Nhụy Nhi, Thích Thiên Nhi lại muốn dồn Nhụy Nhi vào chỗ chết, lại phá hư kết hoạch của Thích Sùng, Thích Sùng là người âm hiểm sao lại từ bỏ ý đồ được?

“Cô nương ấykhông phải là nữ nhân của chàng sao?”

“Ai nói?” Nhiếp Thư Thần giận dữ nói:” Gia từ đầu đến cuối lên giường chỉ có một người nữ nhân, nếu không phải nàng chịu không nổi gia thì gia cũng không cần hàng đêm ngủ ở thư phòng, cách mấy ngày mới đến.....”

Khuôn mặt của Sở Nhụy bây giờ đỏ đỏ, vươn tay nhỏ bé che miệng của hắn.

Nhiếp Thư Thần nắm giữ bàn tay nhỏ bé của nàng hôn lên lòng bàn tay non mềm:” Mặc cỡ sao? Gọi một tiếng phu quân nghe xem?”

Môi nàng giống như thạch hoa quả, ngượng ngùng xem xét hắn, mở miệng nói nhỏ một câu:” Phu quân.”

Trong lòng hắn rung động, hôn lên môi nàng, bàn tay to luồng qua dây lưng trên eo nàng cởi ra, lộ làn da trắng nõn ra bên ngoài, ngón tay chạm vào hoa tâm của nàng, cảm giác non mềm bao phủ không nhận được huyết mạch căn phòng lên.

“A....” Nàng ôm cổ của hắn, không nhận được phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Nhiếp Thư Thần khi nghe được tiếng rên rỉ của nàng ngẩng đầu lên nghiêng rằng nghiêng lợi nói:” Tiểu yêu tinh! Dám câu linh hồn nhỏ bé của gia, chờ nàng sinh xong, xem gia xử lý nàng như thế nào?”

“Chứ gia muốn như thế nào?” Nàng nằm trong lòng ngực hắn, giống như con mèo con, ôn nhu kiều mị, lười nhát nhưng ánh mắt rất đẹp đang nhìn hắn.

“Nhụy Nhi....” Hai mắt nồng đậm tình dục, từ lúc nàng trúng xuân dược hắn không dám đụng nàng vì lo lắng cho thân thể của nàng không chịu đựng được, sợ làm nàng bị thương luôn luôn nhẫn nhịn, hàng đêm ôm nàng trong lòng mà không thể ăn được thực sự là một dày vò mà!

” Rất khó chịu sao?” Nàng tiến tới bên tai hắn nói, đầu ngón tay lướt qua điểm nhỏ nho ra ở trước ngực nhỏ giọng nói:” Kỳ thực.....Có thể.....”

Nhiếp Thư Thần kinh ngạc nói:” Nhụy Nhi....” Hắn bắt được bàn tay không an phận của nàng:” Nàng nói cái gì?”

“Không cần lo lắng cho thiếp.....Cho dù thiếp..” Nàng giương cánh môi đỏ mọng lên rất kiều ngạo nói.

Nhiếp Thư Thần là một người dũng mãnh, nàng trước kia là không chịu nổi khi làm ấy ấy với nàng, mà huống chi bây giờ nàng đang có thai sao tận lực hầu hạ hắn được bây giờ?

Trong lòng đang ôm một mỹ nhân mị hoặc động lòng người, nhu nhược như nước còn chờ gì nữa chứ?

Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, kéo bắp đùi non mịn của nàng ra, động thân một cái vào trong cơ thể nàng, thường ra vào có tiết tấu, chậm hơn ngày thường rất nhiều, cảm giác quá mức tuyệt vời, khiến cho hắn cảm thấy cả người vô cùng thoải mái.

Một đêm bên trong căn phòng truyền đến tiếng gầm nhẹ và tiếng rên rỉ yêu kiều, ai nghe được mặt đỏ tim đập nhanh.....

Trời vừa sáng có một đội quân mã ra khỏi thành Thanh Châu.

Đi được mấy ngày khoảng cách tới kinh thành Kinh Li còn khoảng mười dặm, màu xanh biếc của rừng trúc, khi gió thổi qua nghe xào xạc.

Lăng Phi cùng Lăng Việt dẫn theo năm tên ám vệ ngồi trên lưng ngựa bảo vệ người trong xe.

Trong xe ngựa, Sở Nhụy đang ngủ say tựa vào lòng Nhiếp Thư Thần, hắn nhắm mắt dưỡng thần, chung quanh chỉ nghe tiếng phi ngựa, cảm giác có một loại mưa gió sắp đến.

Nhiếp Thư Thần trong lòng bất an đột nhiên bên trên xe ngựa phóng ám khí đến, đặt nàng trên tấm vải nhung, nhắc rèm cửa lên, nhẹ giọng gọi:”Lăng Phi.”

“Gia, làm sao vậy?” Lăng Phi đang thúc giục ngựa quay qua phía cửa sổ hỏi.

“Không xong rồi, mọi người cẩn thận, lập tức rời khỏi nơi này.”

Mọi người ra roi thúc ngựa, ước chừng nửa canh giờ, chỉ thấy chung quanh rừng trúc rung động, một tiếng thanh thúy kéo dài, tựa hồ có một đội thích khách hướng về phía bên này.

“Gia.” Một bên Lăng Việt kêu ngựa dừng lại nhú mào nói: “Nhất định là Vu sơn thất quỷ.”

Nhiếp Thư Thần xốc tấm màn lên rất nhanh đi ra bên ngoài nhẹ nhàng nói: “Ta không đi tìm bọn họ, mà bọn họ lại đưa đến tận cửa?”

Trong nháy mắt, những người đó dùng công phu bao vây mọi người.

Thủ lĩnh là Vu sơn thất quỷ, bọn họ mang đến không chỉ thích nuôi dưỡng người sĩ tử và một đám người Tây Vực lạc ma.

Đám người lạc ma kia ước chừng khoảng hai mươi người, trên người mặc bộ đồ màu đỏ áo cà sa, tiếng xầu rỏ ràng môn hạ đệ tử “La Tang Vương”.

“Đây không phải là Nhiếp phòng chính đại nhân sao?” Lão tam trong Vu sơn thất quỷ cười cười nói: “Sao lại vội vã hướng tới kinh thành là muốn làm gì?”

“Nhiếp phòng chính được coi là nhất biểu nhân tài, cũng khó trách tiểu thư Thích gia thương nhớ ngài tới nỗi bị bệnh tương tư.”

“Tiểu thư kia cũng được coi là một mỹ nhân, ánh mắt của Nhiếp đại nhân cũng quá cao rồi thật làm cho người ta chướng mắt.” Lão tứ tiếp lời.

“Được rồi.” Lão đại của vu sơn thất quỷ vung tay lên, hướng tới Nhiếp Thư Thần ôm một quyền nói: “Phòng chính đại nhân, đại pháp sư muốn cùng ngài nói một vài câu.”

24. Chương 10

Vừa nghe đến ba chữ ‘đại pháp sư’ bọn người của Lăng Việt sắc mặt không biến đổi, mọi người không đến tìm bọn chúng nhưng bọn La Tương lang kia lại tìm đến đây.

Người trong giang hồ điều biết người La Tương Lang làm nhiều việc ác, tùy ý giết người tu luyện ma công, mà các đệ tử Tây vực lại gian dâm không từ bất cứ việc xấu gì nguyên nhân không đến tìm bọn chúng mà bọn chúng lại chạy đến.

Nhiếp Thư Thần ánh mắt cảnh giác nhìn bọn chúng, trên xe ngựa có năm tên ám vệ bảo vệ an toàn, nhìn xem đối phương có hành động gì, không có nửa điểm sai lầm.

Bên ngoài có tiếng vang lớn, Sở Nhụy sớm đã thức dậy, kéo rèm cửa im lặng xem ở ngoài cửa sổ.

Lúc này nhóm người bọn họ tâng ra có một người trung niên đang ngồi ngay ngắn trên kiệu, trên người khoác một chiếc áo cà sa màu vàng, bộ dáng đầu trâu mặt ngựa, khuôn mặt dữ tợn, đúng là La Tương Vương.

Sở Nhụy nhìn thấy người này vỗ tay hai cái hướng tới Nhiếp Thư Thần nói: “Phòng chính đại nhân nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt, trăm nghe không bằng mắt thấy.”

Nhiếp Thư Thần không để ý những lời nịnh hót, lạnh lùng chấp vắn hất nói: “La Tương Vương ngăn xe ngựa của ta lại không biết là có chuyện gì?”

“Nếu người đã nói thẳng, ta cũng không dồng vo.” La Tương Lang nói tiếp: “Mời đại nhân để cô nương trong xe ngựa lại.”

Nghe đến đây Sở Nhụy cảm thấy kinh ngạc nàng không biết được những người này là đến muốn bắt nàng, có phải người Thích gia kia âm hồn bất tán?

“Làm càn.” Nhiếp Thư Thần đôi mắt bắt đầu biến sắc, ánh mắt sát khí đang chuyển động.

Lăng Việt quát lớn nói: “Trong xe là ái thiếp của đại nhân, các người dám mạo phạm.”

“Chính là một người thiếp tử thôi, nam tử hán đại trượng phu sợ gì không tìm thiếp tử khác chứ?” La Tang Vương biến sắc, tiếp tục nói: “Chỉ cần đại nhân giao người này ra đây, ta tuyệt đối không làm khó đại nhân.”

Nhiếp Thư Thần nhạo báng nói một câu: “Vậy người có thể làm gì?”

Sở Nhụy nghe lời hần nói, khuôn mặt đều là nước mắt.

“Vậy thì đừng có trách bốn vương đối với Nhiếp phòng chính bất kính.” La Tang Vương cười kỳ quái, muốn kêu đệ tử tiến lên, mà lúc này không ngờ có một trận gió lớn, và trong gió có huyết sáo, nháy mắt rừng trúc vang vọng hiển nhiên một cao thủ xuất hiện.

Mọi người nhìn về phía rừng trúc cao, nơi đó không biết từ lúc nào xuất hiện một người nam nhân trẻ tuổi.

Nam nhân này ngũ quan anh tuấn có một đôi mắt làm cho người khác có cảm giác khiếp sợ, cạnh khóe mắt có một vết sẹo do đao kiếm,

Hần cao giọng nói: “Vu sơn thất quý! Nương tử của lão tử đang ngủ mà các người dám làm ồn ỹ, có phải muốn chán sống?”

Nương tử? Mọi người đưa mắt nhìn, cũng không thấy bên cạnh hần có người nào?

Nam nhân phi từ trên ngọn trúc xuống mắng mỏ: “Các người có thấy xấu hổ hay không? Nhiều người bắt nạt một người.... Đây không phải là phòng chính đại nhân sao?”

Nhiếp Thư Thần thấy hần giống như một dòng nước đang chảy, liền đoán ra người này lòng sâu khó lường, trong lòng cảm thấy như vậy, liền hỏi: “Thỉnh giáo tôn tính đại danh?”

“Không dám, đại nhân không cần biết ta là ai?” Hần cười cười: “Ta thích xen vào chuyện của người khác, bọn thất quý này điều là đâm tặc không phải người tốt, không bằng chúng ta cùng nhau thương lượng một chút?”

Nhiếp Thư Thần mỉm cười rồi nói: “Mời các hạ nói.”

“Ta giúp ngài dẹp loạn những người này, mà ngài giao nữ nhân trong xe ngựa cho ta thấy như thế nào?”

Lăng Phi, Lăng Việt khi nghe được điều kiện của hần, cứ tưởng hần đến đây giúp đỡ, không ngờ người này và bọn chúng có chung mục đích.

“Thì ra là vậy?” Nhiếp Thư Thần nhú mày thản nhiên nói: “Nói như vậy các hạ cũng muốn người của Nhiếp mỗ ta?”

“Cũng không phải, bắt quá mọi người cùng nhau tranh giành, nói như vậy Nhiếp phu nhân không phải là người bình thường, bằng không đi theo ta làm nương tử nhỏ?”

Vu sơn thất quý nghe xong, ào ào kêu gào nói: “Người chỉ là một xú tiểu tử? Nói cái gì dẹp loạn bọn ta? Đúng là quá mạnh miệng nha?”

Hần chợt nhú mày: “Không tin? Cứ việc đến đây thử xem?”

Vu sơn thất quý ỷ vào có La Tang Vương làm chỗ dựa, cũng không tin người này mạnh miệng nói ngông cuồng, bảy người bọn họ nháy mắt, tất cả điều xông lên.

Công phu thật là nhanh, Xú tiểu tử kia còn chưa lấy kiếm ra mà hơn phân nửa người của bọn họ ngã xuống đất.

Cao thủ so tài, không chú ý đến chiêu thức, chỉ dựa vào không tiếng động phân cao thấp có thể phân ra thắng bại, Nhiếp Thư Thần cẩn thận nhìn hần ra tay, biết được ở đây không có người nào là đối thủ của hần.

Sau đó nghe hần gọi: “Nương tử đưa bảo đao cho ta.”

Liền nhìn thấy không biết là đao hay là kiếm bao vây, từ trên đầu ngọn trúc rơi xuống, hần duỗi tay bắt lấy, liền lấy binh khí ra, hai mắt cùng cây kiếm điều bức người giống nhau, nháy mắt lộ ra ánh hào quang đỏ.

“Phá, phá sơn kiếm.” Lão đại vu sơn thất quỷ sợ hãi kêu thật to, bọn họ đều là người trong võ lâm, cũng là người trong ngành nên cũng biết vật này là gì?

“Thì ra là Phá sơn kiếm, vậy hắc là.....” Bốn phía điều im lặng biết bảo kiếm ‘Phá sơn kiếm’ thiên hạ chỉ có một người có được nó chính là Mạc Bắc Lang Vương Lôi Lạc.

Bọn Vu sơn thất quỷ đồng loạt lui về sau vài bước, không ai dám lên chịu chết bọn họ không chỉ sợ bảo kiếm này mà còn sợ sói....Dám ở trong bầy sói xưng tên, ai mà dám lên nộp mạng.

Lôi Hạc cười cười hướng tới Nhiếp Thư Thần nói:“Phòng chính đại nhân thấy đề nghị của ta thế nào? Người có đáp ứng hay không?”

Nhiếp Thư Thần tiếp nhận kiếm từ Lăng Việt đưa tới hướng tới Lôi Hạc nói:“Không cần.” Người của hắc để tự hắc bảo vệ là được.

Giao chiến một lúc, Nhiếp Thư Thần và La Tang Vương đánh nhau, bảo vệ đầu xe cùng với huynh đệ Lăng gia và ám vệ bảo vệ ở thân xe ngựa, đánh lui được ba người thì có ba người khác lên tiếp.

Sở Nhụy ở trong xe trong lòng như lửa đốt, nàng biết mấy người này muốn cái gì....Không phải là cuộn tranh của mẫu thân nàng sao?

Nàng lấy ra một món đồ nhỏ nhỏ, bên trong có một cuộn tranh và Hoàng huyền trượng mà Tiểu Oa Nhi cho nàng.

Nàng mở cuộn tranh kia bên trên có thêu vài chữ:“Cảnh yên túy nhìn chăm chăm, Trăng sầu ngưng lộ”

“Cảnh” là họ của cha nàng, “Ngưng” là họ của mẫu thân nàng. Cha và mẫu thân rất yêu thương nhau có ba người con gái và một gia đình hạnh phúc,... Không ngờ tu sửa hoàng lăng lại gặp tai họa.

Hoàng lăng không chỉ thuộc quyền sở hữu của tiên hoàng, mà bên trong cất giữ rất nhiều châu báu, mà cha nàng thiết kế và xây dựng hoàng lăng cũng biết rõ mỗi một cơ quan và ngõ ngách trong hoàng lăng.

Thích Sùng không tra ra được từ cha nàng nên đã bày mưu hãm hại cha nàng.

Mẫu thân nàng thêu rất đẹp , khi cha nàng phác thảo bản nháp, mẫu thân nàng lại lấy bản thảo của cha nàng và vô tình thêu ra một bức “Yên túy la” bằng gấm vóc thượng hạng nhất thêu thành bản đồ trong hoàng lăng.

Tâm tư mẫu thân rất đơn thuần muốn thêu ra một bức tranh muốn cho gia đình hòa thuận và may mắn... nào ngờ ngược lại mang đến tai họa nên bà mẫu thân đã sớm mang cuộn tranh về quê hương cất giữ ở trong tiệm trang thêu trong thành Thanh Châu.

Trước khi hai tỷ tỷ của nàng chết đã nói ra bí mật này cho nàng biết, nếu bí mật này mà truyền ra ngoài sẽ gây ra họa sát thân, nhưng mà nàng vẫn đến tiệm trang thêu lấy nó mang theo bên người.

Khi đó nàng nghĩ mình cũng không còn gì nếu trước khi chết có thể mang theo di vật của mẫu thân nàng làm bạn, nàng không ngờ gặp lại Nhiếp Thư Thần ở nơi này.

Hiện giờ hắc đang dùng tính mạng của mình để bảo vệ nàng.

Sở Nhụy gắt gao cắn môi, nàng mới đầu cứ tưởng hắc đã biết sự tồn tại của cuộn tranh này! Hắc là người như thế nào, cùng với Thích Sùng sao nhiều lần đến tìm nàng, nàng mới coi thường hắc.

Nhưng mà hắc cho đến bây giờ cũng không có hỏi nàng bất cứ chuyện gì, thậm chí cả tử nàng cũng không có mà ngược lại thứ hắc muốn là bản thân nàng.

Trong lúc hỗn loạn, ám vệ ngã xuống đất, không đợi bọn chúng tiến lên đã bị Nhiếp Thư Thần nhảy lên ngựa quay đầu lại ngăn cản La Tang Vương.

Sở Nhụy bây giờ đứng ngồi không yên, vén tấm rèm lên, liền nghe thấy tiếng vải bị rách, tiếp theo nàng nhìn thấy trên cánh tay và lưng có rất nhiều máu.

Khi nàng nhìn thấy lòng nàng đau như dao cắt.

Không sai nàng chính là yêu thương tính mạng của nàng trên hết, nhưng mà Nhiếp Thư Thần là người rất quan trọng đối với nàng khi nhìn hấn bị thương tâm nàng như vỡ ra...

“Dừng tay.” Nàng kêu to.

“Nhụy Nhi!” Nhiếp Thư Thần quay đầu lại nhìn thấy nàng nhất thời sắc mặt thay đổi, sợ nàng sẽ bị thương rất nhanh chạy tới bảo vệ nàng.

“Các người muốn gì thì hãy dừng tay, nếu không dừng tay ta sẽ hủy cuộn tranh này.” Nàng giơ cuộn tranh lên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn mới đầu tái nhợt sau rất lạnh giọng nói.

Trong nháy mắt mọi người yên lặng, ánh mắt nhìn về phía cuộn tranh này.

Vu sơn thất quỷ nếu lấy được cuộn tranh này Thích Thái sư sẽ thưởng vô số kim ngân châu báu, hưởng cả đời cũng không hết.

La Tang Vương thật tình cũng không muốn bán mạng cho Thích Sùng khi nhìn thấy cuộn tranh này nhất thời cũng im lặng.

“Nhụy Nhi!” Nhiếp Thư Thần bay đến bên cạnh nàng, thân muốn ôm nàng vào trong xe ngựa nói: “Nhụy Nhi...Đi vào.”

“Không.” Nàng tránh né, nhìn hấn nước mắt không nhịn được tuông ra nói: “Thiếp không muốn chàng và mọi người bỏ mạng vì thiếp.”

Không chỉ có Nhiếp Thư Thần cũng có huynh đệ Lăng gia cùng với ám vệ bỏ mạng, nàng không thể trở mặt nhìn từng người ngã xuống trước mặt nàng.

“Nhụy Nhi!” Nhiếp Thư Thần thấy nàng tránh né mình trong lòng cũng buồn bã nói: “Chúng ta nhất định không có việc gì, ngoan nghe lời vào trong xe ngựa.”

“Nhiếp phu nhân mau quăng cuộn tranh lại đây, chúng ta sẽ cho các người một con đường sống.” Vu sơn thất quỷ khi nhìn thấy cuộn tranh này nhất thời kích động nói: “Quăng lại đây.”

“Tiểu cô nương, tốc độ nhanh một chút quăng cuộn tranh qua đây ta liền tha mạng cho phu quân ngươi.” La Tang Vương chậm rãi tới gần xe ngựa.

“Chờ một chút!” Lúc này người từ nãy đến giờ đang xem kịch vui đột nhiên quát một tiếng: “Vật ở trên cuộn tranh là cái gì?”

Hắn nhắc tới mới nhớ mọi người đều nhìn về phía trên cuộn tranh đó không phải được tạo từ hắc quyền trượng sao?

“Đây có phải là Hoàng quyền trượng không?” Lôi Hạc rất vui mừng hỏi tiếp: “Vậy Nhiếp phu nhân có phải là người của Vô nhân cốc?”

Sở Nhụy nhìn theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía hoàng quyền trượng, xác thực nàng đã nghe tên của nó gật đầu nói: “Đây quả thực là Hoàng Hoàng Lệnh, nhưng ta không phải là người của Vô Nhân Cốc.”

“Mặc kệ, có Hoàng Quyền Trượng là tốt rồi.” Lôi Hạc vẻ mặt tươi cười nói: “Ta sẽ thay phòng chính đại nhân giết sạch những người này, nhưng Nhiếp phu nhân có thể mang quyền trượng giao cho ta.”

Thật vậy sao? Sao đột nhiên lại tốt đến như vậy? Sở Nhụy kinh ngạc nhìn hấn.

“Trẻ con, mà dám cùng bốn vương giao đấu có phải xem mệnh của mình dài quá hay không?” Vừa rồi khi nghe tiểu tử này nói rất nóng giận rồi, hấn gọi mình là lão dân tặc, đã sớm hận không thể băm hấn thành tranh mảnh, bây giờ hận càng thêm hận.

“Không phục sao? Vậy đến đây tiếp hai chiêu của ta rồi hãy nói.” Toàn thân Lôi Hạc giống như điện rất nhanh đến trước mặt của La Tang vương đánh tới.

La Tang Vương không ngờ khinh công của hấn lại mạnh như vậy nhất thời không đề phòng, thiếu chút nữa đánh không lại vận công dùng khí lực chống lại.

Đánh rất náo nhiệt, đột nhiên có tiếng vó ngựa bay nhanh đến nơi này, trên ngựa là tướng quân trẻ tuổi, trên đầu đội kim tử quan, toàn thân là kim giáp, gương mặt lạnh khốc,.....Phía sau hãn quân lính đông nghịt tất cả đều mặc trên người áo giáp màu đen, trong tay cầm vũ khí, hành động đồng nhất được huấn luyện rất kỹ.

“Là Phù gia quân.”

“Còn ở đó làm gì, mau chạy nhanh.”

Một bóng người đột nhiên xẹt qua nói với Sở Nhụy nói:” Nhiếp phu nhân mượn Hoàng quyền trượng một lúc, Vô cùng cảm kích, cảm ơn nhiều!” Hoàng quyền trượng liền không cánh mà bay.

Phù Khanh ra lệnh cho binh mã bao vây bọ sĩ tử lại sao đó hướng tới Nhiếp Thư Thần nói:“Này, Có sao không?”

“Sao cậu lại đến chậm như vậy?” Nhiếp Thư Thần tức giận nói.

“Nhưng ta cũng đến đây rồi mà.” Phù Khanh cũng phát hỏa nói.

“Nhụy Nhi....Lại đây.” Nhiếp Thư Thần cũng không thèm nhìn tên này phát hỏa, nhìn nàng đang chạy về phía mình....

Nàng chạy nhanh về phía Nhiếp Thư Thần đầu tựa vào lòng hãn ôm ấp, vừa khóc, vừa hỏi:“Vết thương của chàng?”

“Không có việc gì, đừng khóc.” Nhiếp Thư Thần gắt gao ôm nàng:“Ta không phải đã nói, chúng ta nhất định không có việc gì?”

Từ lúc chuẩn bị rời khỏi Thanh Châu Nhiếp Thư Thần đã gửi một bức thư mật cho Phù Khanh, muốn hãn tức tốc tới bảo vệ, quả nhiên liền đến kịp thời.

“Có đau không?” Nàng xử lý miệng vết thương trên tay và trên lưng hãn trong lòng rất đau hỏi.

“Không đau.”

“Có thật không?”

“Thật sự không đau, có nàng ở bên cạnh sẽ không đau.”

Phù Khanh ở một bên nghe được một trận bất ngờ. Đây là một người lạnh lùng nghiêm túc, thiết diện vô tư Nhiếp phu nhân chính sao? Nói những lời rất thú vị đến nỗi buồn nôn.

Sau khi trở lại kinh thành, Nhiếp Thư Thần lập tức tiến vào cung điện kiến, Sở Nhụy được Lăng Việt hộ tống đến Hiên Viên hầu phủ được an bày sẵn.

Hiên Viên hầu phủ là trung tâm trong thành Li kinh, nhìn từ bên ngoài không khác gì với phủ phòng chính, thậm chí diện tích lớn hơn, khi đi vào làm mọi người khen ngợi.

Bên trong hầu phủ làm người ta sáng mắt. Bên trong trang trí văn phòng tứ bảo, các loại thảo dược quý hiếm, đồ cổ, vàng bạc giấu vóc...

Khi Sở Nhụy nhìn thấy trong lòng rất nhiều cảm xúc. Có thể nhìn thấy được Tiểu hầu gia, sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, ông nội là cha của đương kim thiên tử, sau này là huynh đệ, người người đều kính trọng lão hầu gia, chỉ tiếc có người con trai độc nhất đã qua đời, chỉ còn lại đứa cháu độc nhất, họ Vân tên Mặc, được gọi là tiểu hầu gia.

Trong kinh Tiểu hầu gia thanh danh không được tốt cho lắm, ngay cả các châu phủ cũng không dám làm gì, mọi người đều biết trong kinh thành có hai người không dễ chọc vào một là Phù Khanh hai là Tiểu Hầu gia

Phù Khanh tính tình nóng như lửa, rất hung bạo khi vi phạm cả người thân cũng không nhận trở mặt vô tình; Vân Mặc tính tình gian trá, keo kiệt sau này có thể mang cả hầu phủ bán bạc.

Khi Sở Nhụy tiến vào phủ, lão hầu gia đi đến trên núi Thương Li cùng với các hòa thượng uống trà chơi cờ, trong phủ chỉ có một mình Tiểu hầu gia làm đương gia.

Tiểu Hầu Gia này, thật sự cũng rất tốt!

Một nhóm gia đình ăn mặc lòa lẹt, cùng tiếng sáo và tiếng trống, thật sự rất náo nhiệt nha! Một bên các ma ma cùng với tiểu nha hoàn mọi người điều để tang, phất cờ trước khi động quan, rải vàng mã và giấy tiền bạc chân tay rất nhanh nhẹn một lúc sau xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Một bên náo nhiệt một bên tang sự cùng làm một lúc làm cho người ta ngạc nhiên.

Người đang chỉ huy mọi người là một nam nhân trẻ tuổi, vừa nghe có khách đến, quay mặt lại thấy cái mũi rất đẹp, con người đen như tinh, gương mặt rất đẹp.

“Đây là đại tẩu sao?” Nam nhân trẻ tuổi, bỏ lại tấm vải lụa màu hồng bên tay trái cùng với tấm vải lụa màu trắng để xuống, chạy ra ngoài cười cười nói: “Sớm đã nghe nói, huynh trưởng ta muốn đưa đại tẩu qua đây mấy hôm, tiểu đệ bận làm chút việc riêng, không biết đại tẩu đến ra nghênh đón, xin đại tẩu thứ lỗi.”

Sở Nhụy còn chưa nói chuyện, đặc biệt Cao Phúc đến bên cạnh Sở Nhụy nói: “Tiểu Hầu gia....”

“Đây không phải là Cao quản gia sao? Hôm nay đặc biệt đến đây có điều gì xin chỉ giáo.”

“Tiểu hầu gia, gia của ta nói tạm thời quấy rầy ngài, vạn lần đừng làm cho phu nhân của gia bị lạnh, nóng, đói, mệt bằng không gia sẽ đến tìm ngài tính sổ...Mặc khác, phu nhân của ta cũng xem như người một nhà, mong Tiểu hầu gia vui lòng nhận lời.”

Cao Phúc biết Tiểu hầu gia là một người rất khó nói chuyện, trong đầu nhớ lại việc Nhiếp Thư Thần phân phó nói ra hết, cuối cùng còn cao giọng nói một câu: “Tiểu hầu gia việc này điều là gia của ta nói nô tài có thể thề không nói thêm hoặc thiếu một chữ.”

“Được rồi, được rồi, điều là người một nhà thôi, cần gì phải khách khí.” Vân Mặc thấy một nô tài mang rượu ngân lượng đến đương nhiên là cười không thấy mắt, một phen ôm vào lòng nói: “Ta sẽ không khách khí, đại tẩu đây là bản thân gia mang tới đây.”

Trong lúc này, Thân ma ma cùng với Tiểu Liên Bồng được Nhiếp Thư Thần đưa đến nơi này, khi nhìn thấy họ trong lòng rất vui mừng vô cùng không nói được lời nào nước mắt chảy không ngừng.

Sở Nhụy ở lại Hiên Viên phủ kì quái, một thời gian dài cũng không có gặp lại Nhiếp Thư Thần, nhưng nàng biết hẳn có việc trọng đại, nàng ở tại nơi này cũng là chủ ý của hẳn.

Vì vậy nàng an tâm dưỡng thai, xem Tiểu hầu gia làm trò náo nhiệt thấy thú vị tâm tình tương đối tốt, hơn nữa có Thân ma ma và Tiểu Liên Bồng chăm sóc nàng sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Nàng quan tâm lo lắng chỉ có một mình nam nhân này, mỗi khi đêm khuya an tĩnh, nàng tựa vào cửa sổ nhắm mắt, không biết hẳn lúc này đang làm gì, hay còn phê duyệt văn án, vẫn chưa có dùng cơm?

Nàng nghe Vân Mặc nói, Thích gia liên tục gặp chuyện xui, vài người không sợ chết trong ngục thư phòng nói những việc người nhà Thích gia, dẫn tới làm hoàng thượng giận dữ, tuy rằng kết quả vài tên ngục sử bị giáng tội, nhưng công bộ thượng thư Thích Sùng bị giáng chức để điều tra cùng với hai tên thị vệ của Thích Huy cũng bị tạm giam.

Nàng biết đó là công lao của Nhiếp Thư Thần.

Những người bên cạnh dần dần đứng lên, lão hầu gia đã trở lại, nhìn thấy Sở Nhụy liên thích, muốn nhận nàng làm nghĩa nữ. Hoàng hậu nương nương đề ra chủ ý xuống dưới việc này rất nhanh sẽ được thực hiện.

Cách đây mấy ngày nghe nói hôn sự của Nhiếp Thư Thần và Mẫn Vinh quận chúa không được cử hành.

Mẫn Vinh quận chúa từ đêm đó vẫn không xuất hiện, nghe nói bị bệnh mà chết, có người nói nàng cùng với tú tài bỏ trốn không biết tung tích.

Bây giờ Sở Nhụy mới hiểu được vì sao Nhiếp Thư Thần muốn nàng ở lại hầu phủ bởi vì hoàng hậu truyền ý chỉ rất nhanh tuyên bố nghĩa nữ của Hiên Viên hầu gia sẽ gả cho Nhiếp Thư Thần, nửa năm sau sẽ có tin vui.

Mọi người đều rất vui chỉ có Vân Mặc không được vui, hẳn vô duyên vô cớ có một người dì nhỏ hơn hẳn vài tuổi, còn người từ nhỏ đến lớn xưng huynh đệ với Nhiếp Thư Thần bây giờ phải bấm chặt răng kêu một tiếng ‘Dượng’

Cái này cũng được coi là chuyện tốt ư?

Hiên Viên hầu phủ hôm nay rất náo nhiệt già trẻ lớn bé ở trong kinh thành đều đến hầu phủ chúc mừng ngài nhận nghĩa nữ.

Hầu phủ canh giữ nghiêm ngặt hơn so với hoàng cung, bởi vì hôm nay tiểu hầu gia nhận rất nhiều lễ vật châu báu....Hầu phủ nhất định là mục tiêu cho các đạo tặc trộm cướp, sao không thể canh giữ nghiêm ngặt đây?

Nơi này không ngăn được tên trộm ‘Hái hoa tặc’ thương hoa tiếc ngọc được.

Bên trong phòng ngủ của gia, điều dùng những loại gỗ thượng hạng điêu khắc thành, thập phần rất đẹp, trên bàn trang điểm có bày một cái gương phản chiếu hộp đựng trang sức bên ngoài có hoa vàng mạ vào.

Trên cửa sổ có một chuông gió, từ từ phát qua nghe được tiếng leng keng.

Ở trên giường hai cơ thể quấn quýt lấy nhau muốn khám đối phương vào trong cơ thể của mình.

Sở Nhụy tựa nửa người vào trong ngực của Nhiếp Thư Thần, mái tóc thật dài làm cho nàng thật mãnh mai, thân thể trắng nõn của nàng không một chút tùy vết nào, nâng khuôn mặt của mình tiếp nhận những nụ hôn của hắn.

Bàn tay to cởi chiếc áo yếm mỏng manh của nàng ra, môi mỏng dần dần đi xuống, không ngừng hôn lên cơ thể của nàng, thẳng đến trên bụng của nàng.

Nàng mang thai đã được năm tháng, bụng tròn tròn nhô ra bên ngoài, lộ rõ những đường cong trên cơ thể thật là khiêu gợi.

“Hai ngày nay có phải nàng ăn không tốt ? Nếu không phải có người báo cho ta biết chắc nàng cũng không định nói?” Nhiếp Thư Thần ngẩn đầu không vui tố cáo nàng.

Sở Nhụy buồn cười chỉ có hai ngày thôi mà, nói quá!

“Vẫn là trong nhà mình tốt hơn, qua ngày mai ta sẽ tự mình trông coi nàng mới được.”

Ngày mai là ngày vui của bọn họ, hẳn nhớ nàng đến phát điên, lặng lẽ chạy đến hầu phủ nhìn nàng một cái, ôm nàng một lúc, là tốt nhất.

“Gia....” Nàng nhất thời kêu lên, cũng không nguyện ý sửa lại xưng hô, bàn tay non mềm vuốt ve gương mặt tuấn mĩ, mắt đẹp có một tia đau lòng nói:“Chàng gầy.”

Nhiếp Thư Thần công việc rất nhiều, đêm khuya lặng lẽ đến đây để xem nàng, trời chưa sáng phải về phủ phòng chính chuẩn bị vào triều, tiếp tục một ngày bận rộn.

Nàng ôn nhu quan tâm hắn, làm cho hắn trong lòng cảm giác rất ấm áp, ôn nhu, cực kỳ thoải mái a! Hôn liên tiếp lên mặt nàng, muốn dùng nụ hôn mãnh liệt nói lên tình yêu của mình.

“Gia.....Umh.....” Nàng cảm giác được quần lót của nàng đã bị cởi ra đến mắt cá chân, lộ ra cái mông trắng tuyết, nàng một hồi thuận hôn lại hắn, đối với tình yêu của hắn làm cho nàng khuất phục hoàn toàn, từng động tác, từng yêu cầu của hắn.....

“Tiểu yêu tinh...nhớ gia có phải hay không?” Hắn hôn toàn thân của nàng cùng với môi nàng....

Lúc này hắn mở hai chân của nàng ra, nàng không chút do dự mang chân quần lên thắt lưng của hắn, chờ thân thể hai người kết hợp với nhau.

“Nhụy Nhi.....chặt như vậy.....” Hắn thấp giọng, chậm rãi tiến vào, cực kỳ nhẹ nhàng, đắm chìm nơi ngọt ngào ấp áp của nàng.

“A.....” Nàng bị hắn kích thích mà thở gấp, sợi tóc tán loạn, đôi má ửng hồng.

Một lát sau, hân dờ eo trắng tuyết đặt nàng quỳ xuống giường, lại từ phía sau chậm rãi tiến vào.

“Gia....Nhanh một chút...Xin gia.” Đêm nay nàng chật chẽ trơn mềm, thủy dịch chảy ra rất nhiều, rên rỉ nói ra tiếng yêu kiều, thiếu chút nữa làm bén lên dục vọng trong cơ thể Nhiếp Thư Thần.

“Ngoan, đừng nói vội, bảo bối....” Hân lo lắng cho cơ thể của nàng, không dám tiến vào quá sâu, cũng không dám mạnh mẽ tiến vào, đặt nàng ngã trên giường, vờ vờ cánh hoa của nàng, thẳng đến làm nàng rên lên, kích thích hơn mới xuất vào trong cơ thể nàng....

Bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Nàng mang thai đã được mười tháng, thai nhi cũng rất tốt.

Ở giữa trưa nàng đau bụng sanh, sanh một bé trai trắng trẻo mập mạp, Nhiếp Thư Thần đặt tên là ‘Nhiếp Kinh Thương’

Nhưng mà tiểu bảo bối sanh ra khiến hân rất đau đầu, cuối cùng cũng tức giận đến phát hỏa.

Bởi vì tiểu tử này từ trong bụng nàng sanh ra, muốn cùng cha hân chiếm lấy nương tử của cha hân chắc.

“Oa....Oa....” Tiểu Kinh Thương mới được sanh ra bốn tháng, Thân ma ma và Tiểu Liên Bồng thay phiên nhau chăm sóc, ở bên ngoài lớn tiếng nỉ non khóc.

“Cực cực khóc, thiếp muốn đi xem....” Sở Nhụy ở trên giường nửa người lộ ra thân thể trắng tuyết, giãy dụa muốn đứng dậy, con đã khóc một thời gian dài, trong lòng nàng rất đau, mà đứa nhỏ này lại cố tình khi cha hân quần lấy nàng không cho nàng đi mà khóc.

“Không cho đi.” Cắt đứt ý nghĩ nàng không cho nàng cự tuyệt.

“Oa...a.....” Bên ngoài Tiểu thiếu gia khóc lớn tiếng hơn, hiển nhiên là không đưa hân đến bên mẫu thân hân.

“Con đã khóc một thời gian dài rồi....A.....Đừng....” Âm thanh mềm mại không thể nào giao động người nam nhân trên người nàng.

“Mặc kệ, con ngày nào cũng như vậy mà? Khóc một lúc là ngưng.” Môi nóng bỏng liếm trên đôi gò bông no đủ của nàng, bàn tay to hướng đến cặp chân mềm mại của nàng, hoàn toàn mặc kệ con của mình ở ngoài đang khóc.

“Đừng.....Thiếp đau.....” Ngực của nàng căn cứng lên do tuyến sữa rất đau.

“Đau hả? Muốn ta làm bớt đau không?” Con người đen có ánh lửa dục, ngón tay tham lam tiến vào, cũng từ từ đứng lên.

“Không, thiếp muốn cho cực cực bú....” Nàng yêu kiều thở hổn hển, khó chịu vặn vẹo cơ thể.

“Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ.” Hân cúi đầu vùi vào trước ngực nàng, môi mỏng dùng sức hút lấy sữa của nàng.

Hân có mùi bà vú chăm sóc con, đôi gò bông nở nang của nàng chỉ thuộc về một mình hân thôi, ai cũng không được chạm vào.

“A.....” Sở Nhụy giương cao gáy, khoái cảm cùng với đau đớn, trộn lẫn vào nhau.

Phát cẩu với con của mình đây là Nhiếp phòng chính sao? Lại có tính trẻ con đến vậy!

Nhưng trong lòng nàng rất ấm áp, nàng biết hân rất yêu thương nàng.

Sau ba ngày thành thân, trong ngăn tủ nàng lấy ra hai cái áo bông, diệt ngay ngăn chỉnh tề, nhìn thấy quen mắt, bên trên có thêu một câu đố rất ngốc nghếch a.

Cái áo bông này là của nàng thêu nha! Sao hân lại có những thứ này?

Cuối cùng nàng dụ dỗ hân nói, nàng mới bình tĩnh nói: Người nam nhân này, đã rất lâu trước kia đã nhìn trúng nàng.

Hắn thực sự rất yêu nàng.

Hoàng thượng đối với gia đình Thích gia rất thất vọng, lập hoàng tử làm thái tử, hoàng hậu nương nương rốt cục cũng hoàn thành tâm nguyện.

Nhiếp Thư Thần yên lặng duy trì thế lực cho hoàng hậu, cũng vì cảm kích nương nương mang nàng đến bên cạnh hắn.

Nàng đưa cuộn tranh giao cho hắn, giống như đặt hết trái tim cùng với kỳ vọng muốn hắn xử lý cho tốt. Mà hắn lại hỏi nàng muốn xử lý như thế nào, nàng suy nghĩ thật lâu cuối cùng đem cuộn tranh trước mộ của Cảnh gia thêu hủy nó, trước vong linh của cha mẹ.

Nhiếp Thư Thần đi với nàng, nhìn thấy cuộn tranh từ từ cháy hết biến thành tro bụi, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân nàng không có gì tiếc nuối cả.

Nàng rất may mắn, hắn yêu nàng đến như vậy, mà nàng cũng rất yêu hắn, nàng cảm thấy nhắm mắt hay mở mắt điều rất hạnh phúc, trọn đời trọn kiếp bên nhau không xa không rời.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-khong-mac-gia-troi-y>